

CHƯƠNG 21

Tiểu Phong sực nhớ đến nàng Bạch Cơ trên tay «Ngoạn Huyết Nơ» bèn hỏi:

—Cô gái này có đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không phải?

—Theo như mày nhận xét thì đúng hay không?

Tiểu Phong nói:

—Tôi... theo phương diện trình tiết mà nhận xét thì nàng rất có thể không đúng là Mông Diện Thần Nữ.

Ngoạn Huyết Nơ trả lời:

—Quả vậy. Mày nhận xét không sai! Đó là một điểm, đối với mày, hết sức trọng yếu. Chẳng qua có một điểm ta tưởng nên hỏi lại mày.

—Ông hãy nói cho nghe!

—Phỏng như nàng lại đúng là Mông Diện Thần Nữ thì mày tính thế nào?

Cả người Tiểu Phong ớn lạnh. Mặt chàng tái, miệng chàng nói ngập ngừng:

—Nàng... đúng là nàng...

—Đó là ta chỉ đặt ra một giả thuyết nên mới nói là phỏng như, mày hiểu kỹ chưa? Vì lòng mày lo nghĩ, nghi ngờ nên ta mới để cho mày xâm phạm đến trình tiết của nàng mà không sớm ngăn chặn lại, nàng không phải là một cô gái đồng trinh sao?

—Nàng quả là một đóa hoa trắng, nguyên vẹn mười phần nhụy đẹp, hương thơm.

Ngoạn Huyết Nơ nghiêm nghị bảo:

—Yêu một người nào ắt phải trọn tin ở người ấy. Trong ái tình mà còn để xen lẫn vào một mối nghi ngờ không chánh đáng là xấu xa, thô bỉ làm cho chữ «yêu» giảm mất phần nào vẻ cao đẹp của nó. Thủ đoạn của mày khiến người thức giả bĩu môi phỉ nhổ, mày thử nghĩ xem thủ đoạn của mày có hơn chi loài cầm thú không?

Câu nói ấy bắt buộc Tiểu Phong không dám ngó ngay mặt Ngoạn Huyết Nơ, và từ từ gục đầu xuống.

Ngoạn Huyết Nơ lại nói:

—Nàng có đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không phải ta tưởng chẳng còn nói đến. Ta chỉ nói cho mày biết rõ điều này là Mông Diện Thần Nữ cũng đã cứu mạng sống mày.

Tiểu Phong lạnh lùng nói:

—Nếu không phải nàng thì tôi đâu bị bắt sống giải đến cho Lãnh Diện Vong Hồn? Tôi đâu có bị Lãnh Diện Vong Hồn móc từng cục thịt cho ngực trở hoa? Mông Diện Thần Nữ cứu sống mạng tôi ư? Lời ông nói thật tôi không dám cãi, nhưng xét thấy khó nghe lọt vào tai.

Ngoạn Huyết Nhơ nói:

—Lúc mày bị bắt, Mông Diện Thần Nữ gặp mày chạy rông. Giả như không phải Mông Diện Thần Nữ thì mày đã bỏ mạng tám kiếp dưới con chim ưng quái gở hai đầu của Nam Tinh, làm sao còn sống thừa đến hôm nay?

Tiểu Phong còn đang gục đầu nghĩ ngợi thì Ngoạn Huyết Nhơ lại nói:

—Mông Diện Thần Nữ không thể nhốt ta ở cái ổ dâm đẳng của nó trong kỳ trận. Lúc ấy ta nghe lén nó bàn nhỏ với Lãnh Diện Vong Hồn nên đem mày ra ngoài biển đông. Nó cốt ý cứu mày mới bày ra kế ấy. Chẳng vậy thì Lãnh Diện Vong Hồn đâu đã tha cho mày khỏi Địa Bảo? Hẳn giết mày ngay bữa hôm đó cả!

Tiểu Phong vẫn ong óng cãi lại:

—Tin theo lời ông nói thì hóa ra Mông Diện Thần Nữ là người rất tốt hay sao?

—Người tốt, người hèn, khó mà phê bình quyết đoán cho đúng mức. Không thể bảo hễ là người tốt thì cả đời không bao giờ làm một chuyện nào bậy. Còn người hèn cũng không thể quyết tất cả những chuyện hẳn làm chẳng khi nào được một việc hay. Cái lẽ tương đối này mày cần phải dẫn đo suy nghĩ chớ chẳng nên phiến diện chủ quan.

Tiểu Phong gật đầu.

Ngoạn Huyết Nhơ lại nói:

—Việc ta nói với mày này giờ vô cũng bổ ích. Nó là bài học kinh nghiệm trên lý thuyết mà chính là sự thực tiễn ngay trong hành động của mày.

Ngừng một chút, Ngoạn Huyết Nhơ nói nữa:

—Không ngại Bạch Cơ có đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không, trên địa hạt tình ái chẳng có chi quan trọng. Ta nhắc mày một lần nữa để ghi nhớ vào óc mãi mãi đừng quên là: Trong chữ yêu nhất định gạt bỏ tất cả những mối hoài nghi

không chánh đáng ra ngoài. Hơn thế nữa, sự tiết trinh của nàng đã bị mây dùm sức mạnh lúc nàng trọng thương mà cướp mất rồi. Mây không biện một lý do gì mà không yêu nàng được. Mà tình yêu đối với nàng phải chân thành tha thiết, không dối trá, không gượng gạo, mây đồng ý chứ?

Tiểu Phong mạnh dạn ngó lên, nhìn vào vẻ mặt oai nghiêm của Ngoạn Huyết Nhơn đáp lời:

—Từ rày mãi mãi về sau, tôi yêu nàng với một tấm chân tình không luận nàng là ai. Lời dạy quý báu của ông tôi thấu vào tận sâu dưới đáy lòng.

—Đúng lắm!

Ngoạn Huyết Nhơn bật ra tiếng cười nhẹ nhàng, ngó vào người nàng Bạch Cơ còn bồng trên tay, ông ta bảo:

—Hãy chờ ta chữa lành vết nội thương trầm trọng của nàng xong, ta sẽ bảo cho mây biết rõ người nào đã móc túi mây lấy bảy đồng tiền có chữ kia!

—Ông biết rõ ai là người đã lấy bảy đồng tiền có chữ nọ của tôi à?

Ngoạn Huyết Nhơn gật đầu. Ông ta đặt nhẹ nhàng Bạch Cơ nằm êm ái trên mặt đất, vận công vào hai bàn tay xoa bóp vào mấy đại huyết trong mình nàng.

Bắc Yêu đứng gần một bên yên lặng chẳng nói một tiếng nào. Đương lúc Ngoạn Huyết Nhơn trị vết nội thương trầm trọng cho Bạch Cơ, nàng rón rén gót sen đi lại gần Tiểu Phong, nghiêng mình cất tiếng hỏi nhỏ:

—Này em, em nhận người này chính là cha ruột của em không?

Tiểu Phong trả lời một cách kiên quyết:

—Em nhận chắc không sai đâu chị ạ. Buổi thiếu thời em còn ghi nhớ rất sâu trong ký ức của em kia mà! Có điều ông ta chẳng nhìn nhận em là con, em không hiểu nổi điều này.

Tiểu Phong còn đang băn khoăn nghĩ ngợi thì một tiếng «hự» nhẹ lọt vào tai chàng. Nàng Bạch Cơ được Ngoạn Huyết Nhơn điều trị thương tích lần lần đã tỉnh lại. Nàng nhướng hai hàng lông nheo lên, ráo mắt nhìn mọi nơi, chợt biến sắc mặt, hăm hăm cất tiếng hỏi:

—Người là ai?

Ngoạn Huyết Nhơn nhăn mặt cười dài, nói:

—Cô em vừa mới bớt, thương thế chưa lành hẳn đừng vội nói năng nhiều, giờ đây trước hết là cô em cần nên vận chuyển cho máu chạy đủ các kinh mạch

ba mươi sáu lần. Sau đó có những điều gì muốn nói thì hãy nói không chậm trễ đâu.

Bạch Cơ chậm rãi ngồi xuống nhắm mắt vận khí. Sau khi vận chuyển đủ ba mươi sáu lần, vết thương trầm trọng trong nội tạng của nàng đã hoàn toàn lành mạnh. Lập tức nàng vùng mạnh người đứng thẳng dậy, cặp mắt xanh sáng ngời của nàng ráo nhìn Tiểu Phong và Bắc Yêu thoáng mau. Mặt nàng hầm hầm lửa giận, sát khí bao đầy. Nàng cười nhạt một tiếng, quát to:

—Tiểu Phong! Mi không giết ta. Bây giờ ta không để mi sống.

Thân hình Bạch Cơ bắn tới trông yếu diệu tuyệt luân mà nhanh hơn chớp nhoáng. Một chưởng tổng thẳng vào ngực Tiểu Phong.

Chàng không ngờ trước Bạch Cơ ra tay hung hiểm đối với mình đến nước đó nên chỉ kịp nhìn thấy thì chưởng lực của Bạch Cơ như sóng trào gió lộng đến ngay người chàng rồi. Tiểu Phong cả sợ, tả chưởng dùng sức chống đỡ, chân tung cao bay vút ra sau né tránh.

Bắc Yêu tái mặt vội vàng rút sẵn năm ngọn phi đao chờ khi Bạch Cơ nổi điên hạ sát Tiểu Phong nàng sẽ đối phó ngay.

Ngoạn Huyết Nhơn bảo nhỏ Bắc Yêu:

—Bắc Yêu! Nàng đừng nóng nảy can thiệp.

Trong lúc ấy...

Bạch Cơ nạt to tiếng, định bồi thêm hai chưởng ào ào đánh ngay ngực Tiểu Phong.

Thực tế thì võ công của Tiểu Phong tuy cao thâm nhưng chưa phải là địch thủ của Bạch Cơ, bị ba chưởng hiểm ác, Tiểu Phong không tài nào né khỏi nên trúng một chưởng vào lưng.

«Bịch» một tiếng vang lên, cả người chàng bị đánh ra máu tươi trong miệng trào một búng. Cả thân hình chàng xoay tròn như chong chóng có đến hơn mười vòng mới đứng lại được.

Bắc Yêu hốt hoảng kêu «á» thất thanh.

Bạch Cơ nghe tiếng «á» khiếp hãi ấy, bỗng nhiên sửng sốt.

Giữa lúc Bắc Yêu kêu thất thanh một tiếng và Bạch Cơ sửng sốt, Ngoạn Huyết Nhơn nhanh nhẹn dường thể bóng ma lướt tới sát bên mình Bạch Cơ. Tay mặt ông ta đưa ra nắm chắc cườm tay trắng buốt như ngọc của nàng giữ cứng.

Cái nắm ấy đúng vào huyết «Uyển mạch» của Bạch Cơ nên khi nàng hay kịp, thất kinh vung mạnh một cái, không thoát khỏi bàn tay của Ngoạn Huyết Nhon, mặt nàng càng hầm hầm sát khí, nạt vang như sấm dậy:

—Buông tay!

Ngoạn Huyết Nhon cười phơn phớt mới nhỏ nhẹ nói:

—Tôi sẽ buông tay, nhưng không phải lúc này. Tiểu Phong tuy xâm phạm đến mình cô, nhưng cô đã đánh nó trọng thương, hận cừu vì tình ái kể như lắng dịu xuống rồi.

—Đâu phải bấy nhiêu là hết!

Ngoạn Huyết Nhon vẫn cứ cười cười, miệng vẫn nói nhỏ vào tai Bạch Cơ ào ào những gì không hiểu.

Bắc Yêu nhìn vào những tia máu rịn ướt hai bên vành môi của Tiểu Phong, âm thầm buông tiếng hỏi náo nùng:

—Thương thế của em có nặng lắm không?

Tiểu Phong nhăn mày, cố gượng mím một nụ cười chua xót nói:

—Em vẫn ráng chịu được, chưa sao!

—Thế thì may ra em còn sống được... giá chẳng phải là Ngoạn Huyết Nhon, hậu quả tàn khốc đến thế nào thật không sao tưởng tượng nổi.

Tiểu Phong vừa toan trả lời Bắc Yêu chợt nghe Bạch Cơ buông tiếng cười lạnh lớt, mắt ngó Tiểu Phong miệng nói:

—Tiểu Phong, ta nể lời vị tiền bối đây sẵn sàng tha thứ cho mi một phen!

Dứt lời thân hình kiều diễm của nàng vút cao lên phất bay nhẹ nhàng như một làn gió thoảng chớp mắt đi mất trong khói mây.

Ngoạn Huyết Nhon thở dài nói:

—Tiểu Phong, tạm thời ta tìm lời nói cho nàng xa rời chỗ này, về sau chính mày tìm cách giải bày thế nào cho nàng hết oán, mặc mày tao không can dự đến nữa. Ta làm khách bàng quang xem mày xử trí ra sao? Chắc mày cũng dư hiểu là trình tiết của một thiếu nữ còn có phần quan trọng hơn cả tánh mạng nữa là khác. Mày đã hái cái hoa trinh bạch đầu mùa của người ta thì mày cũng phải biết trách nhiệm của mày đối với người ta.

Ngừng giây lát Ngoạn Huyết Nhon lại nói:

—Chàng say hôm nọ đã chột mấy đồng tiền có khắc chữ là một nhân vật khét tiếng «móc túi» có một không hai nơi chốn giang hồ. Hẳn chẳng phải là tay mơ tập sự tầm thường đâu nhé! Người ấy mang ngoại hiệu là Thiên Bất Luân.

Ba tiếng «Thiên Bất Luân» vừa thốt ra khỏi miệng Ngoạn Huyết Nhơn, Bắc Yêu hoảng sợ trong lòng. Nàng hỏi lại bằng một giọng kinh hoảng:

—Mấy đồng tiền có khắc chữ nọ chính bị người ấy lấy mất sao?

—Phải rồi! Chính hẳn chớ còn ai!

Ngắm nghía Tiểu Phong một giây, Ngoạn Huyết Nhơn bảo chàng:

—Tiểu Phong, mày nên ghi nhớ kỹ những lời ta nói đây, đừng quên đa. Nhứt, thiết cấm kỵ là tánh khí quá kiêu ngạo của mày. Con người có đởm lược là không khuất phục dưới sự hăm he đe dọa của kẻ khác một cách yếu hèn, nhưng cũng đừng ỷ tài, ỷ sức của mình mà khi thị người, xem dưới mắt mình chẳng có ai. Phải lúc, phải chuyện, phải người, mới nên làm, trước khi làm, mọi sự lớn nhỏ đều phải suy xét, đo lường cẩn thận. Việc trả thù, sau này bàn tính với nhau cũng chưa muộn. Ta sở dĩ cứu thoát hai mươi quái nhân bị mắc kẹt trong kỳ trận rừng tùng, dẫn bọn họ ở ngoài hang khủng bố chờ mày. Lúc ta đến giải cứu bọn họ ta bảo với bọn họ là mày sai ta đi thay thế cho mày để bọn họ mang ơn nặng cứu mạng, sẽ đem hết sanh mạng ra hy sinh cho mày. Việc báo thù của mày vô cùng nguy hiểm khó khăn, lấy sức riêng của mày không khác con dã tràng xe cát chẳng đời kiếp nào xong. Kẻ thù của mày chẳng những chỉ liên kết với vô số cao thủ giang hồ mà còn đông đảo các môn phái, các bang hội để đối phó với một mình mày. Nếu chí báo thù của mày mà cứng như sắt, chắc như đồng thì mày đừng đơn thân, độc kiếm làm chuyện mạo hiểm lần thứ hai nữa. Mấy mươi quái nhân mà ta đã cứu thoát chỗ chết đó sẽ giúp đỡ mày một phần đắc lực, bọn họ sẽ nghe theo chỉ thị của mày sai khiến. Giờ đây ta có việc cần phải đi ngay. Mày nên nhớ nhé!

Nói xong Ngoạn Huyết Nhơn nghiêng mình đã mất dạng.

Bắc Yêu nói với Tiểu Phong:

—Công việc trước mắt phải làm gấp là hai chị em ta đi rảo tìm cho gặp Thiên Bất Luân cái đã!

—Vâng! Đúng như lời chị nói. Chúng ta lại còn phải đón hai mươi mấy quái nhân kia. Theo em việc này cần nên phải đi trước.

Bắc Yêu gật đầu tán thành. Liền đó cả hai bắn vọt tới như hai làn khói mỏng nhắm phía hang khủng bố.

Tiểu Phong chạy một hồi bỗng cảm giác khí huyết trào ngược lên đầu làm cho chàng xây xẩm phải ngừng chân đứng lại. Nguyên do chàng bị Bạch Cơ đánh trúng một chưởng chưa kịp vận công điều trị mà đã vội vàng dùng đến sức lực.

Bắc Yêu sợ hãi, vội nói:

—Kìa em! Sao vậy?

Tiểu Phong nói:

—Nội thương của em chưa hết mà đã chạy quá sức nên nội phủ bị rung động!

Bắc Yêu móc trong túi áo lót lấy ra một hoàn thuốc đút vào miệng Tiểu Phong, sau đó nàng vận dụng chân khí trong người giúp chàng liệu trị thương tích.

Độ không đầy nửa thời sau, thương tích lành mạnh, cả hai lại tiến hành theo mục đích đã nhắm.

Trong khoảnh khắc thời gian sau cả hai đã đến phía trước cửa miệng hang khổng bố, Bắc Yêu ngược mắt nhìn, khều tay Tiểu Phong chỉ về hướng đó. Quả thật hai mươi mấy quái nhân tập hợp chung lại một chỗ đang đứng yên lặng như có ý đợi chờ đã lâu.

Hai người liền chạy thẳng tới.

Hai mươi mấy quái nhân ấy trông thấy Tiểu Phong thì mừng rỡ quá đỗi. Họ quỳ mọp xuống cùng cất tiếng rang rang nói rập nhau:

—Lạy tạ người đã ra ơn cứu mạng!

Tiểu Phong trước tình cảnh ấy, cảm động nghẹn ngào. Chàng không biết nói thế nào chỉ đứng ngây người mà chịu.

Bắc Yêu nhìn thấy hai mươi mấy quái nhân ấy quần áo bờm xờm, mặt mày hốc hác, thân hình còn da bọc xương, thật là thảm thê gớm ghiếc. Nàng nhúu đôi lông mày lá liễu, cầm lòng không đậu, rướm rướm nước mắt, vì đói phải ăn thịt đồng loại lâu ngày mà người biến thành ma quỷ!

Chập lâu sau, Tiểu Phong mới định thân nói cùng bọn họ:

—Xin mời các vị hãy đứng dậy. Tiểu Phong này thật không xứng đáng nhận cái quỳ của các vị.

Người cầm đầu bọn quái nhân ấy đứng dậy trước còn bao nhiêu người kia vẫn quỳ như cũ. Người cầm đầu ngó Tiểu Phong hết sức cảm động kính mến, mở miệng nói:

—Ân công là người giữ chữ tín, cứu giúp bọn anh em chúng tôi thoát khỏi cảnh hiểm nguy khiến cho ai nấy nuôi sống đảng chí báo cừu mà tưởng đâu sẽ đem theo xuống tận suối vàng trong hang khủng bố. Ôn đức cứu mạng không thể đền đáp bằng cái lạy hay tiếng cảm ơn suông. Từ rày về sau nếu ân công không hiềm nổi bọn anh em chúng tôi mình gầy xác héo hình thù không khác những con quỷ nhập tràng thì tất cả mười mấy người đều răm rắp tuân theo chỉ thị của ân công, quyết không dám mảy may trái lệnh.

Tiểu Phong kinh sợ, nói:

—Hai tiếng ân công tôi không dám nhận, xin các vị đừng kêu như vậy...

Người cầm đầu bọn quái nhân ấy lại nói:

—Vậy thì bọn chúng tôi mấy đứa tôn người làm chúa, sửa tên gọi «ân công» kêu lại là «ân huynh»!

Nói dứt lời, người cầm đầu bọn quái nhân ấy lại quỳ gối trở xuống.

Tiểu Phong vội vã nói:

—Tiểu Phong tôi có đức chi, tài nhi mà dám nhận làm chúa các vị?

Quái nhân cầm đầu nội bọn ấy nói:

—Nếu ân huynh mà nằng nặc không chịu nhận thì mười mấy đứa chúng tôi đây cứ quỳ mãi tại đây!

Bắc Yêu thấy vậy nói xen vô:

—Em à! Các bạn đây lòng thành thật đáng cảm, vậy em nên bằng lòng đi!

Tiểu Phong không biết cách nào, đành phải nói:

—Thôi được rồi, tôi bằng lòng, ai nấy hãy đứng dậy!

Sau khi cùng nói rập một tiếng «vâng lệnh», hai mươi mấy quái nhân ấy chậm chạp đứng dậy. Quái nhân cầm đầu nói:

—Bẩm ân huynh, bắt đầu giây khắc này người làm chúa của chúng tôi, xin ra giới điều ngay đảng mọi người tuân theo.

Tiểu Phong gạt đầu nhẹ nhàng, bảo:

—Ta là chúa phái Nhân Môn, kể từ hôm nay ta bắt đầu chỉnh đốn phái Nhân Môn lại cho có quy tắc đảng gây dựng cho môn phái có một danh dự trong võ lâm. Hiện tại các người tôn ta làm chúa để cùng chung lo kế hoạch báo cừu. Trước hết ta đặt ra mấy giới điều sau đây, sau khi đã nghe rõ, không được làm sai.

Quái nhân cầm đầu bọn ấy nói:

—Cúi xin lệnh chủ tuyên bố!

Trong đầu óc Tiểu Phong nảy sinh ý nghĩ, luôn miệng chàng mở lời:

—Xinh huynh đài cho biết tên họ.

Dùng hai tiếng huynh đài, Tiểu Phong làm cho sắc mặt quái nhân cầm đầu sợ hãi. Hắn vội vàng kêu lên:

—Bẩm lệnh chủ, lệnh chủ không nên dùng hai tiếng huynh đài ấy mà về sau hãy gọi bằng cái tên Lý Yên.

Tiểu Phong bật cười, vui vẻ đáp:

—Lý Yên hãy nghe lệnh!

Tiếng ấy nói ra bao trùm cả phong độ lớn của Giáo chủ một tôn phái, Lý Yên nghe kêu toát cả mồ hôi lạnh liền quỳ xuống thưa:

—Có mặt thuộc hạ chờ lệnh!

—Này Lý Yên! Bản Lệnh chủ dạy ngươi làm một công tác, ngươi dám chống lại không?

—Thuộc hạ ngàn lần không dám!

—Tốt lắm! Ngày mai ngươi lãnh địa vị Phó Lệnh chủ, cai quản cả hai mươi ba người anh em có mặt tại đây, nhất thiết không được cãi chống!

Lý Yên sửng sốt nhìn sững Tiểu Phong không dám mở miệng nói thêm tiếng nào.

Tiểu Phong biến sắc mặt nạt to:

—Lý Yên! Ngươi dám không nghe lệnh truyền à?

—Thuộc hạ ngàn lần không dám!

—Sao ngươi còn chưa nhận lệnh?

Lý Yên không đường chối cãi, vội vã thưa:

—Thuộc hạ xin nhận lệnh!

—Vậy thì hãy đứng dậy!

Sau khi đứng ngay ngắn, cúi đầu hắn thưa:

—Cúi mong Lệnh chủ tuyên bố giới điều!

Ngẫm nghĩ một hồi, Tiểu Phong bảo:

—Chẳng qua tôi nói rõ cho các bạn nghe, không phải tôi đã cứu thoát các bạn.

Lý Yên thưa:

—Khi còn ở trong hang, bọn anh em chúng tôi đã có lời giao kết, ai thoát khỏi kỳ trận thứ nhứt thì tôn người ấy làm Lệnh chủ. Người thoát kỳ trận đó chính là Lệnh chủ, bọn chúng tôi không thể bỏ lời thề.

Tiểu Phong gật đầu, ngẫm nghĩ giây lát, chàng lại nói:

—Đã có mạng lệnh lập ra giới điều, các vị anh em có chịu tuân theo mà không phạm vào chẳng?

Lý Yên cùng với hai mươi ba quái nhân ấy đều nói rập với nhau một câu:

—Chúng thuộc hạ ghi tạc giới điều vào lòng, không bao giờ vi phạm!

Cất tiếng oai nghiêm răn rức, Tiểu Phong tuyên bố công khai:

Thứ nhứt: Không được cậy thế khi người.

Thứ nhì: Không được giết người vô tội.

Thứ ba: Không được hiếp dâm phụ nữ.

Thứ tư: Không tự ý giết người.

Thứ năm: Không được chống cãi mạng lệnh!

Thứ sáu: Không được thấy kẻ sắp chết mà không cứu.

Thứ bảy: Không làm những chuyện sai quấy!

—Bảy giới điều trên đây như có vị anh em nào không tán thành cứ thẳng thắn nói rõ ra.

Tiểu Phong dứt câu, bỗng nghe vang lên những tiếng hoan hô và tiếp theo hai mươi bốn người ấy đồng nói:

—Bọn chúng tôi hai mươi bốn người thề quyết một lòng một ý gìn giữ, kính nể cả bảy giới điều trên. Nếu kẻ nào vi phạm xin chiếu theo lệnh xử tử.

Tiếng nói của hai mươi bốn quái nhân ấy vang dậy tới mây xanh.

Ngó thẳng vào Lý Yên, Tiểu Phong bảo:

—Phó Lệnh chủ! Ta có việc cần phải đi nơi khác. Trong khi vắng mặt ta giao Phó Lệnh chủ được trọn quyền điều động hai mươi ba người anh em này.

—Thuộc hạ xin nghe lệnh!

—Cấm hản không được xung đột với người khác, lo cho hai mươi mấy anh em này được ăn ngon, ngủ yên, đó là công việc cần thiết hơn hết ở giai đoạn này, chưa được mạng lệnh của ta không một ai được rời chỗ ở, lâu lắm mười hôm ta sẽ vào đây.

Lý Yên nhất nhất tuân theo mạng lệnh.

Sau khi dọn dò bao nhiêu công việc, Tiểu Phong và Bắc Yêu thẳng đường đi đến thành Nam Xương. Mục đích duy nhất của hai người là tìm gặp Thiên Bất Luân, ông vua móc túi!

Mấy ngày sau...

Một việc làm rung động vang dậy khắp chốn giang hồ.

Theo lời đồn đãi thì Phấn Diện Thiết Nhân Lê Bình đã chết mười mấy năm qua bỗng nhiên sống lại, ra mặt trên chốn giang hồ. Chỉ mới vài ngày mà đã giết chết đến mấy cao thủ của tôn phái Địa Bảo!

Câu chuyện ấy lan ra, cả giới giang hồ đều ồn ào xao xuyến. Lê Bình chết mất xác đã mười mấy năm thế nào lại sống dậy? Huống nữa Lê Bình lại còn trao cho Thử Nhãn Quỷ một cao thủ còn sống sót trong bọn Tứ Quỷ đem về cho Lãnh Diện Vong Hồn một phong thư cảnh cáo Giáo chủ tông phái Địa Bảo. Trong thư Lê Bình cho Lãnh Diện Vong Hồn biết trước là một ngày mình thanh toán món nợ máu với hắn. Mà trước khi lấy mạng Lãnh Diện Vong Hồn bắt đầu từ hôm giao thư cho Thử Nhãn Quỷ cầm về, mỗi ngày Lê Bình sẽ giết chết ba cao thủ của Địa Bảo.

Vì vậy, cũng theo lời đồn đãi sau khi Lãnh Diện Vong Hồn được Âm Sát Nữ trực tiếp báo cáo lần sau chót là chính mình trông thấy Lê Bình nói chuyện với Tiểu Phong, chứng tỏ sự thật hiển hiện đúng cả trăm. Lãnh Diện Vong Hồn đích thân đốc thúc môn hạ móc cái giếng mấy năm trước hắn đã ướp xác Lê Bình xuống đáy thì còn thấy sọ xương đầu của Lê Bình. Do đó, sự kiện quái lạ đồn đãi trên đây lại làm sôi nổi giới giang hồ, kẻ bàn vầy, người bàn kia không sao tìm hiểu nổi sự thật.

Nhiều người cho rằng Lê Bình quả thật chưa chết. Cái sọ người dưới đáy giếng khô đó không phải là di cốt của Phấn Diện Thiết Nhân. Một số người khác lại nói Lê Bình quả thật không còn sống mà cũng không sống lại. Người ra mặt trong chốn giang hồ hiện tại ấy là Lê Bình giả. Lại cũng có nguồn dư luận nói rằng lúc Lãnh Diện Vong Hồn đem xác Lê Bình vớt xuống giếng khô liền được một bậc dị nhân cứu thoát. Bậc dị nhân ấy dùng phương pháp «đồ hoa tháp cây»

thay đổi hình dáng Lê Bình nên người của Địa Bảo không nhận được. Bậc dị nhân ấy lại còn bắt một người khác vớt xuống đáy giếng khô thay thế cho Lê Bình. Việc ấy càng lan rộng lại càng xôn xao, không biết đâu mà rờ!

Ba ngày sau, Tiểu Phong đi đến thành Nam Xương.

Chàng được nghe phong phanh trong ba ngày ấy đã có cả thấy chín cao thủ thượng hạng của Địa Bảo chết dưới tay Lê Bình.

Tấn bi kịch này chẳng những làm cho khắp giới giang hồ nhôn nhao lên hoảng sợ, mà trong Địa Bảo cũng kinh hãi không yên. Riêng có Lãnh Diện Vong Hồn thì trước sau gì cũng chưa hề chính mắt trông thấy Lê Bình mà giới giang hồ đã đồn đãi.

Ở luôn trong thành Nam Xương ba hôm, Bắc Yêu và Tiểu Phong ngoài nguồn tin được nghe về Lê Bình đó ra không hề nghe thấy tông tích của Thiên Bất Luân ở đâu cả.

Hôm nọ...

Bắc Yêu ra ngoài phố Nam Xương dò la tin tức để cho Tiểu Phong một mình ở lại trong phòng tại tửu lầu Tứ Hải. Chàng gọi tửu bảo đem trái cây và rượu ăn uống để giết thời giờ chờ đợi buồn tênh. Mới dùng nửa chừng bỗng thấy Bắc Yêu hấp tấp chạy về.

Thấy thần sắc Bắc Yêu thất thường, Tiểu Phong nóng nảy chụp hỏi:

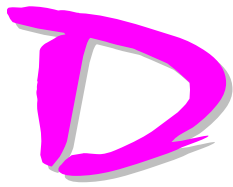
—Chị, có điều tra được điều chi mới lạ không mà trông chị có vẻ lúnh quýnh thế?

—Không có chi cả. Nhưng chị lại trông thấy việc rất kỳ quái.

—Việc chi?

——— o0o ———

CHƯƠNG 22

ôm chừng tên tửu bảo, Bắc Yêu nói:

—Ra đường chị sẽ nói!

Tiểu Phong đoán không ra chuyện chi quái dị mà Bắc Yêu đã thấy, chẳng biết hệ trọng thế nào mà mặt mày nàng khác sắc đến thế, nên ngấm nghĩ thoáng qua, đáp liền:

—Vâng! Em theo chị ngay!

Trả tiền ăn uống xong hai người cặp kè ra khỏi tửu lầu, Bắc Yêu nhón gót chạy thẳng vào khu rừng xanh!

Tiểu Phong biết chắc việc mà Bắc Yêu đã phát hiện có tính chất kỳ quái đặc biệt, chẳng phải tầm thường. Bung mình, chàng phóng nhanh theo!

Vào đến giữa rừng, Bắc Yêu dừng bước đứng lại, Tiểu Phong nóng nảy nhin không nổi, hỏi liền:

—Chị! Việc chi ở đâu?

Bắc Yêu đưa một ngón tay trở về phía sườn núi trước mắt, chỉ tay nói nhỏ:

—Đâu em thử nhìn xem xa xa chỗ đó phải có tòa trang viện không?

Tiểu Phong nhìn theo ngón tay của Bắc Yêu quả thật trông thấy cách chừng nửa dặm bên sườn núi ló ra một tòa trang viện. Ánh sáng đèn đuốc le lói ra ngoài khi mờ khi tỏ. Tiểu Phong hơi ngần người hỏi:

—Đó là gì hả chị?

Bắc Yêu lắc đầu lia lịa, đáp:

—Chị phát hiện bên trong tòa trang viện ấy, đêm nay đang xảy ra một tình sự chi khác thường lắm. Hằng hà sa số võ lâm cao thủ tập hợp dường thể chuẩn bị một cuộc hội nghị khẩn cấp!

Tiểu Phong nói:

—Việc ấy có quan hệ chi đến bảy đồng tiền có khắc chữ nọ?

Bắc Yêu đáp:

—Đúng thế! Việc ấy chẳng quan hệ chi đến bảy đồng tiền có khắc chữ của em bị đánh cắp. Tuy vậy hai chị em mình cần đến đó nghe ngóng. Biết đâu từ trong miệng bọn họ nói mà chúng mình phỏng nghe được tin tức Thiên Bất Luân?

Tiểu Phong gật đầu đồng ý, Bắc Yêu lại nói:

—Giờ đây, em đến thẳng cửa trước, tùy tiện hành động. Còn phần chị thì do ngã sau len lén đi vào trong nhà. Chúng mình cần phải biết qua do động cơ nào thúc đẩy mà vô số cao thủ lại tập hợp!

Tiểu Phong gật đầu.

Bắc Yêu vung tấm thân kiều diễm tuyệt luân bay phớt về phía sau tòa trang viện ấy. Bóng nàng nhẹ lướt giống như một con chim vờn mây.

Tiểu Phong vừa vươn người định bắn tới bỗng dẫu...

Ba bóng người như những ngôi sao băng rơi xuống phía ngoài trang viện. Liên khi ấy, trong cánh cửa lớn, hai người to lớn vạm vỡ, mặc quần áo chèn nhanh nhẹn lách ra. Chùng như nói nhỏ vào tai ba bóng người kia.

Vì khoảng cách quá xa, Tiểu Phong không sao nghe lọt những tiếng nói sầm xì bọn người ấy vào tai. Mắt chàng chỉ thấy bộ điệu của hai chàng cao lớn vạm vỡ mặc quần áo chèn ấy hết sức cung kính, cúi đầu, nhường đường cho ba bóng người kia vào bên trong tòa trang viện.

Mắt chứng kiến tình hình ấy, Tiểu Phong càng phục những lời ước đoán của Bắc Yêu rất giỏi. Quả thật bên trong tòa trang viện ấy đang phát sanh chuyện chi hết sức kỳ quái!

Liên theo đó chàng bắn thẳng người đến phía ngoài tường trang viện ấy. Thân hình chàng như một chiếc lá rơi xuống ngay cửa ngõ bên ngoài vòng tường. Tiểu Phong đang định cất bước đi thẳng vào ngõ chợt có một tên cao lớn vạm vỡ mặc quần áo chèn lướt tới chặn lại nói:

—Xin các hạ hãy dừng bước!

Tiểu Phong sững sờ, dừng chân đứng lại. Nhưng thấy vẻ mặt của hai tên ấy tươi cười chặn ngay giữa đường. Một tên cất tiếng nói:

—Xin các hạ cho biết tên húy đặt tại hạ trình lên bốn Trang chủ.

Tiếng nói ôn hòa, lời nói nhã nhặn, chứng tỏ hẳn được lệnh đón tiếp khách vào trong trang phải có lễ độ.

Tiểu Phong nhíu đôi hàng kiếm mi, bụng bảo dạ rằng: “Mình cũng chẳng sợ chi mà không nói tên thật!”

—Phiền thông báo với trang chủ rằng Tiểu Phong đến viếng!

—Á!

Hai tên cao lớn vạm vỡ mặc quần áo chèn ấy kêu rập lên một tiếng hoảng kinh. Cả hai thối lui ba bước dài, mặt xám ngắt. Chốc lát, tên đứng bên mặt trần tỉnh hồn vía, giọng run rẩy nói:

—Các hạ chính là Đệ Tam Ma?

Tiểu Phong cười sặc một tiếng, đáp:

—Không lắm! Chính tại hạ!

Tên vạm vỡ ấy nói:

—Dám hỏi có phải là khách được Trang chủ ước hẹn trong sổ nhân vật được mời hôm nay không?

Tiểu Phong đáp:

—Không phải!

Tên vạm vỡ ấy nói:

—Thế thì các hạ tha thứ cho. Anh em chúng tôi không để các hạ vào trong trang viện được.

Tiểu Phong vẫn cười, nói:

—Không thể để vào, ta cũng không cần. Quả ta có một việc cần hỏi hai người, trong trang viện hôm nay có cuộc tập hợp chi vậy?

Tên vạm vỡ nhú đôi lông mày rậm, đáp:

—Việc ấy xin các hạ thứ lỗi, tại hạ không thể trả lời.

Cười nhạt, Tiểu Phong hỏi:

—Trang chủ là ai vậy?

—Thiên Bất Luân!

—Cái gì?

Mặt Tiểu Phong lộ sắc kinh hoàng. Ba tiếng «Thiên Bất Luân» khác nào như tiếng sét nổ chát tai chàng.

Mặt hầm sát khí, chàng cười lạnh lạnh nói:

—Thật đúng như câu thơ! Dây sắt vẫn mơn không thấy dạng. Mặt mo bắt gặp dễ như chơi.

Ngưng một chút tinh quang trong hai mắt chàng bắn tủa vào một hai tên cao lớn vạm vỡ không nháy. Tiểu Phong quát bảo:

—Hãy lập tức bảo Thiên Bất Luân ra ngoài này giáp mặt ta. Chẳng vậy thì đừng trách ta phá tan tành cái ổ nường thân của hần.

Câu nói dữ dằn của chàng làm hai tên ấy giận phừng phừng. Tên đứng bên trái liền miệng đáp:

—Thanh danh của các hạ, tưởng có lẫy lừng khắp thiên hạ thật đấy, nhưng cũng đừng quá ỷ thế khi người quá đổi vậy chứ? Hôm nay tại Tông Đào Trang có tới vài mươi cao thủ khét tiếng võ lâm trong hai miền Nam Bắc sông Trường Giang đến họp mặt. Tại hạ chỉ sợ bọn họ không tha cho các hạ ngênh ngang đâu!

Tiểu Phong lạnh lùng nói:

—Quả thật bọn người không vào trong gọi Thiên Bất Luân ra đây giáp mặt ta thì Tông Đào Trang dầu tường đồng vách sắt đi, ta cũng đập thành một đồng gạch vụn.

Tên vạm vỡ bên trái cười gằn nói:

—Hai tôi nhất định không vào trong thông báo để thử xem các hạ làm gì chúng tôi?

Tiểu Phong cả giận nạt to:

—Thật hả?

Chàng chậm chậm đưa cánh tay mặt cao lên chờ hai tên ấy trả lời một tiếng «ừ» thì Tiểu Phong xuất thủ đánh liền.

Không khí hết sức căng thẳng!

Tên vạm vỡ ấy trả lời bằng một giọng phách lối:

—Tại hạ đây không có ý khi người lành hiếp kẻ dữ. Có điều gặp đứa nào ngang đầu cứng cổ thì nhất định không dung tha. Cái danh hiệu giang hồ Độ Tam Ma của các hạ nghe cũng kêu đấy, còn bản lĩnh ra thế nào, thử cho tại hạ được thấy!

Tiểu Phong dần không nổi, quát rền như sấm:

—Ta sẽ tàn sát tất cả lũ này!

Câu nói vừa dứt một chưởng đánh tới tên cao thủ lớn vạm vỡ mặc quần áo chèn ở bên trái.

Trong chỗ vô ý, Tiểu Phong lại đứng vào chỗ ở của Thiên Bất Luân. Vì lẽ cây đèn ma có liên quan mật thiết với bảy đồng tiền có khắc chữ nọ của chàng bị

Thiên Bất Luân lấy trộm nên chàng rất có thể phá tan Tòng Đào Trang mới vừa nư giận.

Một chưởng Tiểu Phong vận dụng đầy đủ công lực toàn thân nên oai thế cường mãnh cực kỳ. Gió chưởng ào ào sôi sục như một con trốt cuộn tới.

Hai tên cao lớn giữ cửa ấy không dám lấy sức chống chọi lại. Tên đứng bên trái nhảy vọt tạt sang một bên thối lui ra sau.

Thừa thế Tiểu Phong tung mình bắn vọt vào trong lệ như điện xẹt.

Tên đứng bên mặt vừa thấy chàng tung mình lập tức đánh tới một chưởng.

Tiểu Phong bắt buộc phải thối lui ra sau ba bước, vì chàng ơ thờ không đánh trả lại. Thành linh...

Một giọng cười rang rang tợ chuông ngân vang xé mây. Tiếp liền theo là giọng nói rền vang:

—Bạn quý ở phương nào sao lại đến Tòng Đào Trang khuấy rầy thế?

Một người chạy tới liền sau câu nói ấy.

Tiểu Phong ngược mắt lên nhìn. Chàng thấy một chàng thư sinh tác độ bốn mươi, tay cầm trường kiếm đứng ngay trước mặt. Tiểu Phong cười lạnh lạnh nói:

—Phải đâu Tòng Đào Trang là vách sắt tường đồng?

—Tuy không phải là vách sắt tường đồng nhưng không dễ bằng hữu trong giang hồ vào đến phá rồi.

Tiểu Phong gay gắt hỏi:

—Các hạ là cao nhân phương nào?

Chàng thư sinh sồn sồn ấy cười nhạt, cất bước chậm rãi đi thẳng tới phía Tiểu Phong, miệng nói:

—Ta là bằng hữu của Thiên Bất Luân, người giang hồ gọi ta bằng danh hiệu là Thần Long Kiếm Khách, còn tên họ thật của ta đúng là Đồng Vĩnh!

Tiểu Phong lạnh lùng nói:

—Thần Long hay Quỷ Hồ cũng chẳng sao! Tốt hơn là vào gọi Thiên Bất Luân ra yết kiến ta, không thì hấn đừng có trách!

Thần Long Kiếm Khách Đồng Vĩnh không ngờ Tiểu Phong khinh thường mình quá đỗi, quát to một tiếng vung kiếm tấn công liền.

Tiểu Phong rút Độc Long Kiếm ra chống cự.

Chỉ trong nháy mắt hai đàng đã đấu hơn vài mươi chiêu.

Tiểu Phong thấy kiếm pháp của Đồng Vĩnh ảo diệu khôn lường. Lúc thủ không khác một thiếu nữ khép kín phong thu. Khi công lại giống tợ một con rồng thân vẫy vùng biển cả. Công lực của hắn thâm hậu vô cùng, càng đấu càng hăng.

Liên khi ấy... Có thêm bốn bóng người rơi xuống tại chỗ.

Tiểu Phong tập trung tinh thần vào kiếm hiệu để đối phó với Thần Long Kiếm Khách Đồng Vĩnh nên không dám phân tâm xem ngó bốn phía nhưng vẫn thấy bốn bóng người vừa rơi xuống là ba lão già cầm kiếm và một kẻ ăn mày.

Lão ăn mày ấy chỉ cầm trên tay một cây hồ lô to lớn đỏ lòm. Đảo cặp mắt tròn vo như hai quả nhãn nhìn xem khắp chỗ, bỗng cất tiếng cười hả hả, miệng hỏi lẩm bẩm:

—Cái gì lộn xộn vậy?

Ba lão già cầm kiếm, có một lão đưa tay chỉ vào lão ăn mày mỉm cười cất tiếng hỏi:

—Xin cơm ăn hả? Không đói bụng sao?

Lão ăn mày chẳng trả lời câu hỏi ấy. Lão chậm rãi gỡ cái hồ lô ra, chúc vòi lên miệng uống luôn một hơi, mùi rượu xông lên nực nồng thơm ngát. Sau đó chép lưỡi chết chết mấy cái, nói giọng khề khà:

—Ta cười anh họ Đồng không chịu nổi thêm mười chiêu nữa, sắp thua chàng thanh niên đẹp trai ấy đến nơi rồi.

Cả ba lão già cầm kiếm ấy mặt biến sắc giận dữ phóng sáu cặp con người vào cuộc đấu giữa Tiểu Phong và Đồng Vĩnh nhìn xem không nháy mắt.

Thấy Tiểu Phong biến thế kiếm, một làn ánh sáng chói rực rỡ, chàng sử dụng môn «Huyền Thiên Kiếm Pháp».

Huyền Thiên Tôn Giả nghiên cứu công phụ tự sáng chế môn «Huyền Thiên Kiếm Pháp». Đồng Vĩnh đúng như lời lão ăn mày nói, quỳnh tay quỳnh chân không còn chịu đựng nổi.

Chợt nghe Tiểu Phong hét to lên, «rềng rềng rềng» ba tiếng kiếm reo liên tiếp cuốn dậy một trận cuồng phong lạnh lẽo, bay múa đảo lộn đầy trời, chỉ một vùng kiếm ảnh bao vây Đồng Vĩnh. Oai danh của Thần Long Kiếm Khách sắp bị xóa nhòa dưới tay Tiểu Phong.

Bỗng nhiên...

Từ giữa không trung vọng tới một tiếng rất to:

—Ngừng tay!

Tiếng vang chát chúa gần rách màng tai.

Tiểu Phong bèn thâu kiếm về, nhảy lui mấy bước, ngược mắt nhìn xem, liền biến sắc.

Chợt thấy anh chàng say Thiên Bất Luân đứng ngay trước mặt.

Tiểu Phong cất một tiếng cười dài, vung mình thoáng đến ngay mặt Thiên Bất Luân, mũi Độc Long Kiếm chỉ thẳng ngay hông đối phương, miệng chàng quát bảo:

—Hay cho Thiên Bất Luân. Lần trước mi ẩn mình vào đám đông trốn được. Lần này ta đổ mi chạy thoát ngả nào?

Thần Long Kiếm Khách Đồng Vĩnh nếu không nhờ có tiếng quát của Thiên Bất Luân thì đã bỏ mạng, không cũng trọng thương dưới kiếm của Tiểu Phong rồi. Liền đó hắn định tĩnh thần hồn, bản sắc anh hùng vẫn nguyên như cũ không hề suy giảm. Hắn đến trước mặt Tiểu Phong thành thật ngợi khen:

—Kiếm thuật của các hạ quả là tinh vi ảo diệu khiến Đồng mỗ được mở rộng thêm nhãn quang. Cái danh hiệu «Giang hồ đệ tam» thật xứng đáng lấy lòng!

Tiểu Phong vẫn không trả lời. Chàng bắn tủa hai luồng sát quang vào thẳng mặt Thiên Bất Luân, nạt gay gắt:

—Này Thiên Bất Luân! Mi phải trả cái vật ấy ngay lại cho ta.

Miệng chàng nói mà mũi kiếm trên tay hờm sẵn chực đâm vào hắn. Bầu không khí bao trùm cả sát cơ.

Thiên Bất Luân cười khì hỏi lại:

—Vậy ấy là cái gì? Có phải bảy đồng tiền không?

—Đúng đó. Nếu mi không trả lại thì mũi Độc Long Kiếm của ta sẽ không vị tình.

Thiên Bất Luân vẫn cười mỉm trên vành môi. Mặt hướng về lão ăn mày đang nốc hồ lô trên miệng.

Lão ăn mày cười hả hả, nói:

—Thiên Bất Luân! Dòm ta giống gì. Thèm uống rượu thì lại đây!

Tiếng dứt, hồ lô rượu trên tay lão đã liệng tới trước mặt Thiên Bất Luân.

Thiên Bất Luân mỉm cười, thối lui một bước chạy đi, miệng nói:

—Vậy hả! Tôi sẽ đem đầy rượu tới cho già uống!

Tiểu Phong nghe nói dòm chừng lão ăn mày. Thấy lão ta ngất ngưỡng, chàng quát to tiếng, bảo:

—Thiên Bất Luân! Hãy trả vật ấy cho ta, rồi trốn chạy đâu thì chạy!

Chàng vung Độc Long Kiếm chém bổ vào Thiên Bất Luân.

Lão ăn mày vung ống tay áo, một luồng chưởng lực cường mãnh tuyệt luân đánh tới ngay ngực Tiểu Phong.

—— o0o ——

CHƯƠNG 23

ả hai xuất thủ đồng một lúc, máu trong tim Tiểu Phong bị trào ngược lên, bụng nghĩ thầm: “Chưởng lực quả hùng hậu tuyệt luân!”

Chàng vội vã thâu kiếm nhảy lùi ra sau.

Lão cười ha hả nói:

—Giang hồ đệ tam ma! Cái gì thế? Người không dám tiếp một chưởng của lão phu à?

Tiểu Phong bị lão ăn mày nói khích, trên gương mặt phùng lên sắc giận ngầm, cất tiếng nói:

—Hình như ngươi định chết nơi đây sao?

Lão ăn mày cười khà khà nói:

—Đúng vậy! Đúng vậy! Ăn mày già định chết thật đấy! Chỉ sợ rằng mi không có đủ sức làm cho ăn mày già chết kia chứ!

Tiểu Phong là một người cao ngạo cùng cực trên đời. Tai nghe câu nói ấy chàng buông một chuỗi cười dài như điên như cuồng đồng dục nói:

—Đã quyết tâm như vậy thì ta sẵn sàng đưa hồn ngươi về nơi Cực Lạc, giải thoát kiếp sống đau khổ ở chốn hồng trần. Mau xưng tên rồi chết cho sớm!

Lão ăn mày cười hả hả đáp:

—Xưng tên à? Mi thắng được ăn mày già. Bấy giờ ăn mày già sẽ nói rõ tên họ cho mi nghe!

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng quát bảo:

—Tốt lắm!

Tiếng chàng vừa thoát khỏi vành môi, tay trái đã đánh tới một chưởng.

Chưởng lực vừa đánh ra, thành linh...

Chàng kêu lên một tiếng «á», gương mặt biến sắc nhợt nhạt, tay vội thâu về, nhảy tạt ra sau năm bước.

Cử chỉ đột ngột của Tiểu Phong khiến ai nấy đều giật mình hoảng kinh, không hiểu vì cớ nào đương lúc giận dữ đánh tới một chưởng sức đẩy núi xô non lại tự nhiên rút tay trở về. Những người có mặt tại chỗ đều sửng sốt ngăn người.

Cặp mắt sáng ngời của Tiểu Phong tròng lên tròn xoe như hai cái lục lạc nhìn chăm chăm vào lão ăn mày không thấy nháy, chàng chẳng thốt ra lấy nửa tiếng.

Lão ăn mày cũng không hiểu nổi thái độ quái gở của chàng nên buộc miệng hỏi:

—Mi làm cái gì thế?

Giây lâu Tiểu Phong mới đánh tiếng hỏi bằng một giọng sợ sệt run run:

—Tiền bối đây chính là nhân vật làm giới giang hồ kêu bằng «Thần Cái Xích Cước Đại Tiên»?

Lão ăn mày khẽ đáp:

—Đúng vậy!

Tiểu Phong nghe trả lời dứt tiếng, vội vàng quỳ hai gối xuống đất lạy và thưa:

—Vãn bối ngu dại, tối tăm không biết lão tiền bối nên mới phạm nhiều tội đáng chết thế này. Cúi mong lão tiền bối lượng thứ đừng cho vãn bối lạy tạ cái ơn năm nọ, người đã cứu mạng cho mẹ vãn bối là Tần Thiện Anh thoát chết...

Tiểu Phong nói đến câu này, nhớ lại việc xưa bùi ngùi cảm động, lòng đau như cắt, hàng lệ ngọc chảy xuống lưng tròn.

Xích Cước Đại Tiên bị Tiểu Phong quỳ lạy quá đột ngột làm cho chân tay luỳnh quỳnh chẳng biết né tránh ngả nào, đành phải đảo lia đảo lịa:

—Đứng dậy... đứng dậy... đừng làm thế... đừng...

Thiên Bất Luân nín không được, vỗ bụng cười ha há nói:

—Lão ăn mày! Người có lối thoát nguy rồi đó! Hú hồn hú vía ông bà ta nghe!

Xích Cước Đại Tiên lườm Thiên Bất Luân.

Lúc ấy Tiểu Phong đã đứng dậy, Xích Cước Đại Tiên thở ra một hơi, nói:

—Bạn cũ có đặt con đề mà báo thù cho mình thế này, vong hồn dưới chín suối cũng được ngậm cười!

Tiểu Phong ngạc nhiên nói:

—Lúc mẹ vãn bối sắp thở hơi cuối cùng rất đổi cảm kích cái ơn cứu mạng của lão tiền bối năm nào.

Xích Cước Đại Tiên chận lời nói tiếp:

—Vương mỗ chỉ ân hận một điều là lúc bà ấy bị đánh chết ta không ra cứu mạng được lần thứ hai. Việc ấy còn canh cánh mãi bên lòng, không lúc nào nguôi! Ôi!

Lão than một tiếng khổ sầu rồi nói tiếp:

—Lê thiếu hiệp! Hãy mau lại ra mắt bạn chí thiết của cha cháu lúc sanh tiền là bác Thiên Bất Luân đi!

Tiểu Phong ngăn người, bụng bảo dạ rằng: “Hóa ra bạn thiết của cha ta sao? Cớ gì lại lấy bảy đồng tiền có khắc chữ thần bí của ta?”

Bụng nghĩ như vậy nên chàng cứ đứng trơ trơ nhìn sững.

Thiên Bất Luân nhích mép cười gượng nói:

—Đi ăn cơm cho no cái bụng đã! Đẹp! Đẹp hết mọi việc lại hai bên, đừng bày đặt thêm lộn xộn.

Xích Cước Đại Tiên ngó thẳng vào mặt Tiểu Phong bảo:

—Lê thiếu hiệp! Cháu tìm đến đây với ý định không tốt, cố gây sự rắc rối lôi thôi. Nhưng bọn chúng ta đây đều đã liệu trước hết những điều thâm kín trong lòng cháu. Thiên Bất Luân móc trộm bảy đồng tiền của cháu thật sự không phải do ác ý, mà chính là do Vương mỗ nhờ ông ta giúp giùm đó!

Tiểu Phong lại càng không hiểu nên hỏi:

—Chính lão tiền bối nhờ và lấy trộm bảy đồng tiền trong túi áo văn bối?

—Đúng vậy! Cháu có biết bảy đồng tiền ấy chứa đựng sẵn một vận kiếp võ lâm rồi chứ?

—Thưa, văn bối đã biết!

Xích Cước Đại Tiên lại nói:

—Này Lê Tiểu Phong. Người đã biết rõ nó là điều hết sức dị thường mà lòng cháu lại muốn khám phá những bí mật của Cây Đèn Ma đó chẳng?

—Thực vậy! Quả đúng! Lòng văn bối đã nhất định không bao giờ thay đổi.

Tiểu Phong trả lời hết sức kiên quyết.

Trên gương mặt hiền lành của Xích Cước Đại Tiên nổi lên một khí sắc âm trầm lạnh lẽo:

—Này Lê thiếu hiệp! Cây Đèn Ma là vật hết sức bất tường. Năm nọ Vô Cực Thiên Tôn cũng vì cây đèn ma ấy mà gây nên những cuộc đồ sát khắp giới võ

lâm, làm cho máu đông đạo chảy thành sông, thầy đông đạo chất thành gò. Sau cùng chính Vô Cực Thiên Tôn chết không đất chôn thầy.

—Chí nguyện sắt đá là báo được thù sâu, ngoài ra sanh mạng đối với Tiểu Phong này chẳng đáng chi làm tiếc.

Xích Cước Đại Tiên nói:

—Chùng như cháu vẫn muốn noi theo bánh xe cũ của Vô Cực Thiên Tôn?

—Chí quyết báo được thù nhà, vãn bối chẳng ngại chi cả.

—Này Tiểu Phong! Cây Đèn Ma rất có quan hệ đối với bạo kiếp võ lâm. Nếu cháu biến thành chủ nhân thứ hai của Cây Đèn Ma sẽ tàn sát vô số mạng người. Lão ăn mày già này ngày trước giao tình với thân phụ của cháu rất thân mật nên không thể trông thấy cháu chết một cách thê thảm, không được mảnh đất chôn thầy.

Tiểu Phong nói:

—Tâm ý của vãn bối đã quyết, không cách nào sửa đổi đặng.

Xích Cước Đại Tiên ngó Thiên Bất Luân như muốn hỏi ý kiến:

—Luân lão đệ! Theo như lão đệ nghĩ thì sao?

Thiên Bất Luân bước thẳng đến trước mặt Tiểu Phong nói bằng lời chân thật:

—Lê hiền đệ! Lão phu là bạn chí thiết với cha cháu, nên đối với cháu rất đổi quan tâm. Lão phu lấy trộm bảy đồng tiền có khắc chữ thần bí trong túi áo của cháu không phải cố ý khuấy chơi cũng không phải ngẫu nhiên vô tình mà chính là đã dẫn đo, suy nghĩ chín chắn. Lão phu cố tránh trước cho cháu một tai họa rùng rợn không sao tránh khỏi, vì lão phu muốn cháu sống oanh oanh liệt liệt một kỳ tài võ lâm đặng nối chí cha cháu, đồng thời cũng giữ vẹn lửa hương cho dòng họ Lê. Nếu cháu vì việc báo thù cũng chẳng có chi là khó khăn lắm. Chỉ cần liên hiệp các bè bạn của cha cháu lúc sanh tiền thì kẻ một tay tưởng dư sức đối phó với kẻ thù. Tuy kẻ thù vây cánh rất lợi hại, nhưng bạn cũ của cha cháu có khắp bốn phương trời toàn là những cao thủ thượng đỉnh cả.

Tiểu Phong nói:

—Ý chí của vãn bối đã nhất quyết, việc phải lấy cho được Cây Đèn Ma nhất định phải thực hành. Lão tiền bối đã là bạn chí thân của cha vãn bối ngày trước, xin lão tiền bối trao trả lại cho vãn bối bảy đồng tiền có khắc chữ thần bí.

Thiên Bất Luân nói:

—Cháu không khám phá điều bí mật ấy không đáng hay sao?

—Thưa lão tiên bối đúng vậy. Bề nào văn bối cũng phải đạt ý thích sở nguyện của văn bối.

Thiên Bất Luân nói:

—Lúc cháu lấy Cây Đèn Ma, vô số các kỳ nhân, ẩn hiệp sẽ nhất định không dung tha mạng cháu!

Tiểu Phong cười ngạo ngễ đáp:

—Điều ấy văn bối cũng chẳng bận tâm tý nào.

Xích Cước Đại Tiên thấy Thiên Bất Luân đem hết tình lý ra khuất phục mà Tiểu Phong trước sau vẫn khẳng khăng một chiều giữ vững lập trường cố định của mình, chẳng chút nghĩ suy do dự. Lão ăn mày thở dài buồn bã, cất tiếng ôn tồn nói:

—Đã như vậy thì chúng ta còn biết làm thế nào hơn. Thôi Luân lão đệ cứ trao trả lại bảy đồng tiền có khắc chữ thần bí ấy cho Tiểu Phong.

Thiên Bất Luân móc túi lấy đủ số bảy đồng tiền ấy đưa tận tay chàng.

Sau khi nhận lấy xong, Tiểu Phong vòng tay cúi đầu tạ ơn:

—Tình cờ hôm nay trong chỗ bất ngờ mà văn bối được biết hai vị lão tiên bối là bạn chí thân ngày xưa của cha văn bối. Hai vị đã nghĩ tình bạn cũ nơi tuổi vàng, tìm đủ cách để khuyên răn. Tiếc rằng văn bối không vâng lời được hai vị lão tiên bối trong việc cản ngăn đi tìm lấy Cây Đèn Ma dám mong niệm tình tha thứ. Văn bối xin đa tạ hai vị lão bá bá, cùng các vị thúc thúc, bá bá có mặt hôm nay tại đây! Cháu xin từ giã!

Thiên Bất Luân mặc nhiên nói:

—Lão phu chỉ ước nguyện cho cháu được qua khỏi cái họa chết không chỗ chôn thây.

Tiểu Phong lặng thinh vì chính chàng cũng đã dư rõ Cây Đèn Ma rất có liên quan đến bạo kiếp võ lâm mà Xích Cước Đại Tiên với Thiên Bất Luân đều nóng lòng lo sợ tương lai của chàng. Câu nói của Thiên Bất Luân là câu chí tình, chứ không mỉa mai hay chúc dữ.

Cây Đèn Ma khiến người nói đến là sợ mất máu. Việc Đông, Nam, Tây, Bắc bốn đại kỳ nhân liên hiệp đối phó với chàng cũng đủ thấy tánh chất nghiêm trọng đến mức nào rồi.

Trong cái sát na chớp nhoáng ấy, Tiểu Phong sực nhớ đến lời nói của lão già Tây Thiên tại đỉnh Hận Thiên Phong. Chàng cảm giác rợn người.

Xích Cước Đại Tiên nói:

—Này Lê thiếu hiệp! Mỗi người ta có chí khí riêng của người nấy! Không thể nào miễn cưỡng được. Cháu đã cương quyết khám phá bí mật của Cây Đèn Ma, bọn chúng ta cũng không thể ép uống cháu được.

Lão ăn mày ngưng lại rồi nói tiếp:

—Gần đây cháu có nghe tin là cha cháu đã sống lại trong chốn giang hồ không?

Đầu óc Tiểu Phong rung động rất mạnh vì cái tin ấy làm chàng băn khoăn nghĩ ngợi, chẳng hiểu sự thật bên trong ra làm sao, do đó chàng vội vã đáp:

—Chẳng những cháu chỉ nghe mà thôi, chính mắt cháu lại trông thấy rõ ràng nữa. Có điều người không nhìn nhận cháu là con, không cho cháu kêu bằng cha. Người một hai vẫn cứ bảo không phải là cha của cháu. Bác biết làm sao, nhờ chỉ bảo giùm cháu.

Xích Cước Đại Tiên nói:

—Phấn Diện Thiết Nhân ra mặt lần thứ hai trên chốn giang hồ làm rung sợ tất cả người trong thiên hạ. Đúng là người ấy có phải là Lê Bình cha cháu hay không phải, dư luận bàn tán xôn xao chẳng ai có bằng cứ cụ thể mấy may nào đưa ra để rọi chút ánh sáng vào vấn đề đen tối ấy. Còn theo chỗ lão phu xét đoán thì rất có thể là không phải, vì cha cháu Phấn Diện Thiết Nhân Lê Bình đã chết thật cách đây vài năm trước rồi. Việc ấy còn chi hồ nghi nữa.

Tiểu Phong hỏi:

—Vậy người ấy chính là người đã thay thế cháu mai táng mẹ cháu cùng với đại ân nhân của cháu là Tinh Nhãn Nhiếp Hồn lại còn cứu cháu thoát chết trong trận thế rừng tòng.

—Người ấy là ai, câu hỏi ấy đã hàm ẩn một câu không lời giải đáp!

Xích Cước Đại Tiên nói đến đó, lòng đau như cắt. Mắt rướm rướm vài hạt châu rơi.

Trước mặt bạn bè cũ của cha mình, Tiểu Phong không biết nói thế nào. Chàng vẫn chưa hoàn toàn tin lời ước đoán của Xích Cước Đại Tiên là đúng! Vì vậy chàng chấp tay vái sâu lão ăn mày và Thiên Bất Luân:

—Giờ đây vẫn phải đi ngay! Đi Hận Thiên Phong! Tạm giã từ hai vị lão bá bá ở lại mạnh giỏi.

Xích Cước Đại Tiên nói:

—Đi liền sao? Vái trời giúp cháu thoát khỏi mọi hiểm nghèo, nói cùng mà nghe, nếu chẳng may cháu có bề nào bọn anh em chúng ta sẽ tạm thay cháu trả thù cho cha mẹ cháu. Không sao đâu!

Thiên Bất Luân nói:

—Có đói bụng không? Hay cháu ráng ở lại dùng bữa cơm hẩm hút rồi hãy đi!

Tiểu Phong thấy hai người bạn cũ của cha mình thật tình xót thương chiếu cố đến xúc cảm dâng trào. Nhưng nóng lòng đi Hận Thiên Phong, chàng từ chối bữa cơm của Thiên Bất Luân. Trước khi rời chân, Tiểu Phong chần chừ như định nói gì, mà lại thôi. Chàng rầm rì thở dài quay người đi xuống núi.

Nhìn theo bóng lưng Tiểu Phong biến lẫn trong mây khói xa xăm, Xích Cước Đại Tiên và Thiên Bất Luân cùng buông tiếng thở ra.

Thiên Bất Luân nói:

—Tiểu Phong quyết chí báo thù, không tiếc chết chẳng đất chôn thân. Bạn cũ, vong linh có biết, hẳn cũng ứa lệ khóc ròng.

Xích Cước Đại Tiên nói:

—Bọn anh em chúng ta hiện thời chưa biết phải toan liệu làm sao vì việc chưa xảy đến chưa có biện pháp, giả như mà Tiểu Phong có thật sự biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai, bọn anh em chúng ta cũng vẫn phải tìm cách bảo hộ nó, nhất định không để nó chết dưới tay tứ đại kỳ nhân.

Thiên Bất Luân gật đầu tán thành lia lịa.

Lại nói về Tiểu Phong, lòng mang một mối u tình đau khổ ra khỏi sơn trang. Chàng bước chậm rãi từng bước một, đầu óc nghĩ ngợi bấn khoăn. Cầm bảy đồng tiền có khắc chữ thần bí trong tay, chàng âm thầm ứa nước mắt.

Thình lình...

Từ phía sau lưng chàng nghe giọng nói của Bắc Yêu vọng đến:

—Em! Em Phong!

—Chị Bắc Yêu!

Bắc Yêu nhìn chàng ngậm ngùi:

—Xích Cước Đại Tiên đã nói với chị. Em nên suy nghĩ lại.

Tiểu Phong mỉm một nụ cười, gượng gạo đáp:

—Vì quyết báo thù, em thể thí nghiệm một lần đầu cho có thành «Vô Cực Thiên Tôn» thứ hai đi nữa cũng không chút ân hận. Nay chị có nhớ những gì em đã nhờ chị chớ?

Trong hai khóe mắt long lanh của Bắc Yêu rơi hai hàng lệ. Nàng đáp bằng một giọng buồn buồn:

—Em ạ! Chị nhớ, nhớ hết... Lúc nào em biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai, em nhờ chị giết em!

—Đúng vậy!

Tiểu Phong cười chua xót nói:

—Mong chị làm đúng lời hứa ấy.

—Em! Em ơi! Chị sợ... chị sợ...

—Sợ sao đó chị? Chị à! Việc ấy dầu sao chị cũng phải làm xong giúp em. Em không bằng lòng chết vào tay một người khác hơn...

Bắc Yêu bậm môi, nuốt lệ lặng lẽ gật đầu.

Tâm sự của cả hai nặng nề như sắt đá. Dầu cho có muôn câu ngàn lời, vẫn không biết phải nói làm sao cho vừa.

Dưới bóng đêm, hai người so vai nhau đi. Gió lạnh sương khuya thổi lộng vào da thịt. Thế mà cả hai đều chẳng hay biết chút nào.

Sóng lá cây tùng reo vang, giống như trời bản nhạc lâm ly đưa hai người trên bước đường giả biệt.

Từng chiếc lá rơi xào xạc, dường thể khóc đưa mạng sống của Tiểu Phong lần vào cõi âm.

Chẳng một tiếng nói, chỉ có những tiếng chân đi...

Giữa canh trường lạnh lẽo, tiếng bước nặng nề khác nào những tiếng bi ca rót vào tâm linh hai người.

Lâu thật lâu, Bắc Yêu gọi lên:

—Em!

—Vâng!

Nàng cười nảo nuột, nói:

—Giờ đây chị em chúng mình đi thẳng lên Hận Thiên Phong hay còn đi đâu nữa?

—Đi Hận Thiên Phong! Lòng em nóng nẩy như lửa đốt không thể kéo dài ngày giờ khám phá bí mật thần kỳ dưới mười miếng đá hoa. Thù nhà một ngày còn chưa trả, lòng em xôn xao như muối xát kim đâm.

Nàng thở dài, nói lẩm bầm một câu:

—Đời người thật giống hệt một giấc mộng. Có khi nào đó, người ta hoài nghi những điều trong mộng. Vì vậy sau tỉnh mộng, người ta lại lạc vào ký ức.

Tiểu Phong day mặt ngó nàng bắt gặp đôi mắt long lanh tựa thủy tinh của Bắc Yêu những ngấn lệ rơi đầm đìa. Chàng xúc động kêu lên:

—Chị... chị...

Bắc Yêu vô cùng đau khổ, nhích mép cười:

—Cầu mong... khác nào mà hình bóng lơ mờ. Vậy mà trên đời có vô số người nhờ chút mong cầu ấy mà sống qua ngày tháng.

Nàng kéo ống tay áo gạt dòng lệ đầm, miệng vẫn nói lẩm bầm không ngừng:

—Kìa em! Em có nghe chẳng tiếng tùng reo như sóng động, tiếng gió rít như nhạc thiếu. Phải đó là cảnh vật vì ta mà trở khúc bi ca ai oán?

Tiểu Phong lặng thinh không nói.

Bắc Yêu lại tiếp:

—Này em! Lúc sanh mạng của em sắp kết thúc, em có giây khắc nào nghĩ đến?

—Phải có, đó là lẽ dĩ nhiên do tình cảm trời phú sẵn cho con người.

Bắc Yêu chợt nhớ mình không nên gieo vào đầu Tiểu Phong những ý niệm khó khăn trước khi chàng lấy đặng Cây Đèn Ma. Nghĩ tới điều ấy nàng đành lảng sang chuyện khác:

—Này em, trước khi đến Hận Thiên Phong, hai chị em mình nên trở về hang đá thăm mấy quái nhân còn ở đó thế nào. Chị định cùng họ đến Hận Thiên Phong đặng bảo hộ em nếu có điều nào bất trắc xảy đến bất ngờ.

Tiểu Phong gật đầu:

—Càng hay!

Hai người lại thẳng đường đi về hướng «Tử Cốc». Qua ngày thứ ba thì cả hai đã gặp lại bọn hai mươi bốn quái nhân tại đó.

Sau năm sáu ngày cách biệt bọn người này đã mặc y phục mới và được ăn no ngủ yên nên cả hai mươi bốn quái nhân mới hôm nào còn là những con quỷ nhập tràng ghê gớm, hôm nay mặt mày tuấn tú.

Lúc vừa mới trông thấy, Tiểu Phong gần như không nhận ra bọn họ là ai.

Thiên Xà Lý Yên cùng với hai mươi ba chàng thanh niên khôi vĩ ấy thấy Tiểu Phong và Bắc Yêu từ xa nên đã kéo nhau sắp hàng trước cửa hang quỷ gối đón rước. Cả bọn đồng hô to:

—Các đệ tử đón mừng Lệnh chủ.

Tiểu Phong rảo mắt nhìn khắp một vòng cất tiếng bảo:

—Các vị hãy đứng dậy!

Thiên xà Lý Yên cùng ai nấy đồng hô tiếng:

—Tuân lệnh!

Khi mọi người chậm rãi đứng thành hàng ngũ hẵn hoi, Thiên xà Lý Yên bước tới trước, vòng tay cúi đầu thưa:

—Bẩm cùng Lệnh chủ! Lý Yên tôi đã tuân đúng theo chỉ thị của Lệnh chủ là trừ ba người được đặc phái ra ngoài kiếm vật thực và y phục, tất cả những người khác đều chưa hề bước ra khỏi hang một bước. Dám mong Lệnh chủ soi xét!

Nói dứt, hẩn xá sâu một vái.

Tiểu Phong gật nhẹ đầu tán thành, miệng bảo:

—Tôi biết rõ các vị đều là những thanh niên có chí khí, nặng lòng báo thù. Tôi còn định đi Hận Thiên Phong một chuyến nên cần các vị. Sau đó chúng ta sẽ đi tìm Mông Diện Thần Nữ mà báo thù. Chưa biết ý các vị thế nào?

Lý Yên thưa:

—Thuộc hạ tuân vâng chỉ thị của Lệnh chủ.

Ngẫm nghĩ giây lát, Tiểu Phong lại bảo:

—Trước khi tại hạ lấy được Cây Đèn Ma, tưởng chừng cũng cần bàn bạc cùng các vị. Cây Đèn Ma liên can đến bạo kiếp vũ lâm. Vì chẳng may có điều chi bất hạnh xảy đến các vị hãy theo chỉ thị của chị nuôi tôi là Bắc Yêu đây sai khiến.

Lý Yên cung kính đáp ứng:

—Thuộc hạ răm rắp tuân vâng mạng lệnh!

Tiểu Phong lại bảo:

—Hiện giờ hai mươi bốn vị có đông đủ mặt tại đây chớ?

—Bẩm Lệnh chủ, đông đủ cả!

Tiểu Phong gạt đầu bảo:

—Vậy là chúng ta lên đường!

Liền đó Tiểu Phong cùng Bắc Yêu dẫn hai mươi bốn môn nhân vừa thâu nhận vào phái Nhân Môn nhắm thẳng ngã Hận Thiên Phong của ngọn Vạn Dương Sơn để khám phá bí mật dưới mười miếng đá hoa!

Qua ngày thứ nhì bọn Tiểu Phong, hai mươi sáu người cả thầy đã đến sườn núi Vạn Dương Sơn.

Thình lình...

Một chuỗi cười lạnh lạnh xé bầu không khí của núi rừng dội đến. Nghe tiếng cười ấy Tiểu Phong dẫn đầu toàn bọn liền dừng bước lại. Chàng ngược đầu liếc xuống phía dưới chân núi, thấy có chừng vài mươi bóng người bay vút lên theo.

Trong nháy mắt, mấy chục bóng người ấy đã lên đến trước mặt Tiểu Phong. Liếc nhìn qua sắc mặt chàng hằm hằm giận dữ.

——— o0o ———

CHƯƠNG 24

Bọn người vừa đến chính là chủ nhân của Địa Bảo, Lãnh Diện Vong Hồn cùng với mấy chục môn hạ thân tín của hắn. Bọn này toàn là hạng cao thủ thượng đỉnh cả.

Tiểu Phong quả không ngờ Lãnh Diện Vong Hồn lại xuất hiện ngay chốn này.

Trong khi ấy Lãnh Diện Vong Hồn cười hắc hắc mấy tiếng kéo rốc đám cao thủ môn hạ sấn tới sát gần Tiểu Phong. Lãnh Diện Vong Hồn suất lãnh môn hạ kéo đến đây như thế này là có duyên cớ, chứ không phải vô tình. Vì lẽ Tiểu Phong lấy đặng Cây Đèn Ma sẽ là một nguy cơ vô cùng to lớn đối với toàn thể Địa Bảo. Do đó sau khi bắt được nguồn tin sốt dẻo cho biết Tiểu Phong đang xúc tiến hành trình lên Hận Thiên Phong, Lãnh Diện Vong Hồn liền sắp đặt sẵn kế hoạch tiêu diệt chàng trước khi chàng khám phá bí mật dưới mười miếng đá hoa đặng ngừa hậu hoạn.

Lãnh Diện Vong Hồn xuất hiện đột ngột khiến bầu không khí tại chỗ căng thẳng dị thường. Hắn cười lạt một tiếng nói giọng gay gắt:

—Lê tiểu tử! Mi không bỏ thầy trong đại hải thật là ngoài ý muốn của mọi người, ta cứ cho rằng mi đã chầu há bá lâu rồi kia chứ!

Sát khí bao trùm cả mặt, Tiểu Phong còn chưa lên tiếng thì giọng cười lãnh lút của Bắc Yêu đã ngân cao lên. Lập tức nàng rút mười ngọn liễu điệp phi đao cầm sẵn trong tay, chuẩn bị đối phó.

Hai mươi bốn môn hạ của Tiểu Phong do Lý Yên cầm đầu mắt ngó lờm lờm vào mặt bọn cao thủ của Địa Bảo!

Tiểu Phong cười há há như điên, như cuồng, cất tiếng bảo:

—Lãnh Diện Vong Hồn! Cừu sâu cha mẹ chưa trả không đội trời chung, Tiểu Phong ta chưa đạt thành điều tâm nguyện là lấy máu người Địa Bảo rửa sạch Địa Bảo thì lẽ nào lại chịu chết?

Dứt lời, chàng rút thanh Độc Long Kiếm khỏi vỏ, mắt tỏa tinh quang bắn thẳng vào mặt Lãnh Diện Vong Hồn.

Không gian bao trùm tử khí!

Lãnh Diện Vong Hồn cũng rút một cây ngân tiên dài ba thước giắt bên hông ra cầm tay. Hắn cười gằn nói:

—Hôm nay mày không chết thì ta chết. Tiểu tử! Mau nạp mạng!

Theo tiếng nói, toàn thân Lãnh Diện Vong Hồn bắn tới, cây Ngân tiên của Lãnh Diện Vong Hồn vừa quét tới, bỗng nhiên có tiếng cười vang. Một giọng nói lạnh lạnh vang dậy:

—Thưa Bảo chủ! Giết ruồi cần chi phải dụng đến vàng, đối với một thằng tiểu tử này mà Bảo chủ phải xuống tay cho một thế. Để nó cho bọn tiểu nhân được rồi!

Tiếng nói vừa dứt Tiểu Phong chợt thấy nhoáng vàng trước mặt, một bóng người, liền đó lại thêm ba mươi bảy bóng người khác bay rớt xuống.

Tiểu Phong cùng Lãnh Diện Vong Hồn đều thối lui lại sau. Ngược mắt nhìn lên thì là Mông Diện Thần Nữ cùng với ba mươi sáu thiếu nữ môn hạ của nàng xuất hiện.

Mông Diện Thần Nữ cùng ba mươi sáu vị Thiên Cương Tinh có mặt khiến Tiểu Phong cùng hai mươi bốn người bị nàng giam hãm tại Tử Cốc phùng phùng lửa giận.

Cặp mắt trong sáng như ánh sao của Bắc Yêu hốt hoảng, tình thế trước mặt biết rõ Tiểu Phong thật là bất lợi.

Người Địa Bảo do Lãnh Diện Vong Hồn cầm đầu đã liền nhau lao đến.

Chợt liền...

Một tiếng cười điên cuồng bỗng xé gió đến tận tai mỗi người có mặt tại trận. Tiếng cười ấy thốt ra từ miệng Thiên Xà Lý Yên. Thấy Mông Diện Thần Nữ xuất hiện, Lý Yên không dằn nổi oán cừu dồn dập trào cuộn. Vì vậy hấn buông ra một tiếng cười gay gắt, liền cùng với hai mươi ba môn nhân cùng lúc sấn đến phía Mông Diện Thần Nữ. Lý Yên cất tiếng hỏi:

—Mông Diện Thần Nữ! Nàng còn nhận ra được bọn anh em ta đây chẳng?

Mông Diện Thần Nữ khinh khỉnh hỏi:

—Bọn các người định báo cừu hả?

—Cái đó đã hấn rồi!

Lý Yên đưa mắt rực rực những tia lửa oán thù ngó, quát to:

—Hãy nghe lệnh đánh chết ngay Mông Diện Thần Nữ.

Lý Yên vừa thốt, hai mươi ba vị môn nhân, trong đó có mười cao thủ bắn mình bay tới chụp bổ vào người Mông Diện Thần Nữ.

Mười cao thủ ấy chụp tới liền lập thành trận Thập Quỷ, một tuyệt học mà Lý Yên đã lượm được ở trong cuốn bí kíp lúc bị giam hãm ở Tử Cốc, cố công rèn luyện cho bọn quái nhân.

Ngay khi mười cao thủ dàn bày thế trận Thập Quỷ thì ba mươi sáu vị Thiên Cương Tinh của Mông Diện Thần Nữ cũng thét to một tiếng vung tay chống trả liền theo.

Cuộc diện chiến đấu bỗng trở nên rối loạn vô cùng. Vì ba mươi sáu môn hạ của Mông Diện Thần Nữ dàn bày trận Thương Cương Tinh không làm chi nổi hai mươi ba môn nhân của Lý Yên. Mà thế trận Thập Quỷ của mười cao thủ của Lý Yên cũng chẳng làm chi được ba mươi sáu vị Thiên Cương Tinh của Mông Diện Thần Nữ. Hai thế trận trở thành vô dụng cả hai.

Trong lúc ấy, tiếng quát tháo, tiếng la hét hợp thành một trận ồn ào chưa từng có khiến người nghe đến phải rợn tóc gáy, ớn da gà.

Liền khi ấy...

Lý Yên tung mình vọt tới, đánh thẳng một chưởng vào ngay bụng dưới Mông Diện Thần Nữ, nhược điểm mà hắc oán thù hơn hết trong châu thân nàng.

Lý Yên vừa ra tay thì Tiểu Phong cũng vừa quát to một tiếng bay mình sấn tới, thanh Độc Long Kiếm lẹ như điện xẹt chém sả ngay mặt Lãnh Diện Vong Hồn.

Tiểu Phong vừa ra tay thì Bắc Yêu lại cũng vừa cười lạnh ló, hai mươi ngọn liễu diệp phi đao trong tay nàng đã phóng tới một loạt vào đám môn nhân của Địa Bảo. Những tiếng rú thảm thiết hét lên. Theo hai mươi ngọn phi đao của Bắc Yêu đã có năm môn nhân của Địa Bảo chết tươi tại trận.

Bắc Yêu vung người tròn xoay vòng đã lấy lại mười ngọn phi đao vào tay. Bỗng nhiên một tiếng vọng tới tiếp theo một luồng chưởng lực đánh thẳng vào hông nàng. Bắc Yêu chợt cảm thấy có luồng chưởng lực đánh vào mình, nàng lách sang bên vài thước tránh dễ dàng. Liếc mắt ngó tới, Bắc Yêu đã thấy Nam Tinh đứng trước mặt.

Thật quả đúng như lời nàng tiên liệu, tất cả người Địa Bảo đều sốc đến chẳng thiếu mặt nào. Sự có mặt của Nam Tinh làm cho Bắc Yêu kinh thán tự bảo: “Thế này nguy mất! Nếu ta bị Nam Tinh kèm giữ thì Tiểu Phong một mình làm sao chống nổi Lãnh Diện Vong Hồn cùng bao nhiêu môn hạ của hắc.”

Với ý nghĩ ấy nàng không để phí mất thời giờ, miệng nạt to một tiếng, mười mấy ngọn liễu diệp phi đao trong tay chẳng khác nào những ngôi sao băng bắn xẹt vào người Nam Tinh nhấp nháy.

Tạm dừng cuộc giao đấu giữa Nam Tinh và Bắc Yêu để nói tiếp việc Tiểu Phong vùng kiếm chém sả vào mặt Lãnh Diện Vong Hồn một nhát trước.

Kiếm vừa vùng thì tay trái cũng vấy theo một ngọn «Thiên Huyền Dương Công». Tay kiếm tay chưởng chàng tấn công cùng một lúc, lạnh lẽ tuyệt luân.

Lãnh Diện Vong Hồn không ngờ võ công của Tiểu Phong lợi hại đến mức ấy nên hấn cũng thất kinh hồn vía, sử dụng thân pháp khinh công bắn nhảy tạt sang bên trái ba bước.

Lãnh Diện Vong Hồn có tiếng là con cáo già điêu ngoa nhút đời trong chốn giang hồ mà võ công lại cao siêu hiếm thấy. Thừa lúc hấn nhảy tạt sang bên né khỏi một chưởng «Thiên Huyền Dương Công» hung mãnh cực kỳ của Tiểu Phong, thuận tay gạt mạnh cây ngân tiên quét ngang một ngọn nổi gió. Cây ngân tiên quét tới thì thân hình của Lãnh Diện Vong Hồn cũng bắn theo liền.

Tiểu Phong vừa thấy trước mắt hoa lên, cây ngân tiên đã quét đến ngay ngực. Tiểu Phong trong lòng hoảng sợ, thối lui ra sau.

Lãnh Diện Vong Hồn hét to. Bóng ngân tiên chớp nhoáng tứ văng. Rào rào rào, ba tiếng rít lên mang theo ba thế công ráo riết đập bổ vào những chỗ yếu hại trong thân Tiểu Phong.

Võ công của Lãnh Diện Vong Hồn có tiếng là hiểm ác xưa nay đã sát hại bao nhiêu danh thủ dưới độc thủ của hấn rồi. Cây ngân tiên được sử dụng hiểm hóc khôn lường và những thế biến hóa của nó càng không sao ngăn ngừa kịp.

Tiểu Phong cứ bị Lãnh Diện Vong Hồn bức bách tối lui từng bước, chỉ còn lo cố thủ, không hở tay tìm thế phản công.

Mấy chục cao thủ của Địa Bảo thừa lúc Tiểu Phong bị dồn ép nguy hiểm đồng thời ra tay một lượt đánh bổ vào mình chàng mỗi đứa một chưởng.

Mấy chục cao thủ Địa Bảo, một khi liên thủ đánh ra thì chưởng thế cường mãnh có thể san bằng một gò cao, chưởng lực như sóng cuồng, gió loạn chớ không vừa.

Tiếng hét thê thảm rú lên!

Tiếng hét ấy khiến người nghe phải rợn tóc gáy. Nhưng không phải do miệng Tiểu Phong mà chính là từ mồm của người Địa Bảo hét dậy!

Tiếng rú thảm thiết đau thương rợn người ấy chưa ngưng hấn mà đã thấy có bốn cao thủ Địa Bảo bị bắn bay người lông lốc, ngã lăn quay trên mặt đất miệng học máu tươi, chết không toàn thân.

Biến cố đột ngột làm tất cả mọi người đều thất kinh hồn vía. Bọn Địa Bảo thật không sao ngờ được có chuyện đột nhiên thế ấy nên sống người. Ngoài bốn tử thi nằm sòng sọt trên vũng máu, tất cả đều tự động rút lui ra sau.

Người vừa mới đến đó chính là nhân vật thần bí. Ngoạn Huyết Nhon!

Cười nhạt một tiếng, Ngoạn Huyết Nhon dần giọng nói:

—Thật là quân mặt chay mày đá không biết xấu hổ là chi mà cũng tự nhận làm cao thủ. Đã ý đông hiệp yếu lại còn thừa nguy xáp cào chỉ có phường bất lương vô lại, chớ kẻ hảo hán, ai lại giờ thủ đoạn lưu manh ấy bao giờ! Bọn bây mà còn dám ra tay thì lập tức ta lấy máu thấm đỏ vùng đất này cho mà xem!

Sự xuất hiện đột ngột của Ngoạn Huyết Nhon bỗng thay đổi lại tình hình trước mắt. Ông ta chỉ mới xuất thủ đã giết luôn bốn tên cao thủ Địa Bảo.

Cặp mắt sáng ngời của Ngoạn Huyết Nhon chạm ngay vào cuộc ác đấu giữa Tiểu Phong và Lãnh Diện Vong Hồn. Ông ta nạt vang lên như sấm dậy:

—Ngừng tay lại ngay!

Tiếng nạt chát chúa như tiếng chùy đập vào tai. Tiểu Phong và Lãnh Diện Vong Hồn nghe choáng váng đầu óc. Cả hai không hện mà cùng thối lui ra sau liền ba bước. Tiểu Phong và Lãnh Diện Vong Hồn đồng lúc hướng mặt ngó vào Ngoạn Huyết Nhon.

Lãnh Diện Vong Hồn thất kinh kêu lên bước lảo đảo như người say rượu mất thăng bằng. Hấn lùi về sau ba bước. Việc cứ diễn lại trước mắt Lãnh Diện Vong Hồn. Phấn Diện Thiết Nhân Lê Bình chưa chết hay sao? Giờ đây lại xuất hiện chốn này?

Nỗi kinh sợ trong lòng của Lãnh Diện Vong Hồn thật là ghê gớm không biết sao. Trong cặp mắt của hấn bắn tủa ra những tia sợ hãi, cứ trân trối nhìn mãi Ngoạn Huyết Nhon mà không nóiặng tiếng nào!

Lãnh Diện Vong Hồn sửng sốt!

Gương mặt Ngoạn Huyết Nhon lạnh lùng cực kỳ rùng rợn. Những tia sáng trong đôi mắt chĩa thẳng ngay mặt Lãnh Diện Vong Hồn. Ông ta nạt hỏi:

—Thế nào? Lãnh Diện Vong Hồn, mi thất kinh hồn vía đó à?

Lãnh Diện Vong Hồn tuy được nghe giới giang hồ đồn đãi Lê Bình ra mặt trên chốn giang hồ, cụ thể hơn là đã giết mấy chục mạng người Địa Bảo, nhưng dù sao hấn vẫn chưa hề chứng kiến con người ấy có thực hay không?

Người ở thế gian không thiếu chi những bộ mặt giống nhau như khuôn đúc mà không liên can chi đến nhau một chút nào. Thiên hạ đã sẵn khiếp sợ oai danh Phấn Diện Thiết Nhân Lê Bình ngày xưa giờ đây thấy đom đóm ngổ ra ma trời, ba chớp ba nháng lăm kẻ giả mạo Lê Bình rồi hô hoảng rùm beng lên: «Chính Lê Bình thật đúng trăm phần trăm.»

Hôm nay Lãnh Diện Vong Hồn cũng còn in trí con người đang đứng ngay mặt nói chuyện với hắn không phải Lê Bình. Nhưng ngó đi ngó lại một hồi. Hắn mất hết sự kiên định của lập trường cố hữu từ bao lâu nay. Hắn ngoan cố thế mấy cũng đành phải nhìn một sự thật hiển hiện: người này đúng là Phấn Diện Thiết Nhân Lê Bình. Lãnh Diện Vong Hồn trấn định cất tiếng hỏi nửa tin nửa ngờ:

—Người là Lê Bình đấy à?

Ngoạn Huyết Nhon cười gay gắt hỏi vặn lại hắn:

—Thế nào? Mới có mười mấy năm không gặp mà mi chẳng còn nhìn được ta nữa hay sao?

Nghe câu nói của Ngoạn Huyết Nhon, đầu óc, tâm hồn của Tiểu Phong rối loạn cực kỳ. Ngoạn Huyết Nhon đã khẳng định mình không phải là cha ruột của chàng. Cớ nào trước mặt Lãnh Diện Vong Hồn lại tự nhận chính mình là Lê Bình. Đã mê hoặc, Tiểu Phong lại càng mê hoặc thêm nữa. Chàng nằm mộng cũng không mơ màng bằng. Thật giả như thế nào, chẳng hiểu đâu là đâu cả.

Sực nghe Lãnh Diện Vong Hồn hỏi bằng một giọng kinh hãi cực kỳ:

—Người thật không chết sao?

Ngoạn Huyết Nhon cười hắc hắc mấy tiếng, cay nghiệt nói:

—Giả như ta mà thật chết rồi thì sao còn sờ sờ ở đây?

Câu nói của ông ta chứa đầy sát cơ, chân bước từng bước tới gần Lãnh Diện Vong Hồn.

Lãnh Diện Vong Hồn vô hình trung không tỏ vẻ kháng cự, chậm chậm thối lui lại sau cũng từng bước. Lúc ấy, giữa bầu trời âm u sát khí, bỗng xuất hiện thêm tám con chim ưng to lớn của Nam Tinh.

Vẻ mặt trầm lặng suy tư của Tiểu Phong liền biến sắc ngay. Chàng nghĩ thầm: “Bầy chim ưng do con chim ưng hai đầu quái gở mà lại xuất hiện thì tình hình trở nên hết sức bất lợi đối với chị Bắc Yêu...”

Nghĩ chưa hết ý Tiểu Phong chợt nghe phía sau lưng có tiếng người gọi:

—Này tiểu tử nông cuồng!

Tiểu Phong giật mình quay đầu ngó lại. Chàng thấy cụ già râu tóc bạc phơ, tay cầm cây phát trần, chính là Tây Thần đang đứng nghiêm trang. Tiểu Phong ơ thờ đáp:

—Ông gọi tôi để chi?

Cây phát trần trên tay Tây Thần vẫy nhẹ, hỏi chàng bằng một giọng gắt gỏng:

—Tiểu tử nông cuồng! Mi thật có gan góc khám phá bí mật của mười miếng đá hoa ấy à?

—Chi mà có gan hay không có gan? Định khám phá là cứ khám phá!

Tây Thần hơi dịu giọng xuống, chậm rãi nói nghiêm trọng:

—Này Tiểu Phong! Lão phu lại đến đây gặp mi nữa cũng chẳng qua vì bạo kiếp chung của võ lâm thiên hạ. Cây Đền Ma một khi lên khỏi mặt đất, sự quan hệ quá đồi trọng đại, có thể sánh với một tai biến lở đất long trời, máu chảy thành sông, thây chất thành gò, lão phu không thể ngăn cản mi bằng lý thuyết suông nên quyết vì hạnh phúc chung của thiên hạ sẽ bằng lòng trao đổi với mi một điều kiện cụ thể!

—Điều kiện nào?

Tây Thần nói:

—Người có gan dạ anh hùng không sợ hiểm nguy quyết chí khám phá bí mật dưới mười tấm đá hoa, liều chết không chổ dung thân, gan góc ấy khiến người đời phải nể phục. Lão phu một lời hào hiệp lẽ nào lại chẳng ca ngợi một trang thiếu niên can cường khí khái như mi? Chẳng qua việc này không những chỉ can hệ đến mạng sống của một vài người, đến sự tồn vong của một vài môn phái bang hội mà nó lại liên quan trực tiếp đến cả mạng vận của một thế hệ võ lâm, đến cả số kiếp của đại chúng giang hồ, không thể xem thường, xem khinh đặng. Lão phu hội ý cùng với «Nam Quân», «Bắc Xà», «Đông Quỷ» tức là Vũ Nội Tứ Đại Kỳ Nhân sau mấy lần họp nghị đồng quyết định chỉ yêu cầu mi đừng mạo hiểm khám phá bí mật dưới mười miếng đá hoa. Nếu mi bằng lòng yêu sách đó thì cả bốn người chúng ta sẵn sàng đem hết sơ lược về võ công tuyệt kỹ của mỗi người chân truyền tất cả cho một mình mi. Công việc đổi chác ấy đặt thành điều kiện tiên quyết. Sau đó, nếu mi còn đòi hỏi thêm chi khác nữa, chúng ta sẽ bằng lòng đáp ứng tức thời!

Chỉ một câu đề nghị ấy cũng đã làm cho Tiểu Phong rung động cả tâm can. Vì đó là một điều kiện tưởng chừng vượt quá ý nghĩ của mọi người ở thế gian, xưa nay quả thật chưa một ai dám ngờ là sự việc có thể xảy ra đến nỗi như thế. Chỉ cần một điều là chàng đừng khám phá bí mật của mười tám đá hoa thì thiên hạ Tứ Đại Kỳ Nhân chịu đem toàn bộ võ công của mỗi người truyền hết cho chàng. Thử hỏi có ai mà lại chẳng kinh ngạc?

Tiểu Phong quá sửng sốt khi nghe xong câu nói của Tây Thần nên chẳng trả lời ngay rằng chịu hay không chịu. Chàng hỏi lại Tây Thần:

—Thưa lão tiền bối! Nếu quả như văn bối đem đủ hai mươi mốt đồng tiền có khắc chữ thần bí mà trao đến tận tay lão tiền bối. Vậy, lão tiền bối có dám khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch không?

Câu nói ấy của Tiểu Phong làm Tây Thần cũng phải lúng túng. Bị hỏi quá đột ngột, lão chỉ trợn mắt nhìn. Tây Thần gắng gượng trả lời:

—Lão phu tuy tuổi trời cũng đã gần về tới đất, nhưng lão không dám khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch một tý nào!

Tiểu Phong nói một cách rất cương quyết, kiên nghị:

—Thưa lão tiền bối! Văn bối không thể nào bỏ qua công cuộc khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch. Nhứt định văn bối phải làm đúng tâm nguyện của văn bối, nghĩa là không khám phá không được, bề nào cũng tiến hành đến mục đích mà thôi. Văn bối cần biết chuyện mà tất cả mọi người trong trời đất này không dám làm!

Câu nói ấy lại trả lời quá sức liều định của Tây Thần. Vị kỳ nhân này nghĩ thầm trong bụng: “Thằng nhỏ thông minh khôi vĩ này không cần học võ công tuyệt luân của Tứ Đại Kỳ Nhân bọn mình, mà thà mạo hiểm không xem mạng sống ra gì cả!”

Nghĩ đến đây Tây Thần nói tiếp với Tiểu Phong:

—Này tiểu tử ngông cuồng. Sự can đảm của mi thật kinh người, ta tưởng chưa chắc có một ai dám to gan, lớn mật như mi. Còn điều này nữa, ta cần nói trắng ra cho mi rõ khỏi phải khiêm nhượng chút nào đáng cho mi vững dạ không phải nghi ngờ mảy may nào võ công của bọn ta. Thiên hạ Tứ Đại Kỳ Nhân hiện thời chiếm địa vị vô địch võ lâm, gồm cả Trung Nguyên và luôn bốn xứ quan ngoại, chưa một cao thủ nào khác hơn nữa so sánh ngang hàng. Chưa nói là học đủ hết toàn bộ của bốn người chúng ta, mà chỉ học được một trong bốn người chúng ta thôi, cũng đủ làm bá chủ một cõi rồi. Còn nói chi được cả bốn người

chúng ta cùng đem hết tuyệt kỹ chân truyền cho mi như lão phu đã đặt thành điều nghiêm túc với mi vừa rồi. Mi nghe cho rõ nhé! Nếu học đủ cả võ công của «Tây Thần», «Nam Quân», «Bắc Xà», «Đông Quỷ», tức Thiên hạ Tứ Đại Kỳ Nhân bọn ta thì việc báo thù của mi hay đoạt chức vị Giáo chủ Võ Lâm Liên Hiệp Giao, theo lời trăng trối cuối cùng của mẹ mi là Tần Thiện Anh trước giờ lâm chung dễ dàng hơn lật bàn tay, không phải khó khăn gì cả. Thế thì cần chi phải khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch? Lão phu chỉ vì lẽ an nguy võ lâm mà hết sức chiều chuộng mi đủ cách!

Tiểu Phong nói:

—Điều ấy văn bối cũng đã nghĩ đến. Quả như lời giang hồ truyền ngôn mà có lúc nào đó văn bối biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai thì mọi việc sau, văn bối cũng đã lo liệu trước đâu đó hết sức rõ ràng đầy đủ rồi. Người chị nuôi kết nghĩa của văn bối là Bắc Yêu sẽ thay văn bối trả thù giùm nếu thù chưa trả được. Chị Bắc Yêu sẽ giết chết văn bối để tránh tai kiếp cho võ lâm. Văn bối chỉ sống vì chánh nghĩa, hành động vì công đạo. Còn đã biến thành ma quỷ đồ sát thiện nhân thì bằng lòng với cái chết không đất chôn thân mà phải tự tay chị Bắc Yêu hạ sát.

Tây Thần nói:

—Còn quả như Bắc Yêu giết mi không đặng thì sao?

Tiểu Phong đồng dạc trả lời cứng cỏi:

—Còn quả như chị Bắc Yêu giết không đặng văn bối, lão tiền bối nên liên hợp cùng với cao thủ các chánh đại môn phái đối phó với văn bối. Đã biến thành ác quỷ Vô Cực Thiên Tôn thứ hai mà làm những điều phi chánh nghĩa thì văn bối có chết không đất chôn thân cũng vui lòng nhắm mắt vậy!

Tây Thần đang định trả lời bỗng nghe một tiếng quát vang rền dội đến. Ngoạn Huyết Nhơn bùng người bắn tới tấn công vào Lãnh Diện Vong Hồn.

Day lại ngó Tiểu Phong vị kỳ nhân ấy thấp giọng nói nhỏ:

—Mi đã kiên quyết không thể lay chuyển chí khí hào hùng, lão phu cũng không còn cách nào ngăn mi đừng khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch cho đặng. Mi đã không cần học võ công tuyệt kỹ của thiên hạ Tứ Đại Kỳ Nhân mà chỉ muốn lao mình vào vòng nguy hiểm chết chảng đất chôn thân. Ý trời đã định trước!

Tiểu Phong cười khúc khích, phóng hai luồng nhãn tuyến thẳng vào trận đấu giữa Lãnh Diện Vong Hồn cùng với Ngoạn Huyết Nhơn.

Chàng lại sức nghĩ đến một chuyện. Chàng quay trở về phía Tây Thần ngó vị kỳ nhân này hỏi:

—Thưa lão tiên bối! Văn bối có một chuyện thắc mắc, mong được lão tiên bối chỉ bảo giùm cho.

—Chuyện chi cứ nói!

—Ngày trước lão tiên bối có biết mặt cha ruột của văn bối lần nào không?

Tây Thần gục gặc đầu đáp:

—Lão phu với Thông Thiên đạo nhân là bạn cố giao nên lúc cha đẻ mi giữ chức Môn chủ, lão phu vẫn thường gặp mặt.

Tiểu Phong nói:

—Người đang đánh nhau với Lãnh Diện Vong Hồn ở trước mắt lão tiên bối đây có phải là cha đẻ của văn bối không?

Tây Thần hỏi vặn lại Tiểu Phong:

—Mi nhận ra người ấy có phải là cha đẻ của mi hay là không phải?

—Chính vì văn bối mù mờ không nhận được rõ ràng nên mới phiền đến lão tiên bối soi tỏ vào lòng ánh sáng của sự thật.

Tây Thần nói:

—Người này trông giống hệt với cha đẻ mi như khuôn. Nhưng lão phu đoán chắc như đinh sắt đóng cột, người này nhất định không phải cha đẻ của mi!

—Lão tiên bối căn cứ vào đâu mà quả quyết như vậy?

Tây Thần chậm rãi nói:

—Lúc còn sống, cha đẻ của mi được toàn thể các nhân vật trong chốn giang hồ đều xưng tụng bốn chữ Phấn Diện Thiết Nhân làm trác hiệu. Sở dĩ như vậy vì cha đẻ của mi cực kỳ đẹp trai, không kém chi mi bây giờ. Gương mặt thì trong trắng mịn màng chẳng khác một khối bạch ngọc không tỳ vết nhỏ nhen, dầu cho một giai nhân tuyệt sắc cũng chỉ xinh tươi, mỹ lệ đến thế là cùng. Dung mạo của cha đẻ mi cực kỳ mỹ lệ khác hẳn với người phàm tục. Người này cũng vậy duy có một điểm đặc biệt không thể hiện lắm được là người này để ý thật kỹ, sẽ thấy phía khóe trái vành môi dưới có một mụn ruồi đen nhỏ bằng một hạt tấm gạo nanh chôn, còn cha đẻ của mi thì tuyệt nhiên không hề có tỳ tích nhỏ nhen nào cả.

Tiểu Phong hoàn toàn tỉnh ngộ nói:

—Đúng rồi! Vậy người này là ai?

—Mờ mịt! Không hiểu nổi!

Tiểu Phong bị người thần bí này làm cho điên đầu rồi trí chẳng sao hiểu biết được con người của ông ta đối với chàng ân nghĩa ra làm sao. Đã có bằng chứng tỏ Ngoạn Huyết Nhơn chẳng phải là cha đẻ ra chàng thật rồi đó, vậy ông ta là gì mới được kia chứ? Tại sao lại giống với cha chàng như hai giọt nước chỉ khác có một nút ruồi đen nhỏ xíu ẩn kín bên mép vành môi.

Tây Thần nói:

—Này Tiểu Phong! Lão phu đã rút hết ruột già ra bày tỏ. Mi đã chẳng để vào lòng võ học thân cao tuyệt đỉnh của Thiên hạ Tứ Đại Kỳ Nhân, vậy mi cứ tự tiện đi khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch, lão phu cũng chỉ biết tuân theo ý trời thôi!

Tây Thần thở ra một cái lại nói:

—Giờ khắc ấy bọn Thiên hạ Tứ Đại Kỳ Nhân chúng ta cũng sẽ phải hành động theo gương trước của những cao nhân ẩn sĩ để đối phó với con người đầy rẫy tội ác ấy. Cục chẳng đã bọn ta mới đành phải nhẫn tâm đối phó với mi!

—— o0o ——

CHƯƠNG 26

N

ói dứt câu bóng người nhoáng xoay, Tây Thần biến dạng.

Tiểu Phong không khỏi nao nao trong lòng.

Thập Hoa Thạch thật sự có liên can đến Cây Đèn Ma chăng?

Thình linh...

Những tiếng «quạt» quái gở chát chúa trên không trung của bầy chim ưng đánh thức Tiểu Phong giật mình tỉnh dậy, trong khi chàng mãi đắm chìm giữa những làn sóng suy tư! Tiểu Phong ngược mắt nhìn lên thấy tám con chim ưng to lớn vung cánh đập lia, giương vầu nhọn hoắt đang vùn vù ngay trên đầu Bắc Yêu, hờm sẵn tấn công một khi nàng sơ hở.

Vẻ kinh hãi hiện lên trên gương mặt của chàng. Lúc ấy một tiếng «hự» đau đớn rú lên vút tận mây xanh. Tiểu Phong quay đầu ngó sang chợt thấy nắm tay của Mông Diện Thần Nữ đã quạt Thiên Xà Lý Yên văng ra ngoài một trượng, mồm hộc máu tươi té nhào trên mặt đất. Tiểu Phong vừa sợ hãi vừa nổi giận quát to:

—Mông Diện Thần Nữ! Nạp mạng cho ta.

Theo liền trong tiếng nạt, chàng bắn người bay bổ tới phía Mông Diện Thần Nữ chém tạt liền một lưỡi Độc Long Kiếm!

Tiểu Phong nhớ đến mối thù điểm hoa lồng ngực suýt bỏ mạng dưới cây chĩa bạc của Lãnh Diện Vong Hồn, không sao quên được thủ đoạn hiểm ác của Mông Diện Thần Nữ. Mặc dầu Ngoạn Huyết Nhon cho chàng biết là nàng bày kế liệng chàng xuống bể mới thoát chết dưới tay chủ nhân Địa Bảo, nhưng chàng lại nghĩ nếu Mông Diện Thần Nữ lần ấy chẳng bắt sống chàng đem nạp cho hắn thì Lãnh Diện Vong Hồn chắc chi đã hại mạng chàng rồi.

Thế kiếm của Tiểu Phong lẹ dường chớp giáng một màn ánh sáng đen huyền bao giáp bốn phía cuộn thẳng tới ngay ngực Mông Diện Thần Nữ.

Cười khê một tiếng, nàng nói:

—Tiểu Phong! Gì vậy? Chàng lại định đánh du với tôi lần nữa đấy à?

Tiểu Phong nghiêng răng trèo trẹo, nói:

—Ta quyết lấy mạng mi hôm nay!

Ba nhát kiếm chém bổ liên liền.

Mông Diện Thần Nữ bắt buộc phải thối lui ba bước.

—Tiểu Phong! Tôi có mấy lời nói với chàng.

Thân hình uyển chuyển uốn éo lưng cong, Mông Diện Thần Nữ phất nhẹ dang xa ra ngoài.

Tiểu Phong thụt lui lại sau, nạt hỏi:

—Mông Diện Thần Nữ! Mi còn có lời chi để nói với ta?

Lấy mắt ra dấu cho ba mươi sáu môn đệ, Mông Diện Thần Nữ nói:

—Chàng với tôi cùng ra lệnh cho đám môn hạ đều rời khỏi nơi này để tránh bớt con số máu chảy, thịt tan, sau đó chúng ta quyết sống chết với nhau, chàng đồng ý chứ?

—Tốt lắm!

Đáp lời đề nghị của Mông Diện Thần Nữ xong. Tiểu Phong ra hiệu bảo hai mươi ba môn nhân của mình đang giao thủ vây ba mươi sáu thủ hạ của Mông Diện Thần Nữ:

—Các đệ tử của bốn môn hãy ngưng tay!

Mông Diện Thần Nữ cũng nạt bảo:

—Các tiểu muội hãy dừng tay!

Tiểu Phong và Mông Diện Thần Nữ cùng lên tiếng ra lệnh. Môn nhân hai phe đang giao thủ với nhau kịch liệt bỗng nhiên vâng theo. Tất cả cùng một lúc, phe này cũng như phe kia ngừng tay, thối lui hết ra sau!

Ba mươi sáu vị Thiên Cương Tinh riu ríu kéo nhau đến đứng thành hàng dài sau lưng Mông Diện Thần Nữ.

Nàng dẫn giọng xuống, nói:

—Các tiểu muội! Việc này chẳng phải việc chung của các tiểu muội. Nó là ân oán riêng của một mình ta. Vậy bọn các tiểu muội cứ yên tâm rút khỏi nơi này mà về đi!

Ba mươi sáu thiếu nữ mặc áo xanh nghe Mông Diện Thần Nữ nói nhìn nhau sững sờ. Song lệnh của nàng rất nghiêm chỉ được phép nghe theo, chớ không được quyền phản lại, chúng đồng thanh hô lên một lượt «Tuân mạng». Ba mươi sáu vị Thiên Cương ấy xòe rộng ra thành một hàng rồi trở khinh công phất nhanh như bay.

Chỉ còn lại một mình Mông Diện Thần Nữ tại chỗ.

Tiểu Phong thấy vậy cũng đảo mắt ngó hai mươi ba người môn hạ của mình trầm tiếng bảo:

—Các đệ tử của bốn môn hãy nghe lệnh dạy. Ngay giờ khắc này đây, tất cả đều phải quay gót trở về chờ đợi ta bên ngoài sơn động Tử Vong, không được vi phép.

Lúc ấy Thiên Xà Lý Yên đang bị nội thương, gắng gượng đứng dậy. Nghe lệnh truyền hần chậm rãi thưa:

—Bẩm Lệnh chủ. Mông Diện Thần Nữ cùng với bọn anh em chúng tôi có mối đại cừu chằng chung đội trời, sao Lệnh chủ lại dạy chúng tôi quay gót trở về sơn động?

Tiểu Phong nghiêm nghị bảo:

—Công việc hôm nay do ta xử trí. Nếu Mông Diện Thần Nữ chưa chết thì từ nay về sau, bọn các người được trọn quyền tìm nàng đòi lại món nợ máu, ta không dám cản ngăn. Hôm nay hãy nhường lại cho ta.

Sát khí trên gương mặt Lý Yên dịu xuống lần. Hần vòng tay, cúi đầu đáp ứng một cách hết sức cung kính:

—Lệnh chủ đã xuống lệnh truyền dạy, Lý Yên xin lập tức đưa tất cả bọn môn hạ trở về sơn động chờ đợi tin của Lệnh chủ.

Dứt lời, hần cùng với hai mươi ba vị môn nhân bay vút thân hình xuống núi.

Lại thêm hai mươi bốn người nữa rời khỏi, nhưng sát khí vẫn còn bao vây khắp cả một vùng như cũ.

Liên khi ấy, một tiếng quát dội xé mây xanh vang lên. Ngoạn Huyết Nhơn đã đánh Lãnh Diện Vong Hồn xơ xác, tươi rời, chân tay luýnh quýnh, mồ hôi đổ trên gương mặt hốc hác trắng nhơn.

Bắc Yêu với Nam Tinh đánh nhau quyết liệt, đá chạy cát bay mù trời.

Tiểu Phong trừng trừng đôi mắt chớp lòe lửa ngó Mông Diện Thần Nữ, chàng nghiêng răng nạt lớn:

—Mông Diện Thần Nữ! Hôm nay mi không chết thì ta chết! Đừng nói thêm chi nữa tiếng, cứ đem võ công giải quyết tánh mạng nhau sớm chừng nào tốt chừng ấy!

Mông Diện Thần Nữ mím môi, liếc mắt cười dâm dăng mê hồn.

Nàng chậm rãi lê gót sen chậm chậm bước tới, quát to lãnh lốt, vung bàn tay ngọc công liền một chưởng.

Tiểu Phong cười gằn, nạt «Tốt lắm». Thanh Độc Long Kiếm vung múa thành những đóa hoa sáng ngời cuộn cuộn chĩa thẳng vào thân hình Mông Diện Thần Nữ.

Cả hai dùng toàn lực nên không đầy chớp mắt, Tiểu Phong đã công liền mười ba thế kiếm mà Mông Diện Thần Nữ cũng đã đánh hết mười chưởng không ngừng. Bóng kiếm như sao, bóng chưởng như sóng làm mịt đất mù trời, sao mờ trắng nhạt!

Sau khi đã sử dụng mười tám thế kiếm tuyệt học, Tiểu Phong mới nhận rõ ra võ công của Mông Diện Thần Nữ chẳng những oai lực cường mạnh vô song, mà còn biến hóa cao thâm kỳ dị không biết đâu mà đo lường.

Ngay giữa thời gian ấy...

Một tiếng cười lãnh lốt ngân lên trong không gian lặng lẽ. Chỉ thấy vài bóng người bay phốt vào giữa đấu trường rơi nhẹ xuống.

Khoảnh khắc thời gian sau nữa lại có bốn lão già mặc áo vàng cùng với một chàng trai mặt mày xinh tươi đẹp đẽ, quần áo rực rỡ mới tinh cũng xuất hiện thêm vào. Một lão trong bốn lão già mặc áo vàng ấy liếc mắt ngó Tiểu Phong, miệng nói:

—Thưa Phó Bang chủ! Đánh chết ba người của bốn bang chính là người này.

Lúc ấy Tiểu Phong đấu với Mông Diện Thần Nữ toát đầm cả mồ hôi khắp mình.

Quát to một tiếng, Mông Diện Thần Nữ công liền ba chưởng. Con đàn bà có tiếng dâm dăng nhứt đời này chẳng những có sắc đẹp đằm đuối mê hồn mà võ công cũng hiếm có trong chốn giang hồ nữa. Ba chưởng vận dụng công lực toàn thân cùng đánh tới, oai lực cường mãnh đủ sức san bằng một gò đất núi.

Tiểu Phong không dám dùng sức chống trả, vội vàng thối lui lại sau chưa kịp sử dụng kiếm chiêu thì chợt nghe cườm tay mặt đau điếng. Thì ra cườm tay của chàng đã bị Mông Diện Thần Nữ dùng năm ngón tay như mũi viết của bàn tay trái nắm chặt như gọng kềm!

Tiểu Phong còn đang khiếp sợ run người thì Mông Diện Thần Nữ đã lôi chàng bay vút ra xa ngoài ba trượng!

Cùng ngay một thời gian chớp nhoáng ấy, đầu kia Ngoạn Huyết Nhơn quát to một tiếng, đánh bồi vào ngực Lãnh Diện Vong Hồn hai chưởng mau không kịp thấy.

Lãnh Diện Vong Hồn nằm chiêm bao cũng không thể tưởng được võ công của Ngoạn Huyết Nhơn cao siêu huyền ảo đến mức xuất thần nhập hóa ấy. Sau hai chưởng của Ngoạn Huyết Nhơn hấn cảm giác lồng ngực nặng nề như bị búa tạ đập vào, đau nhói cơ hồ nghẹn thở, máu sôi trào ngực ối ra ba búng máu đỏ lòm. Toàn thân hấn run rẩy lảo đảo bị đẩy dội luôn bảy tám bước, choáng váng gần té nhào. Mặt mày hấn xây xẩm. Mắt hoa tai ù cổ gượng gạo hết sức mới đứng nổi.

Ngoạn Huyết Nhơn quát vang như sấm dậy:

—Lãnh Diện Vong Hồn. Hãy tiếp thêm một chưởng nữa.

Trong lúc Ngoạn Huyết Nhơn chưa tổng chưởng thứ ba thì hơn hai mươi cao thủ đứng hộ vệ sát bên mình Lãnh Diện Vong Hồn đã rống to một tiếng, liền thủ đánh ra mười mấy chưởng.

Ngoạn Huyết Nhơn cả giận, sát quang rực rực trong con ngươi, ông ta nạt bảo:

—Chống ta là chết! Né ta là sống!

Liền liền ba chưởng từ trong tay Ngoạn Huyết Nhơn ào ào tràn tới.

Có ba bốn cao thủ Địa Bảo rú lên đau đớn té ngã xuống đất, máu óc văng đầy.

Lãnh Diện Vong Hồn trông thấy tình hình trước mắt rất bất lợi cho mình, hấn tuy bị trọng thương vẫn còn sáng suốt đo lường được sự lợi hại. Lãnh Diện Vong Hồn là kẻ rất nhiều cơ mưu nên nhìn thấy nguy bèn lạnh lùng nói:

—Này Lê Bình! Món nợ máu của hai ta sau sẽ thanh toán. Tại hạ chịu thua trận này, nhưng tại hạ đã có cao nhân đủ sức giúp tại hạ lãnh giáo các hạ mấy thế tuyệt học.

Câu nói của Lãnh Diện Vong Hồn chưa dứt thì một tiếng rú thảm thê từ trong miệng của bọn người Địa Bảo lại thét vang lên xé tai. Lãnh Diện Vong Hồn tái mặt ngó lên thấy Nam Tinh vừa bị Bắc Yêu đánh trúng vào bả vai một đòn xính vính.

Lanh trí, hấn nghĩ ngay được cách vừa giải thoát cho hấn lại vừa giải cứu cả được Nam Tinh nên cất tiếng bảo:

—Nam Tinh! Nhờ người sai khiến bấy chim ưng to lớn hộ tống chúng ta rời khỏi chốn này ngay.

Lúc ấy Nam Tinh không còn sức chống cự với Bắc Yêu. Hắn suýt nguy đến tánh mạng, quên nghĩ cả đến bấy chim ưng lợi hại đã rèn luyện khôn ngoan, chỉ chờ lệnh truyền là thi hành triệt để. Nghe Lãnh Diện Vong Hồn nhắc tới, Nam Tinh khác hẳn kẻ sắp chết được trả hồn về nên hắn cho tay huyết ba tiếng sáo miêng véo von.

Được lệnh, bấy chim ưng tấn công tới tấp vào Bắc Yêu vô cùng ác liệt.

Bị bấy chim ưng to lớn bao vây làm dữ, Bắc Yêu lật đật hướng vào một cây táo cổ thụ lấy thế che chở, hai tay vun vút phóng đao không ngừng.

Liền ngay khi ấy...

Nam Tinh nương vào cơ hội Bắc Yêu mãi lo đối phó với lũ chim quái ác của hắn bèn bắn mình vọt tới đứng ngay sau lưng Lãnh Diện Vong Hồn. Hắn dùng bàn tay mặt kẹp Lãnh Diện Vong Hồn đang bị thương tích trầm trọng vào nách bay bổng ra ngoài vòng.

Ngoạn Huyết Nhơn quát to một tiếng, thân hình ông ta giống như một lần điện xẹt bay bổng lên, miêng nạt bảo:

—Đổi chạy đi đâu!

Đang lúc ấy hai con chim ưng to lớn kêu «quác» quái gở nhắm ngay đỉnh đầu Ngoạn Huyết Nhơn chụp xuống.

Nhờ bấy chim ưng to lớn mà Nam Tinh cứu được Lãnh Diện Vong Hồn ra khỏi đấu trường.

Võ công của Ngoạn Huyết Nhơn mặc dù cao thâm tuyệt đỉnh vẫn không tài nào giết chết được những con chim ưng khôn lanh quỷ quyết cứ bao vây tấn công không ngừng, để rượt theo Lãnh Diện Vong Hồn.

Chỉ không đầy một chớp mắt, bóng hình Nam Tinh và Lãnh Diện Vong Hồn đã biến mất.

Từ xa xa vọng lại những tiếng sáo miêng lạnh lót trong mây, con chim ưng hai đầu quái gở cùng với bấy chim ưng dường như biết đó là khẩu hiệu rút lui của Nam Tinh. Cả tám con chim ưng ấy vội vã bỏ Bắc Yêu và Ngoạn Huyết Nhơn, tung cánh bay vút theo hướng có tiếng sáo miêng ấy.

Ngoạn Huyết Nhơn cười một tiếng gay gắt nói:

—Lãnh Diện Vong Hồn! Dầu cho hôm nay mi có thoát chết, sau này mi đừng hòng trốn khỏi tay ta.

Ngoạn Huyết Nhơn liếc mắt dòm về phía Bắc Yêu thấy mặt nàng tái mét, trong lòng không khỏi sợ hãi, cất tiếng hỏi:

—Này cô! Cô không bị thương đấy chứ?

Bắc Yêu lắc đầu đáp:

—Không! Tôi không bị thương chỗ nào cả! Chỉ có một quá gần ngất đi!

Hai luồng nhãn tuyến rục rục trong mắt của Ngoạn Huyết Nhơn bỗng nhiên chiếu thẳng vào người Mông Diện Thần Nữ cách đó ngoài ba trượng. Sắc mặt ông ta sợ hãi, nói to:

—Mông Diện Thần Nữ! Hãy buông người trên tay xuống.

Mông Diện Thần Nữ nhích một nụ cười phớt qua hai vành môi, đáp:

—Buông người trên tay xuống chẳng có chi là khó khăn cả. Nhưng phải có điều kiện mới đặt!

Lúc ấy Bắc Yêu cũng đã trông thấy Tiểu Phong đang ở trên tay Mông Diện Thần Nữ. Gương mặt của nàng đờ đờ sát khí, thò tay vào túi áo móc sẵn mười hai ngọn liễu điệp phi đao trong tay.

Ngoạn Huyết Nhơn cười nhạt một tiếng hỏi:

—Điều kiện nào?

Mông Diện Thần Nữ nói:

—Nếu Tiểu Phong bằng lòng thì tôi bằng lòng tức khắc.

Tiểu Phong cười ngạo nghễ nói:

—Mông Diện Thần Nữ, mi đừng mong ta bằng lòng nhận chịu với mi một điều kiện nào.

Thân hình kiều diễm của Bắc Yêu xoay tròn một vòng, bỗng nhiên nàng phát nhẹ người bay ra sau lưng Mông Diện Thần Nữ. Trong tay nàng đã có sẵn mười ngọn liễu điệp phi đao.

Mông Diện Thần Nữ hỏi nàng:

—Này Bắc Yêu! Tiểu Phong hiện giờ đang ở trong tay ta lẽ nào nàng dám cả gan chứ?

Bắc Yêu cười nhạt đầy vẻ oán thù:

—Mi dám động đến một sợi lông chân của Tiểu Phong, thử xem ta có cả gan dám đối phó thẳng tay với mi không cho biết!

Ngoạn Huyết Nhon mắt ngó láo liên, miệng cười kín đáo, cất tiếng hỏi thản nhiên:

—Mông Diện Thần Nữ! Nàng có điều kiện nào, cứ đề nghị tất cả ra đi!

Mông Diện Thần Nữ hỏi vặn lại:

—Người có đủ tư cách thay thế cho Tiểu Phong?

—Có đầy đủ tư cách ấy!

Mông Diện Thần Nữ vẫn cười nói:

—Người đã bằng lòng điều kiện nào tất nhiên phải lo xong điều kiện ấy. Vậy thì tôi bắt đầu đưa ra các điều kiện. Điều thứ nhất Tiểu Phong không được khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch.

Ngoạn Huyết Nhon mỉm cười đáp:

—Điều kiện ấy ta chỉ sợ không thể bằng lòng nhận lời nàng đặt. Mặc dầu Tiểu Phong đối với ta có nhiều quan hệ, nhưng việc ấy hết sức trọng đại, ta không quyền đứng ra chủ trương bắt buộc nó phải ưng thuận.

Mông Diện Thần Nữ cười lạnh lùng bảo:

—Nói như thế đó thì người đâu có đủ tư cách hoàn toàn thay mặt cho Tiểu Phong.

Ngoạn Huyết Nhon tươi cười đáp:

—Ta có đủ tư cách thay mặt nó trong phạm vi nào đó. Ta không có quyền can thiệp đến hùng tâm đại chí của nó. Trừ phương diện ấy ra, ta có thể chấp nhận các điều kiện khác liền tức thì!

Lúc ấy Bắc Yêu đứng sát sau lưng Ngoạn Huyết Nhon, tâm tình nàng rất đổi rối ren. Nhưng nàng lại thấy Ngoạn Huyết Nhon cùng với Mông Diện Thần Nữ tỏ ra thờ thái, dường thể cả hai chẳng chút nào bận rộn để tâm tư trí não. Nàng lấy làm lạ lòng, không hiểu tại sao họ như vậy!

Mông Diện Thần Nữ nói:

—Điều kiện thứ nhất, người đã không thể bằng lòng. Vậy thì điều kiện thứ hai tôi hỏi người có thể thay mặt Tiểu Phong trả lời dứt khoát là khi Tiểu Phong lấy đặt Cây Đèn Ma xong, lập tức phải tìm cho ra Vạn Thế Tiên Cơ không?

Ngoạn Huyết Nhơ choáng váng đầu óc hỏi lại cấp kỳ:

—Vạn Thế Tiên Cơ à?

—Phải đó! Vạn Thế Tiên Cơ!

—Người ấy chỉ ra mặt ngoài chốn giang hồ có một lần thôi. Phải chăng còn sống trên dương gian? Tất cả nhân vật võ lâm đều không dám tự liệu việc ấy! Phỏng như người ấy quả nhiên còn sống thì Ngoạn Huyết Nhơ sẽ tìm được ngay!

—Người nói một cách hàng hai, chưa được. Người phải xác định lời hứa của mình rành rẽ kìa!

Ngoạn Huyết Nhơ nghĩ thầm trong bụng: “Vạn Thế Tiên Cơ năm nọ chỉ động thủ vờn vện có một lần cùng Thiên Huyền Tôn Giả mà thôi. Từ đó về sau không hề nghe một ai nói đến tông tích người ấy nữa. Vạn Thế Tiên Cơ còn sống hay đã chết thật là cả một vấn đề. Tại sao người con gái này lại cần ta phải nói quả quyết là tìm cho được người ấy kìa?”

Mông Diện Thần Nữ lại thúc hỏi:

—Người không đủ tư cách bằng lòng nhận điều kiện thứ hai của ta à?

—Ta nhận, nhưng khi nào Vạn Thế Tiên Cơ còn sống trên thế gian này.

—Nàng vẫn còn sống, điều đó tôi xác định không sai!

—Trú ngụ ở đâu?

—Phỏng như tôi biết rõ chỗ ở thì tôi lại cần người đi tìm Vạn Thế Tiên Cơ làm chi? Bộ tôi không biết tới tận nơi sao?

Ngoạn Huyết Nhơ nhăn mày nói:

—Thế là khi Tiểu Phong lấy đặng Cây Đèn Ma, phải tìm cho được người ấy?

—Không sai! Tìm người ấy yêu cầu cho đặng một gói «Tán Công Phấn».

Gương mặt Ngoạn Huyết Nhơ bỗng biến sắc, hỏi liền:

—«Tán Công Phấn» à?

—Đúng như thế đó. Cần lấy cho đặng một gói «Tán Công Phấn» cùng với một viên «Tụ Công Hoàn»...

Ngoạn Huyết Nhơ nói:

—Tôi bằng lòng làm theo ý cô!

—Điều kiện thứ ba là người thay thế tôi hỏi xem cho rõ tên họ thật của chủ nhân Thần Hồ là chi!

“Điều kiện của Mông Diện Thần Nữ càng đưa ra càng thêm kỳ quái. Tại sao nàng lại cần hỏi biết tên họ thật của chủ nhân Thần Hồ để làm chi?” Với ý nghĩ ấy ông ta lại hỏi:

—Lúc nào tôi trả lời cho cô?

—Khi Tiểu Phong lấy được Cây Đèn Ma.

—Tôi bằng lòng nhận!

Mông Diện Thần Nữ nói:

—Ba điều kiện đưa ra, người chỉ có bằng lòng hai điều. Điều kiện thứ nhất người đã đành chịu. Vậy thì tôi cũng đổi lại một điều kiện khác thay thế cho đủ ba.

—Cứ nói rõ!

—Trong ba ngày đến Phỉ Thúy Cung tại Hắc Thiên Đường một lần.

—Tôi bằng lòng nhận chịu.

Mông Diện Thần Nữ nhìn Tiểu Phong bỗng nhiên quay sang nhìn vào gương mặt diễm lệ tuyệt vời của Bắc Yêu, lạnh lùng hỏi:

—Bắc Yêu, giữa nàng và Tiểu Phong có liên quan thế nào?

Câu hỏi ấy làm cho Bắc Yêu sững sờ đỏ mặt. Nàng giận dữ nạt to:

—Cái đó ăn thua chi đến mi...

Tiếng mi vừa ra khỏi vành môi của Bắc Yêu, chợt nghe một tiếng quát vang dội trong không khí vọng đến.

Tiểu Phong chịu không nổi cái nhục bị Mông Diện Thần Nữ bắt mình làm con tin nên bất chấp nguy hiểm vùng cánh tay đánh thẳng vào ngực Mông Diện Thần Nữ một chưởng.

Tiểu Phong xuất thủ bất ngờ quá đổi mau lẹ tưởng không tốc độ nào nhanh chóng hơn. Mông Diện Thần Nữ chẳng sao ngờ đặng chàng dám liều mạng làm chuyện mạo hiểm, đến nước đương khi yếu huyết bị kềm mà cả gan vùng tay đánh càn xem chết như chơi!

Đương khi Tiểu Phong xuất thủ, Bắc Yêu quát vang, mười hai ngọn liễu điệp phi đao trong tay nàng phóng tuôn một lượt như mưa bay vào sau lưng Mông Diện Thần Nữ.

Cái tài phóng phi đao bách phát bách trúng của Bắc Yêu kinh động khắp chốn giang hồ, nên mười hai ngọn liễu điệp phi đao của nàng phóng vào lưng

Mông Diện Thần Nữ đứng ngay lúc Tiểu Phong vung chưởng đánh vào ngực đối phương lợi hại không sao tưởng tượng được. Đừng nói là Mông Diện Thần Nữ chẳng chút đề phòng, dù cho có đề phòng chu đáo đến mức nào cũng không sao né tránh khỏi bị phi đao lấy mạng.

Sự việc trông ra như ngàn cân treo sợi tóc.

Một bóng người thoáng tới lướt nhẹ như hồn ma bóng quế:

—Hiền điệt! Không nên làm thế!

Bóng người ấy theo tiếng quát, bắn vút tới phía Bắc Yêu, vung chưởng đánh bật cả mười hai ngọn liễu diệp phi đao của nàng bay đến sau lưng Mông Diện Thần Nữ nhanh không thấy kịp.

Bắc Yêu hốt hoảng, thối lui liền ba bước. Vì người vừa đánh chưởng đó chính là Ngoạn Huyết Nhơn.

Liền ngay khi ấy, bàn tay ngọc của Mông Diện Thần Nữ đã kẹp cứng tay yếu huyệt trên cổ tay của Tiểu Phong, nàng bảo:

—Mi muốn chết hả?

Tiểu Phong đánh một chưởng không trúng, mặt mày xanh lét. Chàng nghiêng răng giận bảo:

—Mông Diện Thần Nữ! Tiểu Phong ta học võ nghệ chưa tinh nên không giết mi được. Giờ đây mi cứ giết ta đi.

Mông Diện Thần Nữ ngắt lời, nói tiếp:

—Phỏng như lòng tôi định giết thì tánh mạng chàng đã chết, chẳng có gì khó khăn đâu mà thách đố. Chỉ vì lòng tôi không định giết chàng.

Ngó qua Bắc Yêu, Mông Diện Thần Nữ cười nhạt, nói:

—Này Bắc Yêu, ra tay hại lén sau lưng đâu có xứng đáng là hảo hán trong chốn giang hồ. Nàng không sợ bêu xấu cái danh dự Bắc Yêu của mình hay sao?

Bắc Yêu then đỏ mặt mày, bơ phờ.

Cặp mắt sáng quắc của Ngoạn Huyết Nhơn chiếu thẳng những luồng tinh quang vào mặt Bắc Yêu hầm hầm tức giận nói:

—Này cô! Cô đã tính sai một nước cờ rồi đấy!

Bắc Yêu hoảng sợ run người, bảo thầm trong bụng: “Sao lại tính lầm một nước cờ?”

Nàng chưa nghĩ ra, thì Mông Diện Thần Nữ nói tiếp:

—Bắc Yêu à! Tôi với nàng vốn không có thù oán chi. Thật ra nàng cũng chưa có ác ý với tôi. Vừa rồi nàng muốn lấy mạng tôi, giờ đây tôi bắt buộc nàng phải làm xong một việc.

—Bắc Yêu này đâu có chịu để cho ai sai khiến mình bao giờ. Chỉ sai khiến người khác thì có.

—Chừng như nàng không xem tánh mạng của Tiểu Phong vào đâu mà nói như vậy hử.

Câu nói ấy bao hàm sát khí hầm hầm, chớ không phải lời dọa nạt.

Bắc Yêu nghe qua ớn lạnh cùng mình, liền đó nàng phải cười nhạt nói:

—Nói thử nghe!

—Nàng định quay về Bắc Cực một chuyến để chi?

—Đúng vậy ta có ý đó!

—Nàng định quay về Bắc Cực để huấn luyện hoàn thành mười hai cái thầy ma chết Tuyệt Cương Thi đó chẳng?

Câu hỏi ấy làm cho Bắc Yêu kinh sợ, mặt mày tái xanh. Nàng lão đảo thối lui ra sau ba bước, cơ hồ đứng gần như không vững. Nàng kinh hãi cất tiếng run rẩy hỏi lại Mông Diện Thần Nữ:

—Việc ấy do đâu mà mi biết rõ?

—Có gì mà chẳng biết?

Mông Diện Thần Nữ mỉm cười nói tiếp:

—Ta đợi khi Tiểu Phong chiếm được Cây Đèn Ma. Và nàng luyện xong mười hai Cương Thi lúc ấy đến nơi Hắc Thiên Đường tìm ta.

Bắc Yêu thật không đoán nổi ý nghĩ của Mông Diện Thần Nữ thế nào, nên nàng cười nói:

—Được rồi! Ta nhận chịu!

Mông Diện Thần Nữ đắc ý, cười giòn như bắp rang:

—Mọi việc tôi đã sắp đặt xong xuôi cả rồi. Tôi có việc phải đi ngay. Hai người đừng gặp tôi lần thứ hai nữa nhé!

Dứt lời hai tay buông mạnh Tiểu Phong. Nàng bắn mình nhanh không khác nào một con sáo sậu. Mông Diện Thần Nữ khuất dạng vào cụm rừng xanh...

Tiểu Phong tức giận nói với theo:

—Mông Diện Thần Nữ! Lúc ta làm chủ Cây Đèn Ma, người đầu tiên ta giết chính là mi.

Ngoạn Huyết Nhon tiếp liền theo câu nói của chàng:

—Lúc ấy ta chỉ sợ tảng mây không giết nổi nàng chứ!

Nói dứt ông ta thở ra một hơi nhẹ nhẹ.

Tiểu Phong ngạo nghễ nói:

—Đến đó rồi sẽ hay, tôi thiết tưởng đã nói được thì làm được.

Nói đến đây chàng lại sực nhớ đến lời của Tây Thần Bảo Minh. Do đó chàng buột miệng bảo Ngoạn Huyết Nhon:

—Lão tiên bối không phải là Phấn Diện Thiết Nhân, cha ruột của văn bối. Vậy có nào lại giống hệt như cha ruột của văn bối như khuôn đúc vậy?

Ngoạn Huyết Nhon tươi cười. Thế rồi ông thở dài nhẹ nhẹ, hỏi Tiểu Phong:

—Giờ đây mày mới tin chắc rằng ta nhất định không phải cha ruột của mày là Lê Bình rồi chứ?

—Đúng thật vậy, lão tiên bối là bậc cao nhân xứ nào và lai lịch làm sao, dám mong được bày tỏ cho văn bối được biết.

Ngoạn Huyết Nhon ngược mắt nhìn đám mây trắng bay phơ phất trên bầu trời xanh biếc, thở ra một hơi âu sầu não nuột, cất giọng buồn tênh:

—Chưa đến lúc cần nói!

—Đến bao giờ lão tiên bối mới đem thân thế mù mờ của mình ra bày tỏ với văn bối?

—Sau khi mày lấy được Cây Đèn Ma rồi.

Tiểu Phong gật đầu, Ngoạn Huyết Nhon lại nói:

—Thế nào mày cũng đi đến Hận Thiên Phong khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch. Ta có nhiều việc cần nói mà chưa tiện giải bày cho mày nghe. Ta chỉ cầu khẩn van trời phù hộ mày được gặp toàn những điều may mắn. Giờ đây ta từ giã mày ngay tại chỗ này.

Nói xong thân hình Ngoạn Huyết Nhon vung nhanh bay phốt như làn khói.

Ngoạn Huyết Nhon thật là một nhân vật thần bí. Ông ta là ai? Tiểu Phong nhìn Ngoạn Huyết Nhon khuất bóng xong, bèn day qua nói với Bắc Yêu:

—Này chị! Giờ đây hai chị em ta đi là vừa, còn ở lại đây làm gì?

Bắc Yêu gục gặc đầu đáp ứng.

Cả hai cùng tung vút thân hình nhắm Hận Thiên Phong bay thẳng tới.

Đang lúc hai người đang suy nghĩ nên không để ý đến vài bóng người dang hàng ngang đón giữa đường. Tiểu Phong và Bắc Yêu đồng thời cùng dừng bước, cả hai nhận ra mấy người bận áo vàng cùng với chàng thiếu niên mặc y phục hoa hòe.

Chàng thiếu niên ấy rảo mắt ngó khắp người Tiểu Phong, đồng dục cất tiếng hỏi:

—Các hạ có phải là Tiểu Phong đây chẳng?

Tiểu Phong sững sờ chưa đáp thì Bắc Yêu đã đoán rõ mục đích của bọn này đến đây để làm chi rồi. Cặp mắt sáng ngời của nàng trợn tròn như hai cái lục lạc, hiện rõ những tia lửa sát cơ rục rục. Nàng thò tay vào túi áo.

Tiểu Phong trả lời bằng giọng lạnh lạnh oai nghiêm:

—Phải! Ta là Tiểu Phong, mà mi hỏi để làm gì?

—Như đúng người thật là Tiểu Phong thì mỗi đây cần thanh toán một món nợ cũ.

Tiểu Phong bật cười ngạo nghễ bảo:

—Các hạ là cao nhân ở phương nào?

Chàng thanh niên mặc y phục lòe loẹt ấy cười hăng hắc mấy tiếng nói:

—Hai tiếng cao nhân hơi trọng vọng một chút, mỗi đây chưa đáng nhận lãnh. Mỗi đây chỉ là Phó Bang chủ của Thất Hùng Bang tên Vân Tông họ Giang.

—Thế à?

Tiểu Phong nghe hấn xưng tên họ bất giác mặt biến sắc hầm hầm. Một ám ảnh khủng bố thoáng qua đôi mắt sáng quắc như hai lưỡi gươm. Chàng nhích mình đến ngay trước mặt Giang Vân Tông quát tiếng nạt to:

—Người là Giang Vân Tông à?

—Đúng thế!

Những tia lửa sát khí bùng lên trong đôi mắt Tiểu Phong. Chàng hỏi:

—Mi là đồ đệ của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn phải không?

—Đúng! Đúng như vậy!

Sát khí lại càng bao đầy gương mặt, Tiểu Phong hỏi tiếp:

—Có phải chính mi dẫn người đến đánh ngã sư phụ mi rơi xuống Thần Quỷ Hà không?

—Không sai tí nào! Mỗ cần bắt buộc lão ta phải trao cho mỗ một cuốn sách!

Tiểu Phong nói:

—Mi có biết lúc Tinh Nhân Nhiếp Hồn sắp chết đã dặn dò điều chi chưa?

—Chưa biết, cứ nói rõ cho mỗ nghe!

—Lấy mạng mi! Hiểu chưa?

Giang Vân Tông cười ngất một hồi, nói:

—Lấy mạng ta? Ha ha ha! Đây Tiểu Phong, trước khi chưa động thủ, chưa chắc ai đã lấy mạng ai. Người đừng rêu rao khoác lác vội.

Tiếng «vội» vừa thốt khỏi vành môi của hắn thì từ trên không trung vang dội đến một tiếng huýt gió mây. Chỉ thoáng qua mắt đã thấy mấy chục bóng người bay vụt tới.

Tiểu Phong rảo mắt xem qua, đầu óc choáng váng.

Tất cả có mười tám người vừa đến. Người đi đầu chính là Đông Hải Long Quân, tay cầm cây Long đầu thiết quải. Theo sát bên lão là nàng Lưu Tiểu Huệ, đứa con gái mà lão cưng yêu chiều chuộng, hơn cả châu ngọc trên thế gian.

Đôi mắt xanh biếc của Lưu Tiểu Huệ nhìn Tiểu Phong. Trong đôi mắt ấy chứa đựng biết bao nhiêu nỗi cảm xúc, bi thương.

Tiểu Phong nhìn vào gương mặt của Lưu Tiểu Huệ, vội quay sang chỗ khác, bụng nghĩ vẫn vợ: “Nàng thật là một người đàn bà bất hạnh có một không hai trên thế gian này... Ôi!”

Còn đang chìm sâu vào suy tưởng, tiếng cười lạnh lùng của Đông Hải Long Quân vang lên.

Chàng quay về thực tế trước mắt.

Thân hình lão vung tới, đến sát trước mặt Tiểu Phong, ngọn Long đao thiết quải chĩa tới, lão quát ầm lên:

—Đây Đệ Tam Ma! Cái thù của mi đánh chết tám môn hạ cao thủ của bốn phái, mi cần phải trả xong trước khi mi lấy được Cây Đèn Ma.

Một làn sóng vừa chìm, một làn khác nổi lên.

Chàng thanh niên mặc y phục lòe loẹt Giang Vân Tông và Đông Hải Long Quân xuất hiện làm cho bầu không khí tại chỗ bao dày sát khí mịt mù, cảnh tượng thật là âm u khủng bố!

Tiểu Phong ngược mắt trông thẳng vào bộ mặt hầm hầm, giận dữ của Đông Hải Long Quân, bất giác thối lại ra sau một bước.

Liền khi ấy Giang Vân Tông cất tiếng lạnh lạnh hỏi:

—Lưu Giáo chủ, tại hạ yêu cầu Giáo chủ nhường tại hạ giải quyết nội vụ của tại hạ trước, kể đó đến phiên Giáo chủ, chưa đến nỗi trễ nào!

Dứt lời hần không đợi Đông Hải Long Quân bày tỏ ý kiến, thẳng tay đánh ngay vào người Tiểu Phong một chưởng.

Vừa thấy Giang Vân Tông xuất thủ thì bốn lão già áo vàng cũng phóng mình tới, sắp thành hàng ngang ngay trước mặt Bắc Yêu.

Bắc Yêu cười lãnh lút, nàng lập tức móc sẵn ba mũi liễu điệp phi đao vào trong tay, gót sen tha thướt lướt đến trước mặt Đông Hải Long Quân. Hai vành môi mọng đỏ, nàng nói:

—Người đã nhận ra được Bắc Yêu này rồi chứ?

Đông Hải Long Quân nhìn sững vào mặt Bắc Yêu, bắn khoả hồi hộp, sau cùng lão nói:

—Bắc Yêu là nàng...

Bắc Yêu định dùng lời khéo léo nói chuyện với Đông Hải Long Quân, chợt nghe một tiếng hét vang rền từ miệng Tiểu Phong. Nàng ngược mắt nhìn thấy chàng vung thẳng tay đánh vào ngực Giang Vân Tông một chưởng.

Tiểu Phong nhớ đến lời ân nhân là Tinh Nhãn Nhiếp Hồn trời trần lại là làm thế nào cũng phải giết chết đứa phản thầy Giang Vân Tông. Vì vậy, ngay mới một chưởng đầu chàng đã sử dụng «Thiên Huyền Dương Công» để mau kết liễu cuộc đời hắn.

Giang Vân Tông vốn là đệ tử duy nhất của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn, quyết tâm phiêu bạt nên đem hết võ công tuyệt kỹ một đời truyền lại cho hắn. Vì vậy Giang Vân Tông dùng tuyệt chiêu của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn là «Nhiếp Hồn Chưởng» để đối phó với Tiểu Phong.

Chưởng «Thiên Huyền Dương Công» của Tiểu Phong đánh tới Giang Vân Tông không né không tránh, giở ngay chưởng Nhiếp Hồn ra đánh ngay trở lại thẳng tay. Chưởng ấy là một tuyệt chiêu cốt ý của Giang Vân Tông thi thố không

ngoài mục đích thí nghiệm công lực của Tiểu Phong. Ngờ đâu hắn vừa đánh ra một làn chưởng lực, bỗng nhiên kêu thầm trong miệng một tiếng: “Nguy rồi!”

Người hắn nhanh nhẹn lộn ra sau hai trượng. Đỗ nhăm chưởng kinh của Tiểu Phong, Giang Vân Tông phát giác nội lực của chàng chẳng những cao thâm mà sức chưởng sôi trào nóng ran như lửa đốt, chứng tỏ Tiểu Phong đã luyện môn thuần dương chân hỏa. Hắn không dám chống cự, vội vã thối lui.

Tiểu Phong nào để cho hắn còn cơ hội tránh né nên thân hình của chàng bắn nhanh tới, thuần tay chàng vọt ngay Độc Long Kiếm chém xả ba nhát.

Ba nhát kiếm của Tiểu Phong không phải tầm thường, cả không gian chớp giăng chói lòa toàn là ánh kiếm màu đen. Tiểu Phong quyết lấy mạng Giang Vân Tông, nên chàng sử dụng chiêu thức tuyệt diệu cao siêu của «Thiên Huyền Kiếm Pháp».

Giang Vân Tông luýnh quýnh chân tay, bị đẩy lui ra sau không ngừng, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Bắc Yêu nhìn xem một lượt cắt tiếng cười lạnh lót, quay mắt ngó về Đông Hải Long Quân, chậm rãi nói:

—Lão tiên bối vì quyết báo thù Tiểu Phong nên mới quyết đến tận chốn này chăng?

—Thật vậy, chẳng sai! Tiểu Phong đã đánh chết tám cao thủ của bốn phái.

Bắc Yêu gằn giọng, nói luôn một hơi:

—Tuy Tiểu Phong đã đánh chết tám cao thủ của quý phái. Nhưng không phải chàng cố ý. Chẳng qua vì tình thế bắt buộc không thể nương tay. Hiện thời Tiểu Phong đã tôn tôi làm chị nuôi của chàng, tôi tự thấy có bốn phận phải bảo vệ cho chàng trước tất cả những uy hiếp bất luận từ đâu đến. Vậy tôi mong rằng lão tiên bối hãy nể mặt Bắc Yêu đây mà bỏ qua vụ ấy cho chàng một lần. Chẳng hay lão tiên bối nghĩ sao?

Đông Hải Long Quân nhăn mặt, nhíu mày. Trong lòng rộn rã những đắn đo suy nghĩ. Một lát sau lão miễn cưỡng trả lời dứt khoát:

—Ba năm trước đây, nàng đã cứu thoát cho lão phu một sinh mạng. Mỗi cảm tình ấy lúc nào lão phu cũng ghi tạc trong lòng, mong có ngày được báo đáp. Có điều việc đã đến nước này rồi, lão phu xin kiếu từ.

Chỉ một câu nói của Bắc Yêu mà Đông Hải Long Quân và bọn môn hạ của lão bỏ đi, không quyết định hơn thua với Tiểu Phong như lúc vừa mới đến.

Sự kiện đó ngoài ý liệu của mọi người.

Lúc Bắc Yêu nghe Đông Hải Long Quân nói, nàng cảm kích trong lòng, bèn đáp lời lại:

—Lão tiên bối đã nể mặt Bắc Yêu tôi đây cảm kích vô cùng, xin đa tạ lão tiên bối trước.

Dứt câu, nàng hướng vào Đông Hải Long Quân xá một xá.

Đông Hải Long Quân lấy mắt ra dấu với bọn môn hạ, lên tiếng bảo to:

—Thôi! Chúng ta trở về!

Truyền lệnh xong, lão toan tung người rời khỏi đấu trường, bỗng nghe tiếng Lưu Tiểu Huệ gọi lên:

—Cha!

Đông Hải Long Quân quay mình day lại, vội hỏi:

—Con còn có công việc chi nữa sao?

Mặt đầy u uất, Lưu Tiểu Huệ thoáng một nụ cười trên vành môi. Nàng nhìn Tiểu Phong đang đấu quyết liệt với Giang Vân Tông, buông ra một giọng nói:

—Cha về trước đi, vài hôm nữa con mới trở lại Đông Hải.

Đông Hải Long Quân nhú đôi mày suy nghĩ giây lát, cuối cùng thở dài một hơi nói:

—Cũng được!

Dứt lời lão cùng mười sáu cao thủ bay vút xuống núi.

Bắc Yêu giương đôi mắt sáng ngời như sao nhìn thẳng vào mặt Lưu Tiểu Huệ. Thấy thần tình của cô gái hết sức đau sầu u uất, nàng liền nhận ra đời của Lưu Tiểu Huệ đã trải qua những gì bất hạnh, khiến nàng biết hết lẽ sống tươi đẹp của tuổi hoa niên.

Lưu Tiểu Huệ lay động gót sen, bước nhẹ nhàng từng bước một đến trước mặt Bắc Yêu xá sâu một cái, cất tiếng nói nhỏ nhẹ:

—Bắc Yêu chị! Em là Lưu Tiểu Huệ chào chị làm quen.

Bắc Yêu vội vã đáp lễ:

—Cô Tiểu Huệ! Chẳng hay cô có việc chi cần đến tôi giúp đỡ chẳng?

Lưu Tiểu Huệ nói:

—Tuy Lưu Tiểu Huệ này rất ít lần lóc trên chốn giang hồ. Nhưng đối với thanh danh của chị, em cũng từng hân hạnh được nghe đến nhiều, rất lấy làm hâm mộ. Do đó em có một việc cần thảo luận cùng chị!

—Có việc chị, cô cứ thành thật nói rõ cho tôi nghe.

Lưu Tiểu Huệ đưa đôi mắt mơ huyền u oán ngó vào Tiểu Phong còn đang giao đấu với Giang Vân Tông, miệng bảo với Bắc Yêu:

—Chị có phải là người yêu lý tưởng của Tiểu Phong không?

Câu hỏi ấy khiến Bắc Yêu đỏ tía mặt mày. Nàng bảo thầm trong bụng: “Hắn cô bé này đã có tình yêu thầm kín với Tiểu Phong?”

Với ý nghĩ ấy, nàng hỏi vặn lại Lưu Tiểu Huệ:

—Cô hỏi tôi như vậy để làm gì?

Lưu Tiểu Huệ cười đau khổ đáp:

—Chị đừng nên nghĩ ngợi chi nhiều. Tôi chỉ cần hỏi chị một câu là chị có phải người yêu lý tưởng của Tiểu Phong không?

Gương mặt của Bắc Yêu hòa dịu trở lại, nên vui vẻ trả lời:

—Bốn tiếng «người yêu lý tưởng», Bắc Yêu tôi đây thật không dám nhận lãnh vì thật sự nó quá với ước vọng của mình. Tôi thành thật nói rõ cho cô biết là mối cảm tình của tôi đối với Tiểu Phong thật đắm đuối, nồng nàn và tha thiết.

—Nghĩa là chị yêu Tiểu Phong chứ gì?

Bắc Yêu mặc nhiên mỉm cười, hỏi lại Lưu Tiểu Huệ:

—Cô cũng yêu chàng phải không?

Câu hỏi ngược đó làm Lưu Tiểu Huệ sững sờ. Nàng cười mĩa mai, gay gắt nói:

—Chị không nên có ý nghĩ lầm. Mặc dù Lưu Tiểu Huệ tôi có ơn cứu mạng Tiểu Phong...

Bắc Yêu chặn ngang hỏi dồn tới:

—Cô có ơn cứu mạng Tiểu Phong?

—Bộ chàng ta chẳng hề nói cho chị nghe hay tý nào về sự việc đó à?

—Đúng thế, Tiểu Phong không hề nói cho tôi hay.

Lưu Tiểu Huệ đem việc Tiểu Phong hỏi ấy kể lại cho Bắc Yêu nghe.

Sau khi nghe xong, nàng nói:

—Hèn chi lúc tôi thấy chàng, thương thể trên mình đã bớt rất nhiều, té ra là nhờ cô cứu.

Trên gương mặt của Lưu Tiểu Huệ hiện ra một nụ cười. Nhưng nụ cười ấy thoáng nhanh như một làn chớp. Nàng lại âu sầu u oán như cũ. Giọng nói của nàng hết sức náo nùng:

—Em với Tiểu Phong chỉ quen mặt nhau vốn vẹn chỉ một lần ấy thôi. Nên chưa thể nói đến hai tiếng cảm tình.

Bắc Yêu nói tiếp:

—Cảm tình đó do thời gian vun vén mà nảy sinh. Chỉ cần là cô...

—Chị đừng nên hiểu lầm!

Lưu Tiểu Huệ lại bật lên một tiếng cười đau khổ, nói:

—Chị chẳng biết đó thôi, chớ cách đây mấy năm, em đã đem con tim trong trắng của một người con gái trinh nguyên hiến dâng cho một chàng trai, chẳng may chàng đã chết...

Nói đến đó, trong đôi mắt u oán của Lưu Tiểu Huệ đượm tràn những giọt nước mắt long lanh, dường thể mới qua những việc bất hạnh khiến nàng đau khổ.

Lưu Tiểu Huệ đã đem tiết trinh quý hơn sanh mạng, giao phó cho Lục Hạo. Tuy rằng Lục Hạo chẳng yêu trung thành chân chánh, nhưng Lưu Tiểu Huệ vẫn trao hết tâm hồn, thể xác cho hắn.

Bắc Yêu đã thấu rõ vết thương lòng cực kỳ sâu sắc của Lưu Tiểu Huệ. Chẳng vậy, một cô gái đang mơn mớn cảnh xuân đâu đến nỗi ưu sầu u uất, không còn biết sống làm vui. Trong tâm khảm Bắc Yêu nảy sinh một mối tiếc thương, nên nàng nói:

—Người con trai ấy đã chết rồi...

Những giọt lệ đượm tràn của nàng lã chã tuôn rơi, Lưu Tiểu Huệ nở nụ cười đau khổ tiếp tục nói:

—Lúc chàng chết giống hệt như Tiểu Phong. Lồng ngực của chàng bị móc từng mảnh thịt, chẳng khác trổ hoa. Khi chết rồi lại còn bị đem ra biển khơi làm mồi cho cá.

—Ai đã giết chàng?

—Chính là cha của em đấy!

Bắc Yêu sửng sốt.

Lưu Tiểu Huệ đưa bàn tay nhỏ xíu lên chạm những giọt nước mắt đầm ướt hai gò má, nói luôn:

—Đó là một quá khứ hết sức đau lòng, một dĩ vãng vô cùng bất hạnh. Nỗi thống khổ ấy cứ dày vò trong tâm linh em chẳng bao giờ hết.

Giọng nói bi ai u uất rất cảm động lòng người. Nàng lại cười khổ tiếp nói:

—Tôi hỏi chị một việc là chị có yêu Tiểu Phong hay không?

Bắc Yêu thở dài đáp:

—Có một lúc nào đó tôi sẽ đem tâm sự của mình kể rõ cho cô nghe. Tôi không thể để cho bất cứ một chàng trai nào yêu mình và cũng không thể để cho mình yêu bất cứ một chàng trai nào cả.

Cười chua chát, nàng lại tiếp:

—Cô chẳng biết đó, chớ tôi cũng có một tình yêu bất hạnh còn đau khổ gấp mấy cô. Chẳng qua tình yêu ấy tôi chôn sâu dưới tận đáy lòng, không trình bày cho một ai thấu hiểu. Còn hiện giờ đây, tôi thành thật thú nhận với cô là tôi yêu chàng, mà yêu chân chánh nồng nàn, chớ không phải yêu càn bừa vội vã.

Lưu Tiểu Huệ nói:

—Đã đành là chị yêu chàng. Vậy chị có thể thay chàng làm xong một việc.

—Việc chi?

—Chẳng lẽ chị không biết chàng quyết định khám phá bí mật Thập Hoa Thạch lấy Cây Đèn Ma à?

—Biết! Tôi biết rõ hơn ai hết là khác.

Lưu Tiểu Huệ nói:

—Nhờ chị mất hết tình yêu nên chị được biết rõ tình yêu là quý hơn tất cả mọi vật quý nhất trên đời. Chị đừng để giống như tôi, âu sầu đau khổ suốt đời thì chị cần phải cản trở chàng đừng lấy Cây Đèn Ma đó. Công việc ấy không còn chần chờ gì nữa mà phải bắt đầu từ giờ khắc này đây. Có làm xong cái việc ấy thì mới tránh khỏi điều bất hạnh ấy xảy đến. Còn như chàng lấy được Cây Đèn Ma ấy xong rồi thì mọi việc không thể ngăn ngừa kịp nữa. Chàng làm sao thoát khỏi bao nhiêu cao thủ các môn phái võ lâm liên hiệp nhằm vào một mình chàng đặt tiêu diệt. Chị yêu chàng, chị nữ nào để cho chàng chết thê thảm không đất chôn thân à?

Bắc Yêu cười đau khổ, nói:

—Đúng vậy, tôi cũng đã nghĩ nhiều về vấn đề ấy. Có điều tôi không thể nào tài phép để ngăn cản chàng đừng khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch ấy được.

—Một tấm chân thành, những lời vàng đá tôi chỉ lo lắng cho chị mà...

Lưu Tiểu Huệ nói chưa dứt câu, thành linh...

Tiểu Phong quát to một tiếng, người chàng không khác một chiếc bóng. Tay trái chàng đánh tới một chưởng ngay ngực Giang Vân Tông.

Thực tế mà xét thì võ công của Giang Vân Tông chẳng kém sút Tiểu Phong bao nhiêu, một đàn ông học được bí kíp của Thiên Huyền Tôn Giả, một đàn ông được Tinh Nhãn Nhiếp Hồn đích thân chân truyền. Vì vậy sau năm mươi chiêu tuyệt học đem thi thố, Tiểu Phong vẫn không giết nổi Giang Vân Tông.

Ngay trong khoảnh khắc cầm đồng ấy, chàng sức thấy rõ trong trí tình cảm của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn lúc chết hiện ra, sát cơ bỗng trào dâng cuộn cuộn, tự nghĩ nếu không giết chết Giang Vân Tông thì vong linh của người nơi chín suối sẽ ân hận không nguôi.

Tiểu Phong đánh tới một chưởng, Giang Vân Tông lách mình né tránh, tay mặt chàng vung lên đánh bồi thêm một chưởng nữa. Giang Vân Tông lại xoay người thối lui tránh khỏi. Ngay giữa sát na chớp nhoáng ấy, Tiểu Phong quát to một tiếng bảo:

—Súc sanh! Hãy chịu ta một nhát kiếm.

Thừa lúc Giang Vân Tông né tránh liên liên không kịp đối phó ấy, thanh Độc Long Kiếm trong tay Tiểu Phong liền sử dụng kiếm chiêu «Phi Kiếm Thương Nhân» phóng nhanh mũi kiếm bay vút tới.

Giang Vân Tông vừa toan vung tay gạt kiếm, bỗng thất kinh hồn vía, kêu thảm trong miệng: “Chết rồi!”

Tiếp liền theo đó, một tiếng rú thê thảm thốt lên.

Thân hình Giang Vân Tông ngã xuống. Mũi Độc Long Kiếm xuyên qua trái tim của hắn, kết liễu cuộc đời của một thằng học trò phản thầy, tràn trề tội ác.

Tiểu Phong phóng người tới lẹ như ánh sao băng rút thanh Độc Long Kiếm trên ngực của Giang Vân Tông xong, chàng xoay người đến trước mặt bốn lão già mặc áo vàng, quát to tiếng bảo:

—Các người định chết hay định sống?

Sát khí trên gương mặt Tiểu Phong vẫn còn hầm hầm.

Bốn lão già mặc áo vàng ấy kinh hãi, thối lui ra sau mấy bước. Cả bốn gã cùng rống lên một lượt:

—Tiểu tử! Nạp mạng mau!

Giang Vân Tông là Phó Bang chủ của Thất Hùng Bang. Hắn đã bị Tiểu Phong giết chết, bốn lão già mặc áo vàng là bốn cao thủ lẽ nào lại sợ chết xin tha, nên đành cắn răng liều mạng. Sau tiếng quát ấy, cả bốn lão đều đánh ra bốn chưởng một lần vào mình Tiểu Phong, oai thế cường mãnh vô cùng.

Bỗng nghe Bắc Yêu nạt vang. Bàn tay ngọc của nàng vung tới mang theo ngọn liễu diệp phi đao cùng bắn luôn một lượt.

Bốn tiếng rú thê thảm thét lên vang dậy cả sơn cốc tịch mịch âm u. Bốn lão già áo vàng, tám con mắt đều bị ghim lút tám ngọn phi đao, chết không kịp ngả nhào ra đất.

Sát khí trên mặt Tiểu Phong lắng dịu xuống. Chàng bước thẳng về phía Giang Vân Tông nhìn tử thi của hắn đen thui như mực, cười nhạt một tiếng nói:

—Mi ngờ đâu có ngày hôm nay! Đứa phản bội chết như thế mới đáng tội!

Trên mặt đất lạnh lẽo của đấu trường, sát khí đã tiêu tan. Chỉ còn lại mười mấy tử thi của bọn cao thủ Địa Bảo và Thất Hùng Bang...

Máu tuôn trào đọng thành vũng trên mặt đất biến thành một khối màu đỏ sậm tanh hôi...

Tiểu Phong dứt thanh Độc Long Kiếm vào vỏ, liếc mắt ngó về phía Bắc Yêu. Bỗng nhiên chàng phát hiện thêm Lưu Tiểu Huệ đang đứng một bên nàng. Tiểu Phong còn đang sững sờ thì Lưu Tiểu Huệ đã nở một nụ cười đau khổ nói:

—Lê thiếu hiệp! Có lẽ nào người chưa nhận ra Lưu Tiểu Huệ ta đó sao?

Tiểu Phong tỉnh giấc mơ, lập tức gật đầu chào, miệng nói:

—À ra Lưu cô nương đây mà! Cô nương có được mạnh khỏe chứ?

Bắc Yêu cười nói:

—Bọn chúng ta chẳng nên khách sáo. Lưu cô nương tìm đến đây là để nói với em một câu chuyện đấy.

Tiểu Phong hỏi liền:

—Lưu cô nương à! Cô nương có chuyện chi vậy?

Lưu Tiểu Huệ đưa mắt ngó Bắc Yêu rồi bước đến trước mặt Tiểu Phong cất tiếng hỏi:

—Lê thiếu hiệp! Anh cần phải khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch đấy à?

—Đúng vậy! Tôi đã có ý định đó từ lâu!

Lưu Tiểu Huệ thở một hơi nhẹ nhàng hỏi:

—Anh có biết là chị Bắc Yêu yêu anh đấy chứ.

Đầu óc Tiểu Phong choáng váng. Đôi mắt sáng ngời của chàng nhìn gương mặt Bắc Yêu. Chàng thấy bốn con ngươi của nàng long lanh những giọt lệ đầm ướt lưng tròn.

Lưu Tiểu Huệ u uất nói:

—Cây Đèn Ma tuy quan hệ đến trường nạn kiếp của giang hồ, nhưng cũng quan hệ đến hạnh phúc một đời người của chị Bắc Yêu. Chị ấy yêu anh. Nếu chẳng may mà anh có mệnh hệ nào thì chị ấy cũng lọt vào cảnh ngộ như của tôi đây, kiếp sống bạc phận của một khách má hồng bạc phận.

Tiểu Phong hỏi:

—Cứ theo ý cô nương thì tôi không nên khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch đó?

—Đúng thế! Anh hiểu rõ ý của tôi định nói. Một người con gái khi mất hết lẽ sống của tình yêu rồi, cuộc đời của cô gái ấy chỉ là kiếp sống thừa trong những chuỗi ngày dài đau khổ. Tôi đã quá đau khổ rồi nên không nỡ trông thấy một người đàn bà nào khác trên thế gian này cùng giống như tôi. Nay Lê thiếu hiệp, nếu như gặp điều gì chẳng may đến mất mạng thì chị Bắc Yêu đây sẽ là người đàn bà bất hạnh nhất trên đời, chẳng khác gì tôi đâu.

Tiểu Phong luýnh quýnh chẳng biết phải ăn nói làm sao.

Lưu Tiểu Huệ thở dài nói:

—Này Lê thiếu hiệp! Lời nói của Lưu Tiểu Huệ tôi là từ trong gan ruột thốt ra, nghe hay không nghe đều hoàn toàn do ý nghĩ của anh. Thôi tôi xin cáo từ.

Nói dứt chép miệng thở ra, quay lưng đi thẳng.

Bắc Yêu gọi với theo:

—Lưu cô nương... Lưu cô nương...

(thiếu một đoạn, trang 171, 172)

—Này em hãy nghe lời chị, đừng khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch nghe em! Chị yêu em... Em à! Em nghe lời chị đi. Chị không đủ can đảm sống qua những chuỗi ngày đầy đau khổ...

Tiếng khóc thổn thức lại văng vẳng xa đưa vào trong Sơn Cốc làm cho không khí bốn bề rừng rợn, bao trùm một mảnh uất hận thương tình...

Gan dạ anh hùng của Tiểu Phong bị tình yêu chi phối mềm yếu mất đi. Chàng thở ra một tiếng bi ai, hai dòng lệ rơi lã chã...

Chàng sẽ bằng không khám phá bí mật của miếng đá hoa trên Hận Thiên Phong để mưu cầu hạnh phúc ái tình cho Bắc Yêu hay là Bạch Cơ ấy chẳng...

—— o0o ——

CHƯƠNG 26

õ ràng giữa hai điều ấy, phải chọn lựa một điều. Chỉ vì trong lúc quá gấp rút, chàng vô tình không chú ý đến.

Ánh tịch dương phủ xuống cảnh vật, những tia vàng nhạt cuối cùng. Hoàng hôn đã bao trùm vũ trụ. Hình bóng hai người kết thành một khối ngã dài trên mặt đất âm u.

Gió chiều thổi bay những mớ tóc mây của Bắc Yêu tản mát trên lồng ngực của Tiểu Phong. Mớ tóc đẹp đẽ ấy như một mảnh lưới cứng rắn bó chặt tâm hồn Tiểu Phong vào trong...

Tiểu Phong lấy tay vuốt những mớ tóc ấy tém lên, mắt chàng bỗng chạm phải đôi con ngươi long lanh lệ ngọc của Bắc Yêu như đang vang cầu, khẩn thiết...

Trái tim kích động, chàng gọi nàng:

—Chị! Chị!

Tiếng kêu của chàng khác nào thúc giục nàng mau cạy lệ ly chân. Hai giọt nước mắt còn dính trong hai con ngươi nàng giống hệt hai hạt minh châu rơi dài xuống hai bên gò má.

Giọng nàng buồn thảm thốt ra bằng lời:

—Em ơi! Em nghe lời chị khẩn cầu em nhé! Em đang đi vì sanh mạng của em, mà chị phải nát dạ não lòng, xong những chuỗi ngày thê lương buồn thảm!

Lời nói của nàng tự mỗi chân tình ở trong con tim, phơi bày ra khiến Tiểu Phong vô cùng cảm động, chàng thở dài:

—Chị phải chẳng không bằng lòng để em khám phá bí mật dưới mười miếng đá hoa trên đỉnh Hận Thiên Phong chẳng?

—Em đừng... Chị lo sợ quá rồi...

Bắc Yêu lại khóc òa lên, lòng nàng thổn thức, cổ nàng nghẹn ngào.

Tiểu Phong than dài một câu:

—Kìa chị! Chị là một phụ nữ hết sức kiên cường mà sao mới động một chút lại khóc bù non bù nức như vậy?

—Chị làm sao mà không khóc đặng. Chị sợ mất em rồi chị sống làm sao nổi, những chuỗi ngày trong tàn rụi!

Tiểu Phong cười xòa một tiếng, nói:

—Này chị! Chị nên xét thấu lòng em. Trên đời này trừ mối tình đầu đắm đuối say mê giữa em và Bạch Cơ ra, người thứ hai em yêu nồng nàn tha thiết chính là chị!

Ngừng lại một chút để nén bớt cảm xúc bi thương, chàng nói tiếp:

—Chị ơi! Em biết rõ là chị rất yêu em. Có điều là em phải hy sinh tất cả để cương quyết tiến hành cuộc khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch cho bằng được. Vì lẽ nó quan hệ đến mối thù của cha em.

Bắc Yêu cắt đứt ngang câu nói của Tiểu Phong, nàng nói liền theo:

—Chị sẽ theo em báo thù!

Tiểu Phong lắc đầu lia lịa, miệng nói:

—Đối với em không thể làm như vậy được. Yêu và thù luôn luôn phân tách rời ra. Hai việc không thể nhập chung vào một chuyện đem ra bàn tính. Thù cha làm con không thể chung đội trời. Em lẽ nào để người khác thay thế mình gánh vác trách nhiệm lớn lao quan hệ được sao?

—Em! Em ơi! Còn nếu chẳng may tính mạng của em có thể nào...

—Chị à! Em thiết nghĩ điều ấy chẳng có gì đáng lấy làm lo buồn, nghĩ ngợi nhiều. Thập Hoa Thạch có đúng hay không đúng là chỗ chôn cột Cây Đèn Ma, thì chưa một ai có thể quyết định chắc chắn kia mà! Nói cho cùng mà nghe, nếu quả thật mà em có lấy được Cây Đèn Ma đi chẳng nữa thì cũng chưa chắc chắn là em sẽ chết không chỗ chôn thân như lời thiên hạ đồn đãi về Vô Cực Thiên Tôn kia mà.

—Đã có cái gương của bậc tiền bối treo sẵn cho soi, em há lại giẫm lên dấu giày ấy lần thứ hai hay sao? Việc cũ của Vô Cực Thiên Tôn đã thành một quy luật!

Tiểu Phong nói:

—Người đời chết sống do trời, giàu sang do mạng. Chị mà quả thật có tấm chân tình yêu em thì chị đừng bắt em phải bỏ trôi công trình quyết định khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch!

Bắc Yêu hỏi:

—Theo lòng em chọn lựa, thế nào cũng phải khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch hay sao?

—Đúng vậy, thù cha mẹ chưa trả được sống thêm một ngày là đau đớn thêm một ngày. Bao giờ có trả được, lẽ sống của kẻ làm con mới cảm thấy có ý vị vui tươi.

Mối tình thất vọng sôi trào lên cửa lòng của Bắc Yêu. Nàng dựa người vào Tiểu Phong buông tiếng khóc ai oán nỉ non. Trong chỗ đen tối nàng đã biết rõ khắc giây ly biệt. Cái ngày gặp gỡ sẽ chẳng còn mong mỗi trong hiện tại, đừng nói là ở trong tương lai!

Lòng dạ Tiểu Phong đau đớn như dao cắt, chàng nói:

—Này chị! Thôi chúng ta đi nhé!

—Đi? Đi đâu bây giờ?

—Đi ngay lên đỉnh Hận Thiên Phong.

Bắc Yêu nghe Tiểu Phong nói, tinh thần nàng ngây ngất, nàng đã rõ thấu dùng tình yêu không lay động được tâm trí của chàng. Không ngăn cản được chàng đừng khám phá bí mật Thập Hoa Thạch. Nàng chỉ gật đầu lơ đãng dưới những hạt nắng tàn của ánh tịch dương.

Cả hai nhắm hướng Hận Thiên Phong đi thẳng tới. Hai người chẳng nói với nhau một tiếng nào. Hay có nói chẳng cũng chỉ nói bằng những tiếng thầm kín trong thâm tâm và trong khóe mắt. Trong chốn hoang vắng, lạnh lùng của rừng xanh, chỉ có những tiếng chân bước nặng nề... Cả hai lảng lạng cất bước âm thầm...

Những việc đã qua đặt thành bao dòng tâm sự như oán hận như yêu đương như mộng mơ.

Bỗng nhiên nàng hoảng sợ kêu lên:

—Này em! Chúng ta đi sao không nghe động tĩnh gì cả?

Tiểu Phong ngó Bắc Yêu bằng đôi mắt sợ hãi:

—Cái gì thế hả chị?

—Chị chẳng hề nghe có tiếng chân của chúng ta bước đi đường thế của chúng ta đạp xuống mặt đất vậy!

—Chị nói cái gì thế?

Bắc Yêu bị quá kích động kêu lên:

—Dường như hồn ma đưa hồn chúng ta về cõi âm u! Chúng ta chỉ có hồn mà không có xác.

Tiểu Phong ớn lạnh cả người, chàng đã hiểu thấu tâm trạng của Bắc Yêu. Nàng bị bao điều oan trái ám ảnh nên mất hết cả tri giác của một người bình thường. Ám ảnh của thần chết lượn qua đầu óc, khiến mặt chàng trắng nhợt, thật xưa nay chàng chưa từng có một cảm giác nào rùng rợn đến thế. Tiểu Phong cười đau khổ nói:

—Chị! Chị lo rầu nghi ngại nhiều quá nên tâm thần hoang mang.

—Lo rầu nghi ngại? Không chừng như vậy thật đó! Chị nghe văng vẳng bên tai chị có tiếng khóc của hồn ma... Chị sợ nghe những tiếng ấy quá...

Tiểu Phong gật đầu đáp:

—Phải rồi, chúng ta đi trên đường không nên lắng tai nghe những tiếng động ấy sẽ gây nhiều ảnh hưởng.

Hai người vừa nói chuyện vừa tiếp tục đi xuyên qua các con đường vắng trong khu rừng xanh. Ngoại trừ bóng hình hai người lay động, bốn bề bao trùm một bầu không khí rùng rợn ghê hồn.

Tiểu Phong không dám quay đầu lại. Chàng chỉ nói giọng rầu rĩ:

—Này chị! Hãy mạnh dạn lên! Hãy xua đuổi tất cả những ám ảnh...

—À em nói có lý đấy!

—Chị đang nghĩ chi trong đầu óc đó?

—Nghĩ ngợi đến một chuyện hết sức ghê rợn... Sau khi một chàng trai của lòng mình ra đi rồi biết có còn quay trở về nẻo cũ với mình nữa không? Hoặc giả chàng trai ấy sau khi quay trở về với mình lại biến thành một người...

Giọng nàng hết sức bi ai thảm thiết khiến Tiểu Phong não dạ nát lòng. Chàng lắng qua chuyện khác để xua đuổi những ý nghĩ trong đầu óc Bắc Yêu:

—Chị à! Chị có nhớ kỹ những việc của em đã nhờ chị lúc nọ chẳng?

—Có! Chị nhớ kỹ từng việc!

—Chị có sẵn sàng làm đến nơi đến chốn những việc em đã phó thác cho chị không?

Bắc Yêu cười đau đớn nói:

—Em nhờ chị giết em! Bắc Yêu này mặc dù là một người nổi danh về lòng ác độc, thủ đoạn hiểm sâu nhưng đối với cái việc mà em giao phó ấy chị chỉ sợ không làm sao thi hành được.

Tiểu Phong nói:

—Nếu quả thật lòng chị yêu em. Chị không nỡ để em bị kẻ khác giết chết một cách thê thảm bi thiết thì chị làm được dễ dàng công việc em cậy nhờ một mình chị đó. Em chỉ ước nguyện được chết trong tay của chị! Chị đừng để em ân hận mãi mãi thương tâm, chị hiểu rõ lòng em chứ?

Bắc Yêu lúc này lòng dạ đau đớn tột độ, gương mặt. Nghe Tiểu Phong nói lại càng không dần được niềm xúc cảm, bật tiếng khóc rống lên. Nàng đáp liền:

—Chị biết rõ! Chị sẽ giết em! Chị quyết không thể để kẻ khác hành hạ thân thể em.

Tiểu Phong thở dài não nuột, miệng nói lẩm bầm:

—Những em ước mong có một ngày dưới ánh tịch dương như hôm nay hai ta lại được đưa nhau mấy dặm đường.

Bắc Yêu hỏi:

—Này em! Em có biết không chị có đoạn đời quá khứ bất hạnh vô cùng.

—Chị thuật lại cho em nghe đi.

—Chị cũng muốn đem hết những bí mật của chị kể rõ cho em nghe. Có điều chị không làm sao mở miệng nói được ra lời. Việc bí mật ấy hiện ngay trước mắt chưa giải quyết ra sao cả. Này em! Chị thắc mắc một điều là sau khi em khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch trở lại chốn giang hồ, lúc ấy chị nhất định sẽ đem tất cả sự bí mật cực kỳ bất hạnh của chị thuật hết cho em nghe.

Tiểu Phong gật đầu nói:

—Chị nói điều bí mật của đời chị còn chưa giải quyết chút nào cả kia mà?

—Đúng! Đúng vậy! Chị còn cần phải tìm gặp được một người đã.

—Người đó là ai?

Bắc Yêu lắc đầu đáp:

—Hiện giờ chưa thể nói. Chờ khi em về. Sau khi khám phá bí mật Thập Hoa Thạch xong chị sẽ nói rõ tất cả mọi chi tiết.

Tiểu Phong không nói, lặng lẽ đi. Một chập khá lâu, cả hai đã đến dưới chân đỉnh Hận Thiên Phong. Ngược đầu ngó lên đỉnh Hận Thiên Phong giống vị thần hung ác đứng phơ mình dưới ánh tịch dương.

Rảo mắt nhìn qua, Tiểu Phong day lại nói với Bắc Yêu:

—Này chị! Chúng ta đi lên nhé!

Chẳng còn cách nào khác hơn, Bắc Yêu chỉ gạt đầu nhè nhẹ. Nàng theo sát gót Tiểu Phong leo lên đỉnh núi Hận Thiên Phong, lại ngay mé Thập Hoa Thạch.

Ngắm nghĩ giây lát, cuối cùng chàng thò tay vào túi áo lấy ra đủ hai mươi mốt đồng tiền có khắc chữ thần bí. Chàng đưa mắt ngó thẳng vào mặt Bắc Yêu. Gương mặt tái nhợt của nàng bao dày một màu ám ảnh khủng khiếp khiến Tiểu Phong trông thấy cũng phải khiếp sợ trong lòng.

Chàng đưa bàn tay lên trước mắt nhìn vào hai mươi mốt đồng tiền ấy. Trong chỗ mờ mình chàng như trông thấy có triệu chứng bất tường hiện ra. Chàng nghiêng chặt hai hàm răng. Tay cầm hai mươi mốt đồng tiền này, y theo hướng của cáo lể trên miếng đá hoa nhét vào từng đồng một...

Nhét đủ hai mươi mốt đồng tiền, cái lỗ nhỏ trên miếng đá hoa ấy đầy đặn như mặt phẳng.

Bắc Yêu đứng lặng lẽ như kẻ mất hồn.

Tiểu Phong nói:

—Này chị! Chị tạm thay em dòm thử trong này thấy có gì khác lạ chẳng?

Bắc Yêu lơ đãng lắc đầu đáp:

—Không đâu! Em tự mình xem lấy. Chị không can dự vào.

Tiểu Phong nhìn Bắc Yêu đứng như ngầy như dại, có xác không hồn, tâm tư đau đớn bi ai vô hạn. Chàng bèn nói:

—Này chị! Chị chẳng nên quá đổi lo âu sâu, lo sợ như vậy. Huống chi Thập Hoa Thạch chưa chắc đã đúng là chỗ cất dấu cây đèn ma thì có chị chị phải ra nông nổi?

Bắc Yêu lơ đãng lắc đầu nói:

—Được rồi! Chị biết hết những điều em nói. Em cứ việc xem thử đi!

Tiểu Phong nói:

—Chị à! Chị không tha thứ cho em sao?

—Không đâu! Chị chẳng chê trách em gì cả. Người ta ai cũng có chí riêng, chị không thể bắt ép em phải làm theo ý chị được.

Tiểu Phong lặng lẽ không nói tiếng nào.

Liên đó chàng cúi xuống nhìn vào cái lỗ trống thật nhỏ trong hai mươi một đồng tiền có khắc chữ thần bí nhét đầy cái lỗ trên mặt đá hoa. Cái dòm đó gây cho Tiểu Phong một mối băn khoăn hiện đầy trên gương mặt quả quyết, rần rở lâu nay của chàng.

Bắc Yêu trông thấy hoảng sợ kêu lên hỏi liên:

—Em! Em trông thấy những gì trong đó?

—Một mô đá chỏm đầu lên trên.

—Một mô đá? Trên mô đá có giống gì?

—Chả có gì cả! Chỉ có cái đầu mô đá mà thôi.

Tiểu Phong lòng nghi hoặc về phương hướng của cái lỗ vuông trên mặt các đồng tiền có khắc chữ thần bí ấy! Chỉ thấy một mô đá chỏm đầu. Bí mật chứa đựng trên cái đầu mô đá này sao?

Chàng ngược mắt nhìn lên xem cho thật rõ ràng cái đầu mô đá mà chàng đã dòm thấy trong lỗ vuông của hai mươi một đồng tiền có khắc chữ thần bí ấy. Cuối cùng chàng móc hết hai mươi một đồng tiền trong lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa nọ cất vào túi áo. Xong chàng tung người chạy thẳng lại chỗ mô đá chỏm đầu đã dòm thấy trong lỗ vuông đồng tiền.

Bắc Yêu trông thấy Tiểu Phong bắn mình nhảy vào trong những đồng đá lởm chởm hòn này chen chúc hòn kia ở trước mắt thì nàng cũng vội vã phóng mình nhảy theo sát một bên, để đề phòng biến cố bất ngờ có thể xảy ra. Thế là nàng rượt theo sát sau lưng Tiểu Phong.

Đằng trước chàng mãi bận tâm về mô đá chỏm đầu đã dòm thấy trong lỗ vuông đồng tiền cơ hồ quên để ý đến sự có mặt của Bắc Yêu.

Tiểu Phong chạy đến nơi trông thấy sát bên một hòn đá mà chàng đặc biệt để ý, đá chỏm đầu có độ cao độ chừng ba thước, nặng có đến vài ba ngàn cân...

Bắc Yêu vội cất tiếng hỏi:

—Em à! Phải chăng cái mô đá chỏm đầu mà em dòm thấy trong lỗ vuông của hai mươi một đồng tiền ấy là hòn đá cao này?

Tiểu Phong gật đầu trả lời:

—Đúng vậy, không sai tí nào chị à! Chị cũng chạy theo em vào đây đấy à?

Trong hai con mắt u buồn của Bắc Yêu nháy nháy những tia sáng, ai oán u sầu, nàng nhìn Tiểu Phong buông tiếng nói ghen ngào trong ngấn lệ:

—Em! Em...

Chàng nhìn Bắc Yêu trên thần sắc đau thống khổ thở dài nhè nhẹ nói:

—Này chị! Em biết rõ ràng trong tâm tư của chị đang nghĩ ngợi những gì? Có điều em không thể nói nhiều lời tha thiết với chị hơn nữa. Mỗi người sống trên cõi thế, đều có chí khí khác nhau. Nói cho cùng mà nghe, cho dầu lời nói Tây Thần có quả đúng đi nữa, em cũng chẳng chút nao lòng. Tánh tình cao ngạo của em là trời phú cho, nếu em...

Nói đến đây chàng vụt ngừng hẳn lại, không tiếp tục hết câu. Chàng chép miệng nuốt nước miếng vào cổ, mỉm cười chua xót, nói sang chuyện khác:

—Chị à! Bí mật của Thập Hoa Thạch chắc chắn là ẩn tàng trên mô đá này rồi! Em cần phải đỡ hòn đá này lên đặt tìm xem cho rõ những cái chi lạ lùng rợn rợn ở dưới đó.

Bắc Yêu lơ đãng gật đầu như một con người máy, chỉ biết nghe theo chứ không biết cãi lại.

Tiểu Phong lại nói:

—Hòn đá này sức nặng đến vài ba ngàn cân, sức của em chưa biết có lay động được không?

Bắc Yêu thở ra run run nói:

—Đâu em cứ thử xem. Nếu sức em một mình lay động không xuể thì chị sẽ tiếp tay!

Tiểu Phong gật đầu. Liền tập trung vận công vào song chưởng, hai tay ôm cứng lấy mô đá đỡ lên. Bỗng nhiên chàng cảm giác đầu óc cơ hồ xây xẩm muốn té. Chàng lập tức rút hai tay trở lại như cũ.

Bắc Yêu hỏi:

—Em! Em sao đó?

Tiểu Phong tăng hắng một tiếng, trấn định tâm tình, chàng không trả lời câu hỏi của Bắc Yêu mà cũng đưa tay ra đỡ đầu hòn đá, chỉ đứng ngây ngất sửng sốt.

Màn tối của ban đêm mỗi lúc một phủ xuống thêm dày. Gió lạnh thổi. Cảnh tượng của đỉnh Hận Thiên Phong bao trùm cả một vẻ lạnh lùng, tăm tối...

Một thảm kịch máu chảy thành sông, thây chất thành gò của võ lâm thật là kinh hồn rùng rợn như đang sắp diễn ra sau khi Tiểu Phong đẩy được hòn đá này. Những trận chém giết gớm ghê nhất trong lịch sử võ lâm từ trăm năm trở lại đây

dường thể không tránh khỏi khi Cây Đèn Ma đã được đem lên khỏi mặt đất. Cây Đèn Ma khủng bố ấy, cách hai mươi năm trước đã thành một cuộc tàn sát gớm ghê. Có đến mấy trăm cao thủ độc nhất vô lâm đã bỏ mạng dưới tay Vô Cực Thiên Tôn. Lần này biết đâu tấn đại thảm kịch ấy lại còn tái diễn gấp mấy lần rùng rợn hơn nữa. Cảnh tượng đường thể sắp mở màn cho một tấm thảm kịch chết chóc rùng rợn đang bao trùm một cõi không gian.

Sau khi trấn định tâm thần giao động

(thiếu một đoạn, trang 195, 196, 197, 198)

chia lìa.

Cố đè nén những tình tự bi thương, Tiểu Phong nói tiếp:

—Chị ơi! Chị nhớ kỹ là giúp em hoàn thành điều tâm nguyện. Lúc chị gặp mặt Bạch Cơ, chị hãy tỏ thật giùm em là em yêu nàng tha thiết, đậm đà, yêu với cả mối tình đầu say sưa, đắm đuối. Vậy mà em đối xử với nàng tệ quá... để nàng hờn giận em... không được thấy mặt nhau lần cuối. Mà thôi, chị về đi, em xuống hang!

Câu nói của Tiểu Phong chưa dứt thì những tiếng khóc nỉ non ai oán vọng khắp bốn phía khung cảnh tịch mịch của một dãy núi rừng. Tiếng khóc cực kỳ đau đớn, thảm thiết vọng theo những kẽ đá từ phía sau lưng hai người phát ra. Tiểu Phong cùng Bắc Yêu quay ra sau ngó qua một lượt.

Không biết đã bao lâu rồi, Bạch Cơ đứng ôm mặt sau lưng cả hai người, trông như một pho tượng đá vọng phu trắng tinh như tuyết phủ. Bạch Cơ vẫn mặc y phục trắng bình thường của nàng.

Tiểu Phong reo mừng, buột miệng kêu lên:

—Em Bạch Cơ của anh!

Nàng vẫn đứng im không hề rục rịch, hai tay rút ra khỏi mặt, để lộ hai gò má đầm đìa ngấn lệ, hai tròng mắt đỏ ầu. Chứng tỏ nàng đã âm thầm khóc rất nhiều trước khi òa ra thành tiếng nức nở. Nàng đứng ngẩn ngơ nhìn như si, như ngây, như một cái xác không hồn. Qua giây khắc buồn tênh nàng nhìn Tiểu Phong khóc òa.

Bạch Cơ xuất hiện bất ngờ quá làm cho trái tim của Tiểu Phong rung động vô cùng. Trong mấy khắc chớp nhoáng ấy, chàng đã quên hết bao nhiêu việc đã qua, hiện giờ và sắp tới, thậm chí quên luôn cả bản thân mình nữa.

Bắc Yêu liền kêu:

—Em Bạch Cơ của chị!

Bạch Cơ cứ đứng y nguyên cách ngoài một trượng không động đậy, không nói năng. Đôi mắt xanh biếc mơ mộng của nàng vẫn nhìn Tiểu Phong đắm chiêu nghĩ ngợi...

Nãy giờ không khí tại đây đã chan hòa lệ nóng.

Giờ đây thêm một Bạch Cơ nữa làm cho mây sầu u ám bủa khắp không gian.

Bị nghi ngờ là Mông Diện Thần Nữ đội lốt, Bạch Cơ mất điểm trình tiết vào người Tiểu Phong sau một đêm gió loạn, mưa cuồng. Nàng ôm mối hận lòng muôn thuở không nguôi. Nàng quyết giết chàng rồi tự mình cũng kết liễu tánh mạng vì một người con gái mất trinh còn sống nữa để làm chi?

Không hiểu Ngoạn Huyết Nhon đã nói cách nào mà nàng tạm bỏ qua cho Tiểu Phong. Tuy vậy lúc cất bước ra đi, nàng vẫn giữ nét mặt oán hăm hăm. Thế mà giờ đây nghe Tiểu Phong đi khám phá bí mật của Thập Hoa Thạch, nàng tự nhiên tìm đến. Nàng đến, nàng khóc, nàng nhìn chàng bằng cặp mắt dịu hiền, vì nàng chân thành yêu Tiểu Phong. Ái tình có mãnh lực xô đẩy hận thù.

Trước khi Tiểu Phong lấy được Cây Đèn Ma, Bạch Cơ muốn thấy mặt người trong tâm tưởng một lần sau cùng. Nàng đã quyết định trong lòng. Hiện giờ nàng đã thấy mặt chàng. Lòng nàng đã thỏa.

Nhìn chàng đắm chiêu như ngây như dại, như một cô gái thật tình bị người yêu bỏ rơi. Qua một thời gian yên lặng như thế khá lâu, Bạch Cơ ngó lơ đi chỗ khác, vội vã quay người nhắm phía dưới đỉnh Hận Thiên Phong chạy xuống đột ngột cũng như lúc nàng đến đột ngột ngoài ý liệu của Tiểu Phong và Bắc Yêu.

Cử chỉ của Bạch Cơ làm cho Tiểu Phong và Bắc Yêu sững sờ!

Tiểu Phong buột miệng nói:

—Em Bạch Cơ!

Chàng bắn mình phóng theo chận đường của Bạch Cơ đang lăm lũi đi xuống không khác kẻ mất hồn.

Bạch Cơ giật mình thối lui lại một bước. Nàng ngược mắt nhìn Tiểu Phong. Bỗng nhiên òa lên một tiếng, nàng khóc rống lên, chẳng khác một đứa bé bị đòn oan. Không dằn nổi cơn xúc động tâm tình, nàng nhào ngã vào lòng Tiểu Phong.

Như một người điên, Tiểu Phong ôm siết thân hình ảo lả của Bạch Cơ vào ngực, choàng cứng hai vòng tay bám chặt nuốt lưng làm như là sợ nàng chạy mất. Chẳng kể đến sự có mặt của Bắc Yêu, chàng hôn nàng khắp người hôn như xối xuống trận mưa, chẳng trừ một nơi nào trong thân hình nàng cả. Giây khắc tràn ngập lửa tình chan chứa, cả hai hầu như quên hết tất cả quá khứ, hiện tại trong tương lai, quên cả những giận hờn và những điều bất hạnh.

Ám ảnh của Mông Diện Thần Nữ đã hoàn toàn bị xóa hết sau khi Tiểu Phong thí nghiệm nàng còn là một thiếu nữ đồng trinh. Hiện giờ ám ảnh ấy không còn lảng vảng tí nào trong đầu óc chàng nữa. Nàng là Bạch Cơ vẹn vẻ mười phần người yêu tha thiết nhất đời chàng, người yêu lý tưởng mà chàng đã từng gởi trọn tâm hồn và sanh mạng.

Miệng nàng nói lẩm nhẩm không ngừng:

—Anh... Anh yêu dấu của em... Anh không hiểu nổi em... Anh đánh giá lẩm phảm hạnh của em... Anh không chân chánh yêu em!

—Không... không đâu, đừng nghĩ thế Bạch Cơ, anh yêu em chân thành tha thiết yêu em... Lúc nào cũng yêu em... Giờ đây lại càng yêu em hơn. Trước nữa hơn bao giờ hết anh yêu em, chỉ yêu em, yêu mãi mãi trong lòng.

—Anh giận em à?

—Không!

—Anh sẽ... chia ly em, bỏ em bơ vơ, lạc lõng à?

—Không lúc nào anh có ý nghĩ đó.

—Giờ đây, anh bỏ em, anh đi kia mà? Anh yêu dấu của lòng em... Anh ơi! Em sợ, em sợ lắm!

Tiểu Phong cắn chặt hai hàm răng để nén cảm xúc trong lòng. Chàng nói bằng giọng đầy quả quyết:

—Em Bạch Cơ! Em đừng sợ! Anh không chết đâu! Anh đi rồi anh lại trở về với em kia mà!

Bạch Cơ nói lẩm nhẩm trong miệng:

—Được như vậy thì đời em may mắn biết bao! Em cầu nguyện anh trở về với em. Có điều sau khi anh trở về, anh sẽ biến thành một con người như thế nào?

—Không! Em vững tin đi! Anh vẫn còn là Tiểu Phong của em, không biến đổi chi cả.

Nàng ngơ ngác gật đầu liên mấy cái, dường như mình nói với mình:

—Em chỉ sợ rằng em chẳng còn hy vọng gặp lại anh! Vì vậy mà em đến tìm gặp anh một lần cuối trong đời em... Dù anh hờn giận em hay dẫu em bị anh làm ô nhục thân thể em, mà em tìm đến đây cho thấy mặt trước khi anh khám phá bí mật Thập Hoa Thạch cho đăng. Anh Tiểu Phong! Anh hiểu thấu lòng em yêu anh đến thế nào rồi chứ?

Tiểu Phong mặc nhiên trả lời:

—Anh sẽ làm cho em vừa lòng. Sau khi em có con anh sẽ cưng con của chúng ta cho em thấy mối tình đầm ấm nồng nàn của vợ chồng trẻ bên đứa con thơ. Em chịu chứ?

Trên gương mặt buồn rầu sợ hãi lẫn lộn của Bạch Cơ nháng lên một vẻ vui tươi hơn hở. Nàng sung sướng nói:

—Thật vậy chứ?

—Anh chẳng dấu em đâu! Đứa con ấy là con của chúng ta kết tinh bằng khí huyết của anh và em.

—Quả đúng vậy! Con của chúng ta, của anh và của em.

Tiểu Phong nói:

—Em Bạch Cơ yêu dấu! Anh phải đi, dẫu cho ở lại bao nhiêu lâu rồi cũng phải chia tay. Dẫu có nói bao nhiêu lời cũng không đủ. Anh đi, em trở về ráng giữ gìn sức khỏe, đừng lo sầu, sợ hãi cho anh quá nhiều mà có hại cho đứa bé trong thai nghe em yêu!

Bạch Cơ đáp lại bằng một giọng buồn rĩ rượi:

—Anh Tiểu Phong! Anh cần đi ngay sao? Em có cảm giác phập phồng trong bụng, cứ lo rằng anh đi sẽ không bao giờ trở lại cùng em nữa.

—Em đừng có ám ảnh mờ mịt như vậy. Em phải giữ vững tinh thần, phải sáng suốt tin tưởng. Anh đi nhất định rồi anh sẽ trở về với em và với con của chúng ta.

—Anh đoán chắc là em có thai rồi sao?

—Làm sao mà anh chẳng nghĩ ngợi đến kết quả tất yếu ấy được?

Bạch Cơ nói:

—Đúng vậy! Anh phải trở về với em và với đứa con của chúng ta. Em có cảm giác như là em có đứa con ở trong bụng, anh cần phải trở về với em...

—Về mà! Anh nhất định trở về! Em đừng hoang mang nghĩ ngợi chi cả.

Dứt tiếng, tiến nhanh một làn chớp, Tiểu Phong quay mình chạy đến bên hang.

Bắc Yêu và Bạch Cơ nhìn theo Tiểu Phong dứt từng khúc ruột.

Không khí như ngưng đọng, không lộ hơi động nhẹ. Tấn bi kịch sanh ly tử biệt đau khổ như thế gian chừng mở màn ngay tại chỗ này...

Tiểu Phong liếc mắt nhìn xuống dưới dưới hang thấy tối đen như mực. Chàng nghĩ thầm: “Cái hang này chắc chắn là không phải công trình kiệt tác của người phàm. Đây là một hang thiên nhiên có sẵn từ không biết mấy ngàn đời. Có điều chẳng hiểu là nó sâu đến bao nhiêu thì mới tới đây.”

Tuy nghĩ như vậy mà ý chí vẫn cương quyết. Lòng hăng hái vươn lên, chàng cắn chặt hai hàm răng, sử dụng cấp kỳ thân pháp tuyệt kỹ khinh công, vung mình nhanh không kịp thấy nháy bay xuống miệng hang.

Bắc Yêu và Bạch Cơ kêu to một tiếng hãi hùng. Bốn dòng nước mắt tuôn trào như mưa xối. Hai nàng vừa khóc vừa nắm tay nhau rời khỏi miệng đá hoa.

Thân hình chàng không khác một hòn đá cứ rơi, rơi mãi xuống một lúc một sâu thêm. Càng rơi càng nghe hơi lạnh xông lên buốt cả da thịt. Trong khoảng thời gian đun sôi một ấm trà, chân chàng chạm lên mặt đất. Tuy tốc độ rơi xuống khủng khiếp, nhưng nhờ chàng có khinh công nên thân hình nhẹ bỗng mới không rớt xuống như một hòn đá vô tri vô giác.

Chàng mở rộng cặp mắt sáng ngời như hai ngọn đèn rọi chiếu khắp bốn phía chung quanh một vòng. Trong hang tối đen như mực. Tiểu Phong không tài nào xem thấy cảnh vật trước mắt ra làm sao cả. Chàng dùng tay sờ mó biết rõ ba phía đều là vách đá phẳng lì. Phía sau lưng chàng giống như là một con đường đi xuống dưới lòng đất. Tiểu Phong bước đi theo con đường ấy.

Trong hang hơi lạnh còn hơn cả tuyết giá. Tiểu Phong đi chừng vài mươi trượng, hơi lạnh ấy thấu đến ruột gan. Chàng cố chịu đựng không nổi, mấy lần phát run lên bần bật.

Tiểu Phong cấp tốc vận dụng công lực, bảo hộ toàn thân để chống lại, hơi lạnh bên ngoài xâm nhập vào xương tủy. Qua vài khúc quanh, chợt thấy trước mắt lóe ra một tia sáng mỏng manh từ đằng xa chiếu đến.

Tiểu Phong nơm nớp lo sợ, vội dừng chân đứng hẳn lại. Chàng mở rộng tầm mắt ngó tới, nhận thấy tia sáng ấy từ một phía góc con đường hầm rọi ra.

Chàng toan cất bước đi tới mé đó.

Bỗng nhiên...

Tiểu Phong kêu lên một tiếng «ủ» thất thanh, bèn dừng chân không bước tới nữa. Con mắt sáng ngời như sao băng của chàng chạm vào một vật gì đó. Một mặt của tấm gương đồng thì phải.

Tấm gương đồng ấy bề cao ước chừng ba thước treo ngay cửa vào phía góc đường hầm. Từ trong tấm gương đồng ấy chiếu ra một gương mặt xinh đẹp không khác gì một đoá hoa phù dung hàm tiếu dưới đông phong.

Tiểu Phong liền bị nụ cười nở giữa vành môi của gương mặt diễm lệ ấy cướp mất tâm hồn, chàng đứng yên một chỗ như pho tượng đá chăm chỉ đắm nhìn. Gương mặt tuyệt vời của mỹ nhân trong tấm gương dường như lóng lánh những vẻ đẹp mỹ miều, lộng lẫy của đoá hoa phù dung. Làn tóc mây buông xõa dưới hai bờ vai, làn môi tươi thắm như cánh hoa đào. Đôi môi xanh biếc như nước hồ thu bắn ra hai luồng ánh sáng đỏ hồng như lửa. Gương mặt xinh đẹp ấy không kém bậc tiên cô thượng giới, và Hằng Nga trong cung Quảng Hàn.

Lê Tiểu Phong cứ ngó mê mẩn.

Chàng cho là vẻ đẹp của Bắc Yêu trong thiên hạ chẳng ai bằng. Thế mà gương mặt của mỹ nhân trong tấm gương đồng này chưa biết là hơn Bắc Yêu đến bao nhiêu phần.

Tiểu Phong không biết gương mặt diễm lệ của mỹ nhân chiếu vào trong tấm gương đồng này từ đâu hiện ra. Nhưng lại thấy mỹ nhân trong tấm gương bỗng nhiên lại nhoẻn miệng cười duyên. Đầu óc chàng rối ren, quả tim chàng đập mạnh.

Gương mặt xinh đẹp tựa đoá hoa phù dung của mỹ nhân trong tấm gương đồng để khiến người trông thấy phải mê mẩn tâm hồn, say sưa ngây ngất, phảng phất như một nàng tiên.

Mất thấy tình cảnh này, Tiểu Phong chồm người vào trước tấm gương để nhìn cho thỏa mãn. Trong khoảng thời gian chớp mắt ấy, Tiểu Phong không sao phân biệt được cảnh trước mắt. Chàng mừng tượng như yêu ma như mộng ảo, như thiệt như giả, như có như không...

Thiếu nữ trong tấm gương bỗng tắt hẳn nụ cười trên hai vành môi hạnh đào. Nhưng thấy nàng đưa bàn tay lên cầm cái lược bằng bạc chải nhẹ mái tóc mây phủ bờ vai. Động tác của nàng dịu dàng, khéo léo mê mết.

Tiểu Phong âm thầm tự bảo: “Thiếu nữ này là phạm tặc hay là bậc thiên tiên? Nàng là ma dưới địa ngục hay là Hằng Nga trên cung Quảng Hàn.”

Chàng cứ ngó nàng trong tấm gương một cách bơ phờ ngơ ngác.

Rất lâu Tiểu Phong mới rụt rè cất bước nhắm phía trong đường hầm nhắm thẳng vào, qua khỏi một khúc quanh chàng trông thấy trên vách đá treo y nguyên một tấm gương đồng như vậy nữa. Gương mặt của mỹ nhân trong tấm gương đồng kia.

Tiểu Phong bấy giờ mới nhận thấy trong tấm gương đồng này treo đầu mặt lại tấm gương đồng kia mới phản chiếu vào trong tấm gương này, thành thử một người mà thành hai bóng.

Tiểu Phong nhìn vào tấm gương rồi cất bước tới nữa. Cứ cách khoảng mười bước lại có một khúc quanh. Hễ một khúc quanh là có một tấm gương treo trên vách. Tiểu Phong rất lấy làm lạ, nghĩ thầm trong trí: “Tại sao bên trong cái hang thiên nhiên này còn có một con đường hầm lại treo nhiều tấm gương đồng như vậy?”

Tuy Tiểu Phong là một nhân vật thông minh, trí tuệ hơn người, nhưng chàng vẫn không tài nào hiểu thấu được mấy điều bí ẩn ấy. Vừa đi tới vừa nghĩ ngợi băn khoăn trong đầu. Chàng đã vượt qua khỏi mười mấy tấm gương đồng.

Lúc đi qua khỏi tấm gương đồng thứ mười bốn, bỗng nhiên chàng không còn trông thấy gương mặt kiều diễm của mỹ nhân nữa. Tiểu Phong cảm thấy trong lòng ớn lạnh nên dừng bước đứng lại.

Chàng mặc nhiên tự hỏi: “Trong hang này quả thật có người ở không? Người ở trong hang này quả thật là một mỹ nhân tuyệt sắc không? Đó là một sự kiện rất có thể không sao có được? Chừng như trong cái hang sâu này chẳng phải là nơi chứa đựng Cây Đèn Ma, mà là một sự bí mật nào khác hơn thì phải.”

Trong thâm tâm nghĩ ngợi như vậy nên Tiểu Phong cất bước đi tới.

Bỗng nhiên trong lúc ấy một giọng nói lãnh lót vang đến:

—Các hạ vì cớ gì xuống đây?

Giọng nói văng vẳng như tiếng muỗi kêu, nhưng từng tiếng một nghe hết sức rõ ràng. Điều đó làm Tiểu Phong phải một phen kinh hồn, đột nhiên chàng dừng ngay bước lại. Chàng rối trí chẳng biết trả lời câu nói ấy bằng cách nào. Vì cớ nào mà chàng xuống dưới hang sâu này?

Ngập ngừng giây lát, Tiểu Phong cất tiếng nói sang sảng:

—Tôi lấy được hai mươi mốt đồng tiền có khắc...

Vừa nói đến đây lại nghe giọng nói của người nọ lọt vào tai chàng:

—Người tìm ra bí mật trên mặt những đồng tiền ấy?

—Đúng vậy! Không sai!

—Người có biết bí mật của những đồng tiền ấy thế nào chẳng?

—Tôi không được rõ.

Giọng nói của người đó thành linh dứt ngang. Bốn phía đắm chìm vào trong yên lặng tuyệt đối. Một chập lâu sau giọng nói ấy mới vọng đến nữa:

—Đi vào trong này!

Tiểu Phong nghe nói, tiến bước đi tới. Lại vòng qua ba khúc quanh nữa, chàng rảo bước nhìn khắp bốn phía, dừng bước đứng lại.

Chàng trông thấy một vùng cảnh vật trông rất là kỳ dị. Chàng mơ tưởng như mình đang lọt vào một chốn cung điện cực kỳ hoa lệ. Nơi mà chàng đã đặt gót vào đây là một tòa nhà hết sức giàu sang và hùng vĩ. Bên trong tòa nhà đá này chẳng có một cây cột nào cả. Đồ đạc trang trí, món nào món nấy tinh vi mỹ lệ tuyệt luân, bóng láng chói ngời, chẳng một chút bụi bặm bám vào, sạch sẽ thơ thơ ngoài sức tưởng tượng.

Tiểu Phong rảo mắt nhìn qua trong lòng ớn lạnh toát mồ hôi. Chàng cảm thấy hết sức khủng bố, mình nổi da gà. Phía cuối cùng gian nhà đá có một gian đại điện. Sau điện, thờ một vị tôn thần bằng đá ong cực kỳ to lớn ngồi chễm chệ trên một cái ghế bàn oai nghiêm, linh động không khác nào một vị thần sống.

Trước mặt là một cái bàn đá rất lớn. Trên bàn có một cây đèn giống hình một cái chén, lớn bằng hai chén chân tượng thường dùng. Ngọn lửa ở cây đèn ấy tỏa ra một thứ ánh sáng xanh lè hết sức kỳ dị.

Tiểu Phong hoảng sợ vì lẽ theo lời thiên hạ đồn đãi về đèn khủng bố mà chàng đã từng nghe đến thì chừng như cây đèn trên cái bàn đó, trước vị Tôn thần này chính là Cây Đèn Ma ấy chẳng?

Mắt chàng bỗng thấy một sự việc đặc biệt kỳ khác nữa.

Phía trước tòa đại điện thờ vị Tôn thần oai nghiêm linh động như một vị thần sống ấy có đốt một lọ trầm. Một thiếu nữ mặc áo the mỏng, màu xanh nước liễu, tóc mấy chấm xuống bờ vai, đang quỳ gối cúi đầu. Mùi trầm hương bay lên thơm phức. Lửa trong cái lưu hương ấy sáng một thứ ánh sáng xanh lè, nóng rực.

Cả tòa nhà đó sáng ngời một màu xanh thần bí đến rợn người.

Tiểu Phong đặt mình trong hoàn cảnh ấy, lòng có cảm giác như đang qua một giấc mộng thần bí, mà chính mình lạc bước vào một động tiên.

Liền ngay khi đó...

Thiếu nữ mảnh mai trong chiếc áo dài bằng the mỏng màu xanh biển ấy đưa thẳng hai bàn tay ngọc lên khỏi trán miệng vái lằm thắm:

—Lạy Thần ban cho tôi sức lực, ban cho tôi linh hồn, muôn lạy Thần vạn năng... Tôi khẩn cầu...

Ánh sáng rực rỡ trong lư trầm chiếu thẳng vào khuôn mặt đẹp tựa đóa hoa phù dung của nàng biến màu da vàng thành màu xanh lè. Gương mặt ấy không còn làm người nhìn thấy mê mẩn tâm thần mà khiến kinh hồn khiếp vía...

Tiểu Phong run sợ cả người, tự động thối lui ra sau hai bước. Vị thiếu nữ xinh đẹp và mái tóc mây kia dường thể tiên nga bây giờ gớm ghiếc không khác một yêu nữ dưới địa ngục. Vị Tôn thần to lớn oai nghiêm ấy giống hệt một con quỷ sa tăng hung ác. Tiểu Phong cảm thấy mình không phải bước vào động tiên mà rơi vào địa phủ.

Thiếu nữ ấy vái xong, sụp xuống lạy mấy lạy.

Tiểu Phong đứng một bên không nói tiếng nào.

Thiếu nữ ấy lại đưa hai bàn tay lên trước mặt Tôn thần và lư trầm, miệng lẩm nhẩm khẩn vái:

—Lạy Thần vạn năng, sanh mạng của ngài sắp ra khỏi mặt đất lần thứ hai. Cúi xin ban cho một chút lực lượng vĩ đại để đủ sức bảo vệ tình thương và sinh mạng vĩnh viễn vững bền. Lạy Thần, tôi vì ngài mà khẩn cầu van vái.

Lời vái của nàng có tiết tấu âm điệu ngân nga, trong trẻo như khúc nhạc du dương, hòa hợp êm đềm.

Tiểu Phong trông thấy thiếu nữ mặc áo dài the mỏng, màu xanh nước biển ấy đối với vị thần linh trước mặt có một sức tín ngưỡng vô biên nên hết sức kính cẩn tôn thờ. Chàng không hiểu thấu vị Tôn thần ấy có một thân lực nào mà thiếu nữ kỳ diệu tuyệt luân này lại tôn kính sợ sệt quá đổi như thế!

Sau hai lần đưa tay lên hạ xuống xong, thiếu nữ này chậm chậm đứng dậy, bước lui ra sau ba bước. Cuối cùng mở cặp mắt biếc nhìn vào Tiểu Phong. Cái nhìn của nàng bắt tim chàng hồi hộp, nháy mắt nhip.

Hai con người sáng ngời trong đôi mắt biếc của thiếu nữ bị ánh lửa trong lư trầm chiếu vào, biến thành hai con quỷ xanh lè trông thấy một sắc khủng khiếp kinh hồn rùng rợn.

Tiểu Phong hoảng sợ đến nhảy dựng người lên loạng choạng thối lui ra ba bước dài.

Một cái hang thần bí, một tòa nhà đá thần bí, một vị Tôn thần và một thiếu nữ thần bí. Cảnh sắc và tất cả đều thần bí...

Tiểu Phong trước thấy một thiếu nữ tuyệt sắc, sau biến thành một con quỷ nữ gớm ghê, bên trong chiếc áo the mỏng lộ một da thịt đẫm đười say mê.

Khói lửa trong lư trầm biến gương mặt kiều diễm và mái tóc mây óng ả dường thể tiên nga thành hình thù một con quỷ sứ mặt xanh tóc tối, gớm ghiếc rợn người.

Cái chén đèn trước mặt vị Tôn thần tỏa một ánh sáng khủng bố. Vì vậy mà trong tòa nhà đá, ngoài cái vẻ thần bí ra là một bầu không khí ngập tràn khủng bố.

Tiểu Phong không ngó vào cái chén đèn trên bàn đá trước mặt vị Tôn thần ấy nữa, vì chàng linh cảm rõ ràng cái chén đèn đó hình như có một ma lực khiến người nhìn vào nó say sưa. Chàng không hiểu nổi có phải các sợi dây thần kinh trên người chàng bị kích thích quá sức căng thẳng hay là cây đèn thần bí có một ma lực chân thật.

Thiếu nữ này ngó chăm chăm Tiểu Phong một hồi lâu, cất tiếng nói:

—Người kia! Vì sao ngươi đến đây?

Giọng nói của nàng vang dội trong tòa nhà đá. Ai dạn gan cách mấy khi nghe lọt vào tai cũng không khỏi rợn da gà.

Sau một chập kinh sợ, Tiểu Phong trấn định tinh thần, hỏi vặn lại thiếu nữ:

—Nàng là... là người... hay là...

—Ta là đồ đệ của Thần Vạn Năng. Ta hỏi ngươi vì sao ngươi đến đây?

Tiểu Phong nuốt nước miếng, lấy hết can đảm đè nén nỗi lòng hoang mang kinh sợ, hỏi lại:

—Thần Vạn Năng?

—Đúng vậy! Thần Vạn Năng. Ngươi cần hỏi gì?

Cảnh vật thần bí, lời nói thần bí, khiến Tiểu Phong ngỡ mình là người trong mộng. Chàng tự hỏi lấy mình, phải chăng ta đang nằm mơ.

Đầu óc chàng quay cuồng...

Tiểu Phong hỏi bằng một giọng run run sợ sệt:

—Làm ơn cho tôi biết rõ là tôi đang chiêm bao hay thực tại?

Thiếu nữ này mỉm cười đáp:

—Mộng ảo và thực tại nào có khác chi đâu mà phải hỏi? Việc trên thế gian hư hư, thiệt thiệt, có lúc nào đó mộng và thực đều đẹp, hơn nữa mộng còn đẹp hơn thật là khác, người à...

Chàng nghe nàng gọi mình là người à, bèn có ý ngờ nàng không phải là người nên tự hỏi: “Hay nàng là yêu chăng?”

Với ý nghĩa ấy, Tiểu Phong hỏi ngay:

—Nàng gọi tôi là «người à», vậy ra nàng không phải là người à?

—Không phải chẳng không phải. Ta không phải là người.

Tiểu Phong nghe nói, sợ điếng mặt mày, không chừng nàng là quỷ cái thật đấy mà? Chàng ló mắt ngó nàng sợ sệt, miệng lẩm nhẩm hỏi:

—Vậy nàng là quỷ?

—Đừng hỏi bá vợ. Ta không phải là quỷ đâu.

—Vậy thì nàng là giống gì?

—Kìa hỏi chi lẩn thẩn vậy? Ta đã nói trước với ngươi rồi, ta là đồ đệ của Thần Vạn Năng mà!

Bất giác Tiểu Phong ngược mắt nhìn vào pho tượng vị thần trên bàn thờ, chợt thấy hai con mắt của vị thần bắn ra những tia sáng xanh lè. Toàn thân Tiểu Phong chợt nổi gai ốc. Từ pho tượng thoát ra vẻ thần bí vô cùng. Trong sự thần bí đó ẩn toàn một màu sắc khủng bố rợn người.

Giai nhân tuyệt sắc cất tiếng lạnh lót:

—Người đã vào được chốn này tức là người đã được sự sai khiến của Thần Vạn Năng bảo vệ uy linh sanh mạng của ngài trở lại giang hồ.

Trong lúc Tiểu Phong còn mãi chăm chú nhìn vào pho tượng thần, giai nhân nói tiếp:

—Nếu người tin ngưỡng Thần Vạn Năng và chấp nhận quỳ dưới chân ngài thọ nhận uy nghi sanh mạng của ngài, Thần Vạn Năng sẽ ban tặng cho ngươi lực lượng vĩ đại để ngươi thực hiện những ước mơ của ngươi.

Tiểu Phong nghĩ thầm: “Lời của người con gái dường như là đúng sự thật! Ta cứ tin thử một lần có sao đâu mà nghi ngại?”

Trong lúc đã suy tính kỹ càng, chàng chậm rãi bước đến trước lư trầm thơm ngát mùi hương, sáng ngời ánh lửa, quỳ xuống.

Thiếu nữ này thấy chàng quỳ bèn vội vã quỳ một bên, hai tay đưa lên miệng lâm râm khấn vái:

—Lạy Thần Vạn Năng, cái lực của ngài rất công hiệu. Người tin tưởng ngài đã quỳ trước mặt ngài đó. Cúi xin ngài ban cho người năng lực vĩ đại.

Khấn vái xong, nàng bỏ tay xuống gục lạy liền mấy cái. Sau cùng day qua bảo Tiểu Phong:

—Người à! Từ rày về sau người là môn đệ của Thần Vạn Năng đấy. Người tỏ thật với thần. Người sẽ được nhận lãnh tài năng cùng sức lực của thần để làm tròn công việc mà thần sẽ giao phó.

Tiểu Phong nói thầm trong bụng: “Việc đã đến thế này cứ theo lời nàng bảo mà làm y theo thử coi!”

Quyết định xong, chàng đưa hai tay lên miệng khấn nói:

—Lạy Thần Vạn Năng, Tiểu Phong này đã quỳ gối trước mặt ngài. Cúi xin ngài ban cho tôi tài và sức lực để tôi đủ điều kiện vẹn công việc của ngài giao phó.

—Báo cho người biết rõ. Người được ngài đem sanh mạng phó thác vào tay, khiến người lương thiện được sống và khiến kẻ hung ác sẽ bị tiêu diệt!

Tiểu Phong nói tiếp:

—Lạy Thần Vạn Năng! Tôi xin thề trước mặt ngài rằng, được ngài giao phó cho sanh mạng cầm vào trong tay, tôi quyết làm đúng ý chí của ngài là khiến người lương thiện được sống và kẻ hung ác phải tiêu diệt!

—Báo cho người biết rõ, người phải bảo vệ chén này, khiến cho nó khỏi bị phá hư hay rơi mất.

Tiểu Phong vừa toan lên tiếng đáp lại, sức nhớ đến một việc nên vội hỏi lại:

—Sanh mạng của chén đèn là cái chi?

—Ngọn đèn!

Tiểu Phong thất kinh vội hỏi:

—Phải chén đèn trước mặt tôi đây không?

—Đúng vậy! Cây đèn hay cái chén ấy chính là sanh mạng của Thần Vạn Năng. Người sắp được mang cây đèn ấy hoàn thành việc người giao phó.

Tiểu Phong nói:

—Việc ngài giao phó là việc gì?

—Khi người lấy cây đèn tự nhiên người sẽ biết rõ.

Tiểu Phong đưa cao hai tay hướng về tượng thần kính cẩn nói:

—Tiểu Phong này thề lấy mạng sống bảo hộ chén này không để cho kẻ khác làm cho hư hại.

—Cho người biết rõ, người không được thổ lộ bất cứ việc chi, kể cả việc ngài giao sanh mạng.

—Tôi thề rằng không nói với bất cứ ai việc gì mà ngài giao phó cho tôi.

Thiếu nữ đưa cao hai tay, miệng lâm lâm khẩn vái một câu có kệ:

—Lạy Thần Vạn Năng, người tin tưởng ngài đã vâng chịu điều kiện mà ngài đã giao phó. Cúi xin ngài ban cho người năng lực, tâm tính và linh hồn, sự lương thiện và cả tánh mạng nữa.

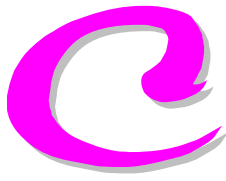
Nàng lại quỳ mọp xuống nói:

—Người à! Người nói cho ngài biết người cần điều chi?

Tiểu Phong bỗng nhiên ngồi dậy một cách trịnh trọng không quản là có tin Thần Vạn Năng, chàng cũng đã thề nguyện trước mặt thần linh rồi.

—— oOo ——

CHƯƠNG 27

hàng lập tức nói một cách cung kính, trang nghiêm:

—Cúi xin Thần Vạn Năng ban cho tôi sức lực để tôi bảo vệ
sanh mạng của ngài, để giết chết kẻ thù của tôi.

Thiếu nữ này nói:

—Người có kẻ cừ thù?

—Đúng vậy! Kẻ thù đã giết chết cha mẹ và người ân nhân của tôi.

Thiếu nữ này lại đưa cao hai tay lên, nhắm nghiền hai mắt lại, miệng vái lâm
râm một hồi rồi nói:

—Người à! Thần Vạn Năng đã nhận lời người. Đó là điều cầu nguyện thứ
nhất. Còn điều người cầu nguyện thứ hai là gì?

Tiểu Phong nói:

—Cúi mong Thần Vạn Năng cho tôi tài năng để nhận lãnh ngôi vị Giáo chủ
của Võ lâm Thập Lục Giáo.

—Thần Vạn Năng đã bằng lòng, vậy điều cầu nguyện thứ ba là điều chi?

—Cúi mong Thần Vạn Năng ban cho tôi sanh mạng!

—Thần Vạn Năng cũng nhận lời cầu xin của người! Nhưng bất kỳ lúc nào
mà lòng người mất sự tin tưởng vào Thần Vạn Năng thì mọi điều mất hết hiệu lực.

Tiểu Phong lại nói:

—Cúi mong Thần Vạn Năng ban cho ái tình chân thật.

—Ngài đã chấp nhận điều kiện của người yêu cầu. Người con gái nào mà
người yêu tức người sẽ sống trong hạnh phúc yêu đương đến răng long tóc bạc.

Trong chỗ mờ mờ Tiểu Phong có cảm giác là Thần Vạn Năng dường thể có
đủ quyền lực vạn năng ấy. Thần Vạn Năng sẽ ban bố cho chàng tất cả những
nhu yếu cần thiết...

—Người à! Người còn có điều ước nguyện chi nữa không?

Tiểu Phong nói:

—Cúi mong Thần Vạn Năng ban cho tôi đủ thông minh, trí tuệ để giải quyết
sáng suốt những vấn đề rắc rối khó khăn.

—Người sẽ được vừa lòng, còn điều chi nữa không?

—Bấy nhiêu cũng đã đủ lắm rồi. Tôi không khẩn cầu thêm chi nữa.

Đưa cao hai bàn tay, thiếu nữ này to tiếng lãnh lót:

—Người à! Thần Vạn Năng đã ban cho người mọi điều mong, sau người phải tin tưởng tuyệt đối vào ngài. Người phải làm tròn công việc ngài giao phó, không đặng ăn năn hối hận về sau!

Tiểu Phong nói:

—Trước mặt Thần Vạn Năng, tôi thề quyết một lòng tin tưởng vào ngài, quyết làm tròn công việc của ngài giao phó, quyết tâm không ăn năn hối hận về sau.

Thiếu nữ này chậm rãi đứng dậy, miệng bảo:

—Sau ba ngày, người sẽ đặc biệt cầm giữ tánh mạng của ngài ra mặt công khai trên chốn giang hồ.

Tiểu Phong lại nói:

—Tôi nhất định ban bố cho người lành sự sống vinh quang, diệt đời sống của bọn gian ác.

—Người hãy đứng dậy!

Tiểu Phong y lời đứng thẳng mình lên.

Thiếu nữ này lại bảo:

—Người à! Hãy nối gót theo ta!

Dứt tiếng, nàng chậm chạp dời nhẹ gót sen dịu dàng đi sâu vào điện thờ Thần Vạn Năng.

Tiểu Phong nhìn theo phía sau lưng nàng, trong lòng ớn lạnh. Chàng nổi bước mà lòng dạ ngổn ngang.

Qua khỏi tòa đại điện, bên trong vách đá hiện ra một thạch động. Thiếu nữ này lén người vào trong cửa thạch động ấy.

Tiểu Phong do dự một chập đành phải riu riu vào theo, qua khỏi cửa thạch động chợt đâu chàng nhìn thấy cảnh vật trước mắt thay đổi dị thường.

Mắt chàng chạm vào một nơi buồng the phụ nữ.

Cửa buồng mở rộng nên chàng thấy rõ, một chiếc giường có buồng màn the màu xanh da trời rất đẹp. Trên giường ngà có treo một tấm gương đồng. Khuôn

gương chạm trổ cực kỳ tinh vi hoa mỹ. Phía dưới tấm gương đồng là một chiếc bồn hoa thạch để đủ đồ trang sức của giai nhân, không thiếu một món chi cả.

Quả thật là một gian buồng thần bí của phụ nữ.

Trên vách đá trong gian buồng có gắn hai viên ngọc minh châu rất lớn tỏa ánh sáng lầu lầu không kém chi ban ngày.

Tiểu Phong rơi vào một khung cảnh vô cùng thần bí khác. Chàng tập trung cả tinh thần trấn định ý chí thanh thần tâm hồn, nhưng vẫn không tài phép nào phân biệt thật hay giả.

—Người à! Hãy ngồi xuống!

Tiểu Phong ngược đầu lên nhìn thiếu nữ này thấy gương mặt nàng đã hoàn toàn khôi phục lại cái vẻ diễm kiều mỹ lệ mê hồn như mỹ nhân mà chàng đã mục kích hình bóng trong tấm gương đồng. Gương mặt ấy xinh xắn như đóa hoa phù dung dưới ánh nắng xuân ấm áp, với đôi mắt biếc lóng lánh như nước hồ thu, nàng mỉm cười giữa hai vành môi hạnh đào khiến say sưa mê mẩn. Tiểu Phong ngồi trên chiếc ghế đá, đặt xéo một bên gian buồng.

Thiếu nữ này lại bảo:

—Người à! Người đang suy nghĩ gì đó?

Tiểu Phong bèn đáp:

—Tôi đang nghĩ ngợi rất nhiều chuyện rắc rối. Có điều nàng không chịu kể rõ sự thật cho tôi nghe đâu!

Thiếu nữ này bảo:

—Ta hiểu rõ rồi, bây giờ hai ta không phải là đang ở trước mặt Thần Vạn Năng, ta có thể mặc tình thông thả nói chuyện tha hồ mà người còn e ngại chi nữa. Bất cứ chuyện chi có thể trao đổi tận tình cho nhau nghe được, không hề bị trói buộc không hề bị hạn chế.

Tiểu Phong nói:

—Nói tóm lại cái gì sắp xảy đến cho tôi?

—Người sẽ bước vào thế giới thần kỳ!

—Thế giới ấy là chân hay giả?

—Chân hay giả, thật hay một đều có!

—Nàng là người chẳng?

—Đúng vậy! Ta là người. Chỉ vì Thần Vạn Năng không ban cho ta một chút xúi tài năng nào, cũng không cho ta linh hồn, tâm tình nhưng kể như ta chẳng phải là con người.

Nhưng chợt nghĩ đến một việc bèn hỏi:

—Cách đây hai mươi năm về trước nàng đã từng gặp qua Vô Cực Thiên Tôn chứ?

—Quả đúng như vậy! Ta biết rõ Châu Vỹ hơn ai hết.

Tiểu Phong vụt hỏi:

—Nàng bao nhiêu tuổi?

—Đúng năm mươi hai mùa mai nở, hay nói theo loài người trên thế gian là đúng năm mươi hai cái xuân.

Tiểu Phong giật nảy mình suýt nữa vọt ra khỏi ghế ngồi. Chàng lỗ mắt đầy kinh dị hỏi:

—Nói sao? Nàng đã năm mươi hai tuổi?

—Đúng thế! Không sai! Người trông vóc dáng mặt mày ta bên ngoài chắc cho ta là một thiếu nữ độ chừng mười bảy mười tám cái xuân chớ gì? Sự thật ta là một bà già năm mươi hai tuổi không hơn không kém. Giá như không phải Thần Vạn Năng ban phép lạ, thì đầu tóc ta đã bạc phơ, da thịt ta đã nhăn nheo, mắt ta đã mờ, tai ta đã lảng, chân ta bước lụm khụm, tay ta cầm run run, cũng chẳng khác chi những bà già đã sống qua những ngày niên thiếu từ bao năm rồi. Làm sao ta được trẻ đẹp mãi của thời hoa niên như thế này?

Tiểu Phong hết sức nghi ngờ. Chàng không thể nào tin nổi thiếu nữ tuyệt thế diễm kiều đang ngồi trước mắt mình đây lại là một bà già đã vượt cái ranh giới giữa đời người tức già phân nửa thế kỷ. Xem đi xem lại vẫn yên trí nàng là một thiếu nữ mơn mớn đào xuân chừng độ hai chín cái xuân là nhiều lắm. Tiểu Phong kinh sợ gần như đơ lồi, không sao nói ra lời. Chập lâu sau, chàng mới mở miệng nói tiếp:

—Năm nọ có phải Vô Cực Thiên Tôn đã được Thần Vạn Năng giao phó sanh mạng cho ông ta không?

—Điều ấy quả là hoàn toàn đúng, không sai. Chẳng qua Vô Cực Thiên Tôn không tin tưởng vào Thần Vạn Năng, hấn ta dám mắng nhiếc, do đó mà hấn ta phải chết thê thảm không đất chôn thân.

Tiểu Phong nhăn mặt nhíu mày hỏi:

—Ông ta đã nhúng tay vào biển máu, sát hại đến mấy trăm cao thủ thượng đỉnh của võ lâm.

—Điều ấy tôi biết rõ! Lúc hẳn ta chết chính tôi đã thấu oai linh sanh mạng của Thần Vạn Năng, tức là cái chén đèn này.

Tiểu Phong định lên tiếng hỏi lại, thì bỗng một trận cười cực kỳ thâm thúy như diên như cuồng vang dội vào tai...

Giọng cười buồn não ruột ấy chẳng biết từ đâu phát ra, tiếng cười hết sức mong manh nhẹ nhàng, nhưng nghe vào tai hết sức rõ ràng, giòn giã, khiến Tiểu Phong phải rợn vía kinh hồn. Giọng cười nhức nhối lỗ nhĩ không khác muôn ngàn mũi kim châm vào. Tiểu Phong biến sắc sợ hãi. Chàng đang ngồi trên ghế, vừa đứng phắt dậy. Hai luồng nhãn quang của chàng nhìn thẳng vào gương mặt thiếu nữ tuổi cao tác trẻ này.

Mắt Tiểu Phong vừa đảo nhìn một cái, suýt nữa chàng đã hốt hoảng kêu lên thất thanh. Sắc mặt của thiếu nữ tuổi cao tác trẻ này bộc lộ một vẻ khủng bố kinh người.

Chợt thấy nàng vùng mừng nhẹ nhàng dị thường. Thoáng qua một cái, người nàng đã đứng trước vách đá ở phía sau lưng Tiểu Phong. Bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng vùng mạnh dấm thẳng vào tấm vách đá đó.

Tiểu Phong tạt ngang người thối lui ra sau mấy bước. Chàng thấy thiếu nữ tuổi cao tác trẻ này, sau khi dấm vào vách đá, quát to tiếng như diên như cuồng:

—Ma quỷ... Mi không được ồn ào như thế nữa. Người hãy im ngay giọng cười ấy lại. Ta không chịu nổi giọng cười ghê rợn của người.

Miệng quát tháo um sùm mà tay nàng không ngưng dấm vào vách đá.

Giọng cười bi thảm thâm lương ấy, hợp cùng tiếng la hét vang rền, tiếng đập tay ầm ầm vào vách đá của thiếu nữ này dệt thành một âm hưởng vô cùng khủng bố, kinh hồn mất vía người nghe.

Tiểu Phong mắt thấy tình cảnh ấy, mồ hôi ướt đầm mình, cả người chàng run rẩy như đang cơn phát rét.

Giọng cười thâm lương ảm đạm ấy dần dần dịu xuống.

Tiếng quát tháo của thiếu nữ này cũng dừng hẳn lại.

Đôi bàn tay ngọc của nàng từ trong tấm gương đồng gắn trên mặt vách đá buông thõng xuống. Hai bàn chân nàng dậm lại. Nàng quỳ xuống trước mặt vách ôm mặt khóc rống lên. Tiếng khóc của nàng ai oán liên miên, không khí khủng bố

trong gian buồng bổng chốc biến thành một cảnh tượng đau lòng đứt ruột, chết cả tâm hồn.

Tiểu Phong sững sốt ngẩn người! Chàng thấy mình đang sống giữa một cảnh tượng mê ảo ly kỳ. Chàng như bên trong tòa thạch thất này lại có một người. Chẳng vậy thì sao lại có thêm một giọng cười quá náo nùng, bi đát đến thế?

Ai thế? Ma quỷ hay người? Cớ sao thiếu nữ này nghe giọng cười bỗng nhiên tinh thần rối rắm hóa ra như điên như cuồng? Bên trong hình như có chứa đựng một điều kỳ dị xa xưa hết sức rùng rợn kinh người.

Tiểu Phong nhìn nàng khóc một cách quá đau đớn xót xa, không cầm lòng cho được. Hai giọt nước mắt rơi xuống. Chàng cắn răng cất tiếng hỏi nàng:

—Ai cười vậy?

—Ma quỷ đó!

—Nàng sợ chẳng?

—Thật thế! Tôi sợ lắm! Tôi thường nghe tiếng cười ấy ba mươi năm qua.

Giọng nói của nàng giận hờn và sợ hãi, dường như tiếng người ấy chôn chặt trong lòng nàng một ám ảnh chẳng bao giờ phai! Nàng vùng đứng dậy như kẻ có xác không hồn. Gương mặt của nàng đầm đìa ngấn lệ, trắng muốt không khác một thây ma chết trôi.

Tiểu Phong bỗng dung hiểu ra là nàng đang có một nỗi lòng ai oán không thể bày tỏ cùng ai, lòng chàng tự hỏi: “Phải chăng nàng đang ôm ấp một mối thương tâm?”

Nàng nhìn chàng bằng một cặp mắt sợ sệt, cất tiếng nói:

—Thật vậy! Chuyện của tôi chẳng thể bày tỏ với bất cứ một ai. Cũng như người đã nhận chịu lời thề với Thần Vạn Năng là không được nói với bất cứ một ai những sự kiện xảy ra ở nơi này! Chúng ta cũng cùng chung một cảnh ngộ như nhau.

Tiểu Phong nói:

—Về sau tôi sẽ hiểu biết hết. Vì lẽ Thần Vạn Năng sẽ ban bố cho tôi đầy đủ trí tuệ để tự giải quyết những vấn đề rắc rối khó khăn.

—Thật vậy, đó là sau khi người được giao phó oai linh về tánh mạng của Thần Vạn Năng.

Tiểu Phong nói:

—Đúng vậy! Liên sau khi tôi giữ gìn oai linh sanh mạng của Thần Vạn Năng, tức sanh mạng của cây đèn, mà còn không hiểu nổi câu chuyện của nàng. Bây giờ tôi sẽ không tin Thần Vạn Năng.

—Rất có thể!

Giọng nói của nàng rầu rĩ u buồn:

—Người không quyết báo thù à? Người cũng không nghĩ đến việc giữ vai trò làm lãnh tụ mười sáu phái sao?

Tiểu Phong gật đầu trả lời:

—Đúng như thế đó!

Thiếu nữ này nói:

—Tôi thay mặt Thần Vạn Năng cung cấp mọi điều cần thiết cho người, chẳng thiếu một điều chi, kể cả trí tuệ và võ công. Năm nọ chỉ vì Vô Cực Thiên Tôn không tin tưởng nên tôi biến hẳn thành một kẻ đại hung đại ác, và phải chịu một cái chết thảm thiết không đất chôn chôn!

Tiểu Phong nói:

—Nàng có thể ban cho người trí tuệ? Có võ công nữa à?

—Đúng! Không sai!

Nàng chép miệng thở dài nói tiếp:

—Ai cũng đều có tín ngưỡng của mình, tôi là một kẻ không có linh hồn. Đương khi tôi bị thương quá nặng, Thần Vạn Năng ban cho tôi một lực lượng. Chính lực lượng ấy đã kéo dài cuộc sống của tôi. Do đó tôi tin tưởng ngài đều ban cho tôi tất cả những gì mà tôi van cầu nơi ngài.

Tiếng nói của nàng rất cảm động lòng người.

Tiểu Phong biết rõ giai nhân tuyệt sắc này đã có một quá khứ vô cùng bất hạnh. Có quả là Thần Vạn Năng ban bố cho người tin tưởng vào ngài tài năng và sức lực chăng? Lẽ đương nhiên là một sự kiện hết sức khó khăn không thể làm được. Vậy mà thiếu nữ này đem cả tâm linh trống rỗng gửi gắm trọn vẹn vào một vị thần linh ấy khiến cho người khác cũng phải tin tưởng tuyệt đối như nàng. Vì vậy, năm nọ Vô Cực Thiên Tôn ắt là phản bội sự tin tưởng của thiếu nữ này đối với Thần Vạn Năng nên nàng mới biến ông ta thành đại ác bất nhân giết người như rạ mà không gớm tay để cuối cùng nhận lãnh một hậu quả là chết không có đất chôn chôn.

Giai nhân tuyệt sắc này là ai? Vì lý do nào mà đưa đẩy một cuộc đời hoa niên chôn vùi trong cái hang sâu ở chốn này? Còn cái giọng cười bi ai kia là ai? Giữa nàng và người ấy có mối quan hệ như thế nào?

Trong cái hang dưới đất này, Tiểu Phong đã chính mắt trông thấy cảnh vật thần kỳ, việc cũng thần kỳ tuy ngưng đọng trước mắt, không còn diễn ra nữa, nhưng vẫn cứ y nguyên như cũ, chàng không tài nào suy ngẫm cho rõ sự thật chứa đựng bên trong ra làm sao?

Chỉ có một điều là chàng có thể hiểu thấu rành rẽ dưới đáy sâu của cõi lòng thiếu nữ này đã chứa đựng một mối tâm sự rất xúc động lòng người. Tâm sự ấy với tiếng cười thê lê kia, đã có một mối quan hệ vô cùng mật thiết. Sau khi ngẫm nghĩ xong, Tiểu Phong cất tiếng hỏi:

—Nàng có thể trả lời cho tôi rõ bất cứ câu hỏi nào chứ?

—Chỉ cần là trong phạm vi chớ không thể vượt quá hạn định!

—Nghe nói chén đèn này, hồi hai mươi năm trước đã xảy ra những cuộc tàn sát cực kỳ khủng bố?

—Cái đó là đúng chẳng sai!

—Tôi sẽ bước chân lên dấu vết xưa của Vô Cực Thiên Tôn hay không?

—Không, nhất quyết là không, người sắp trở nên là một đồ đệ chính nghĩa cho người lương thiện cho sự sống còn, tiêu diệt mạng sống của lũ gian ác. Bởi vì người tin tưởng vào Thần Vạn Năng. Năm nọ, Châu Vỹ sau khi tìm đến chốn này rửa mắt Thần Vạn Năng và dùng yêu ngôn mê hoặc dân chúng. Hắn ta vung tay nhắm vào hướng Thần Vạn Năng ngồi mà đánh liều mấy chưởng. Vì vậy tôi bắt hắn huyết hận đều sôi ngược lên kinh huyết làm cho lương tâm của lão ta độc ác. Do đó hắn ta mới ra tay tàn sát bao nhiêu cao thủ giang hồ.

Tiểu Phong nghe nói, trong lòng đâm ra nguội lạnh, tự nghĩ: “Lần thứ nhất ta vào chốn này, há chẳng thấy mà lòng ta cũng nảy sinh những ý nghĩ như Vô Cực Thiên Tôn là đúng lời yêu quái mê hoặc lòng người ấy sao? Trong thiên hạ làm gì lại có Thần Vạn Năng kia chứ? Cái gọi là Thần Vạn Năng cũng chẳng qua là do cái miệng của giai nhân tuyệt sắc này vì tin ngưỡng mà nói ra đó thôi.”

Tiểu Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ nói:

—Nàng có võ công sao?

—Tất nhiên là có! Nếu tôi không có võ công thì năm nọ làm sao tôi có thể kiếm chế đặng Vô Cực Thiên Tôn Châu Vỹ?

—Võ công của nàng hẳn là cao cường lắm?

—Cao cường hơn bất cứ một người nào trong thiên hạ này.

Tiểu Phong lạnh lùng nói:

—Lời của nàng nói sợ e quá đáng! Nên biết, ngoài trời còn có trời, trên người còn có người...

—Người không tin?

—Thật vậy! Tôi không tin!

—Người à! Nếu người không tin tôi, làm sao đưa người tiếp nhận được chức Chưởng môn của Liên Giáo?

Nàng ngừng lại giây lát rồi mới nói tiếp:

—Tôi sẽ cho người thử nghiệm võ công của tôi trước.

Tiểu Phong nói:

—Thí nghiệm cách nào?

—Tôi cứ đứng tại chỗ này, người cứ rút thanh bảo kiếm bên hông người đó, tha hồ đâm chém người tôi ở nơi nào trong khắp mình tôi tùy ý, tôi chẳng né, chẳng tránh tý nào.

Gương mặt Tiểu Phong biến sắc. Chí khí cao ngạo trong người chàng sôi nổi lên. «Soạt» một tiếng, chàng đã rút thanh Độc Long Kiếm ra khỏi vỏ. Chàng thật không ngờ nổi trong thiên hạ lại có người võ công cao cường đến mức đó. Không né, không tránh, không đánh trả lại, cứ đứng nguyên tại chỗ cho kẻ khác dùng kiếm đâm chém mặc tình.

Sau khi rút thanh Độc Long Kiếm cầm tay, Tiểu Phong lạnh lùng nói:

—Nàng đã chuẩn bị đâu đó sẵn sàng chưa?

—Mời người cứ tự tiện ra tay, lúc nào tôi cũng vậy chẳng phải chuẩn bị chi cả!

Vung lưỡi Độc Long Kiếm chói lòa sáng ngời, chàng nói:

—Nàng ráng cẩn thận giữa mình đấy nghe.

Tiếng nghe vừa thoát ra khỏi miệng một làn hào quang từ mũi Độc Long Kiếm bắn thẳng vào ngực thiếu nữ nhanh như điện chớp.

Một thế kiếm ấy Tiểu Phong đã dùng hết năm thành công lực có oai lực phi thường.

Quả nhiên thiếu nữ vẫn đứng im lìm y nguyên một chỗ, chẳng có động tác gì cả.

Lê Tiểu Phong ớn lạnh trong người, tự nhiên tay chàng rút thế kiếm ấy trở về, thối lui ra sau liền hai bước.

Hơi ngơ ngác một chút, thiếu nữ này hỏi:

—Sao! Tại sao người không ra tay?

Tiểu Phong lắc đầu lia lịa nói:

—Tôi không nỡ giết nàng mất mạng dưới mũi kiếm của tôi. Oán cừu chi đâu mà đâm mà chém giết tánh mạng cho đành.

—Người cứ vững lòng đi! Người không giết nổi tôi đâu. Lưỡi kiếm của người có sắc bén lợi hại đến mức độ nào đi nữa vẫn không thể nào chạm đến được làn da mỏng của tôi đâu.

Sắc mặt Tiểu Phong dùng dùng nổi giận, chàng cất tiếng đồng dục nói:

—Nàng cương quyết để tôi ra tay à? Cái đó là tại nàng muốn chết, chứ không phải tại tôi nhẫn tâm đấy!

—Đúng thế! Tôi không phải muốn chết mà chính tôi muốn cho người một lực lượng tín ngưỡng vào lòng.

Tiểu Phong cười ngạt ngạo nghễ:

—Đã đành như thế thì Tiểu Phong này bị bắt buộc phải ra tay, nàng có bỏ mạng dưới mũi kiếm của tôi cũng đừng khóc hận tôi nghe!

—Người cứ vững tâm, cứ dùng hết tài sức sẵn có, đừng lo ngại gì cho tôi cả!

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng lại quát to một tiếng. Mũi Độc Long Kiếm đâm thẳng tới với tốc độ chớp nhoáng gấp mấy lần thế kiếm ban nãy.

—— o0o ——

CHƯƠNG 28

Á

nh kiếm chói lòa, hơi lạnh buốt xương. Nhưng khi mũi Độc Long Kiếm còn độ ba tấc thì đâm sâu vào trái tim của giai nhân tuyệt sắc này bỗng nhiên việc quái gở liền xảy đến. Mũi Độc Long Kiếm của Tiểu Phong bị một sức lực tiềm tàng hết sức mềm mại chặn đứng lại cấp kỳ.

Tiểu Phong vận dụng công lực toàn thân vẫn không làm sao nhích thân tới một đường tơ kẽ tóc nào cả. Trong đời chàng thật chưa từng có sự khiếp sợ nào bằng.

Tiểu Phong không làm sao ngờ được trang tuyệt sắc giai nhân này có một khí công về võ học quá sức siêu việt khôn lường đến mức ấy. Mũi Độc Long Kiếm của Tiểu Phong cứ bị kìm cứng ở trước lồng ngực nàng đúng ba tấc. Chàng cố tình vận công lực cách mấy cũng vẫn y nguyên như cũ.

Bỗng nhiên thiếu nữ này lên tiếng nói:

—Thôi hãy rút kiếm trở về đi!

Tiếng nói của giai nhân tuyệt sắc này vừa dứt, thanh Độc Long Kiếm của Tiểu Phong thành linh bị một sức mạnh tiềm tàng vô cùng cường mãnh đẩy dội trở lại mà lúc này chàng đẩy tới không nổi mà rút về cũng không được, không khác bị kẹp cứng một chỗ vô hình.

Tiểu Phong kèm chân không vững thân hình chàng mất cả tự chủ. Chàng bị đẩy tạt sang bên tả, thối lui ba bước, bủn rủn cả chân tay. Tiểu Phong khiếp sợ đến toát cả mồ hôi lạnh đầm mình. Võ công cao cường của trang tuyệt thế giai nhân này chẳng những chàng chưa được trông tận mắt lần nào mà chưa được nghe lọt vào tai lần nào. Hóa chẳng mục kích lần này.

Nỗi khiếp sợ của Tiểu Phong đã biến chàng thành một chàng ngốc, cứ đứng trố mắt há miệng, ngơ ngác trông thấy dễ buồn cười.

Hai vành môi đỏ thắm như cánh hoa anh đào của trang giai nhân tuyệt sắc này hé mở, một giọng nói du dương lạnh lót:

—Người à! Người đã thấy rõ rồi đó chứ?

Tiểu Phong chợt tỉnh qua cơn kinh hãi, nghĩ thầm trong bụng: “Người phụ nữ này chắc phải đã học được phép tà ma. Chẳng vậy thì trong người làm gì có thứ võ công quá đổi cao siêu thần diệu ngoài sức tưởng tượng đến thế?”

Bụng nghĩ như vậy nên chàng buột miệng nói:

—Thân pháp của nàng thấy có tin đó, nhưng ngờ thì vẫn còn ngờ.

—Còn ngờ chi cơ chứ? Chính mắt người đã trông thấy rõ ràng kia mà?

—Tôi đâm tới một thế kiếm, tôi nhận thấy rõ ràng võ công của nàng cao siêu thần diệu rồi. Tôi không tin là có tay kiếm thứ hai trong thiên hạ sánh bằng đừng nói là giỏi hơn!

—Quả thật như vậy đó!

Nàng mỉm cười rồi tiếp:

—Võ công của tôi hy vọng tuy không có người thứ hai sánh bằng nhưng có điều tôi lại là một kẻ không có linh hồn.

—Không có linh hồn!

—Thật vậy đó! Tôi là người không có cảm tình và không có linh hồn. Hơn nữa, hơn mười năm nhờ có lòng tin tưởng mà sống.

Thở dài một hơi buồn bã, nàng nói:

—Hiện tại tôi sẽ tạo cho người trở thành một người có võ công tuyệt thế!

Vừa sợ vừa mừng, Tiểu Phong vội nói:

—Tạo thành bằng cách nào?

Trang giai nhân tuyệt thế này mỉm cười bảo:

—Người hãy ngồi xuống trước đã! Tôi cần xem xét kỹ để biết chắc tất cả kinh mạch trong toàn thân của người có thông suốt không đã.

Tiểu Phong nghe nói trong lòng hết sức lấy làm sung sướng. Lập tức chàng ngồi ngay xuống.

Bàn tay ngọc của giai nhân sờ soạng khắp trong châu thân chàng một loạt hết sức kỹ lưỡng. Giây lâu sau nàng cất tiếng nói:

—Nội lực của người hùng uy vô tỷ, nghĩa là hùng hậu cường mãnh khó có mấy người bì kịp. Cứ lấy đó mà xét thì với tuổi tác của người không rèn luyện nổi, chắc chắn là người có gặp may mắn trong đời vậy. Cơ hội hiếm có đó đã cho người cái nội lực này.

—Đúng như lời nàng nói!

—Tập hợp chân nguyên của người vào «Thất Tinh Tịnh Mạch» nếu phá vỡ được «sinh tử trùng quan» chạy qua, «Thiên Địa Chi Kiều», sau rốt rửa sạch

«Thập Nhị Trọng Lầu» rồi cho tuần hoàn ba mươi hai vòng khắp các kinh mạch trong toàn thân công lực người tiến vượt bậc.

Nghe nàng giải thích rất đúng ý, nên Tiểu Phong liền nói:

—Này hãy giúp tôi!

—Đó là lẽ dĩ nhiên, tôi sẽ giúp người.

Nàng dừng lại chốc lát, giọng nói của nàng bỗng trở nên nghiêm nghị:

—Tiểu Phong, lời thề của người không thay đổi chứ?

Tiểu Phong khẳng khái đáp:

—Người con trai là một bậc trượng phu trên đời há nói rồi nuốt lời hay sao? Chữ tín là căn bản, khi đã nói ra là khắc ghi vào tâm não, có bao giờ lại thay đổi.

—Tốt lắm, gồm cả điều trọng yếu này nữa. Người không được đem cái gì thấy ở đây, nghe ở đây đem nói với bất cứ một ai. Cho đến người yêu của mình cũng vậy.

—Đúng thế! Tôi hứa chắc một lời!

—Tốt lắm! Nếu không làm theo đúng lời hứa thì đừng có tránh khỏi cái chết không đất chôn thân, người sẽ giậm chân lên vết giày của Vô Cực Thần Tôn Châu Vỹ. Đây là lời cảnh cáo cuối cùng với người.

Giọng nói của nàng trở nên lạnh ngắt như băng giá:

—Tiểu Phong! Người hãy nhắm mắt, tập trung tinh thần để thần trở về chỗ hư không, từ chỗ hư không quay trở về tâm. Trong khi thở, chớ nghĩ ngợi hoang mang để tôi đưa chân khí trường hơi đã thông Sanh tử huyền quang.

Tiếng nói dứt, bàn tay của nàng đặt vào huyệt Bách Hội của Tiểu Phong, tay trái của nàng điểm nhanh đúng ba mươi sáu yếu huyệt trong mình chàng.

Tiểu Phong chợt cảm thấy có một luồng hơi nóng chạy vào ngay trong óc chàng, sau đó chạy xuống các huyệt Tướng Đài, Kỳ môn, Hoa Cái!

Cả người Tiểu Phong nóng rần tựa như lửa đốt. Hai bên gò má, trên trán, đuôi cằm, mồ hôi tuôn ra như xối. Chàng cảm giác chân nguyên đã tập trung vào Thất Tinh Tinh Mạch để chờ. Sức lực của chân nguyên ấy hợp cùng một thứ oai thể dâng trào như sóng xô thác chảy xuống huyệt Khí Hải lại dội lên huyệt Phản Hồn lên tuốt huyệt Mạng môn tràn vào huyệt Thiên linh lần nữa.

Chợt nghe thiếu nữ này nạt to một tiếng, đầu óc Tiểu Phong choáng váng. Chàng xây xẩm mặt mày không biết chi nữa.

Thời gian trôi qua chẳng rõ bao lâu, chàng sức nghe có mùi thơm ngào ngạt xông vào hai lỗ mũi, bèn mở mắt nhìn ra thấy mình nằm trên chiếc giường ngà. Gương mặt thiếu nữ này tái mét, hai bàn tay vẫn còn sờ sẫm trên các kinh huyết khắp mình chàng. Tiểu Phong đoán biết mùi thơm từ trong miệng mình xông lên đến hai lỗ mũi là một thứ thuốc vô cùng quý lạ trên thế gian. Thứ thuốc này có một sức giúp đỡ cho nội lực chàng vô cùng lớn lao.

Thiếu nữ nhè nhẹ buông thõng hai tay xuống, từ từ thở ra một hơi, cất tiếng nói:

—Tiểu Phong! Khắp nơi kinh mạch trong toàn thân của người đều được thông suốt êm ái. Công lực bằng sức rèn luyện một trăm năm trời của một người. Đã vậy người lại được nuốt trong bụng một hương «Vạn Năng Đơn». Hiện thời công phu của người hơn hẳn bất cứ một cao thủ thượng thừa nào trên võ lâm. Ví dụ, người có bị kẻ địch nào đánh trúng mười chưởng đi nữa thì cũng chẳng thấm thía vào đâu. Viên «Vạn Năng Đơn» đủ sức bảo vệ nội tạng của người không bị xơ nát. Trái lại địch thủ nào mà bị người đánh trúng một chưởng không chết thì cũng bị trọng thương.

Tiểu Phong nửa tin nửa ngờ, vội hỏi:

—«Vạn Năng Đơn» có chỗ công dụng như thế à?

—Lẽ đương nhiên là thế! Loại thuốc ấy do ba mươi tám thứ thuốc kỳ lạ hiếm có trên thế gian này chế tạo ra. Trong thứ thuốc kỳ lạ ấy gồm có loại Thiên niên hạ thủ ô, Thủ vạn niên tâm, Thủ thiên hạt đinh thủ, Băng sơn tuyết ngẫu cùng với...

Tiểu Phong nghe nói thất kinh hồn vía, nên hỏi:

—Một viên «Vạn Năng Đơn» mà bao gồm cả bao nhiêu thứ thuốc kỳ lạ ấy sao?

—Đúng vậy, không sai! Thông thường chỉ một cái rễ Hà thủ ô ngàn năm cũng đủ cải tử hồi sinh rồi. Huống chi còn có ngó sen tuyết ở Băng thủ ô nữa. Vì vậy người mới đủ sức chịu đựng mười chưởng mà chẳng hề hấn chi đến nội tạng. Nếu tắm qua ao «Diệu Trì Kim Than» nữa thì các lớp da thịt của người rắn chắc, kết cấu thành mình đồng da sắt rồi, nếu có cao thủ nào có công lực một trăm năm có đánh trúng vào người chưởng nào cũng chẳng làm rụng một lông chân của người được.

Tiểu Phong lại hỏi:

—Sao gọi là «Diệu Trì Kim Than»?

Thiếu nữ này vùng mình ngồi dậy, bảo:

—Tôi dắt người đến đó xem qua thì tức khắc người sẽ biết rõ! Nơi đây là một cái ao linh do thiên nhiên mà có chứ không phải do bàn tay người làm nên. Nước trong ao là từ trong móng đá rỉ ra. Sức nóng như lửa đốt. Khi đã nằm mình trong đó rồi, thì chuởng lực âm hàn cách nào cũng không nhiễm nổi vào người, chẳng sợ chi đối phương lợi hại cả!

Miệng giai nhân tuyệt sắc nói mà lại thấy nhiên cái gương chỗ Tiểu Phong ngồi chuyển động «rẹt rẹt» vài tiếng.

Tiểu Phong dòm vào chỗ ấy thấy ánh dương rực rỡ từ trong đó bắn ra những tia nắng huy hoàng.

Thiếu nữ xuyên qua ngõ đó. Tiểu Phong nổi gót theo sau. Qua khỏi vách đá, chàng ngỡ ngàng như không tin vào mắt mình đã trông thấy mà cứ ngỡ là mơ.

Chàng thấy một cái hang sâu thăm thẳm, hình thể giống hệt như một cái giếng to rộng, bốn phía đá xây thành bờ có đến trăm trượng. Mặt đá trơn láng phẳng lì như mặt kiếng. Bề rộng của cái giếng ấy vài mươi trượng, trong hang đủ các thứ kỳ hoa dị thảo, bao bọc như gấm dệt, vân thù không thể tả, những cánh bướm đủ sắc màu đang bay chập chờn, dệt thành một cảnh trí vô cùng mỹ lệ, mừng tượng như một cảnh tiên non bồng.

Tiểu Phong thật không ngờ bên trong cái hang mà chàng lại mạo hiểm đi xuống đây lại có một bầu trời đất riêng biệt với thế gian như vậy. Trên con đường đi tới, chàng thấy toàn là đá cuội trái đầy sạch trơn không chút đất bụi.

Liên khi ấy thiếu nữ đã đến sát bên vách đá, đưa ngón tay thẳng tới vừa chỉ vừa bảo Tiểu Phong:

—Tiểu Phong, người xem có biết đây là đâu chăng?

Tiểu Phong nhìn theo ngón tay nàng, bất giác lại một phen run sợ, ngơ ngác. Chàng thấy phía dưới vách đá có một cái ao nhỏ. Bờ ao gấn đầy mười bốn hạt trân châu rất kỳ dị, ánh sáng vàng chói ngời rực rỡ. Nước trong ao mờ mờ như sương mù được ánh nắng của mười bốn hạt trân châu ở bờ ao phản chiếu vẽ nên một cảnh sắc mờ ảo, kỳ dị tuyệt vời.

Tiểu Phong chăm chú nhìn theo lần nữa, nghe tiếng nước rỉ róc rách từ bên trong một vùng nước bắn lên từng giọt, từng giọt như những hạt thủy châu. Tiểu Phong tự bảo thầm trong bụng: “Nơi đây quả thật là một cảnh vật thiên nhiên, bao nhiêu hạt nước rỉ này đọng lại thành ao, sự kỳ diệu quá đổi thần tình, có lẽ chỉ có màu nhiệm của hóa công mới tạo được!”

Còn đang suy nghĩ đã nghe thiếu nữ này nói:

—Tiểu Phong, giờ đây người hãy nhảy vào trong ao dầm mình chừng nửa tiếng đồng hồ. Xong tôi sẽ truyền thụ võ công tuyệt đỉnh cho người. Bây giờ người mới đủ sức lãnh lấy oai linh sanh mạng của Thần Vạn Năng.

Tiểu Phong không hiểu vì cớ gì mà thiếu nữ này đối xử quá tử tế với mình vậy. Chàng có biết được là mình sắp được giao phó một công việc hết sức trọng đại? Liền đó chàng hỏi lại:

—Để cả quần áo trong mình để nhảy vào trong ao à?

—Vậy chớ sao?

Trong lòng Tiểu Phong thấy rộn rộn. Chàng đi thẳng lại bên bờ ao. Nước trong ao sôi sục lên biến thành hơi nóng mờ. Chàng bèn dừng chân lại, không dám bước thêm một bước nào nữa.

Thiếu nữ lại thúc giục bằng một giọng gắt gỏng:

—Nhảy xuống đi! Còn chần chờ gì nữa!

Lê Tiểu Phong cắn chặt hai hàm răng bắn người vọt tới, nhắm ngay ao nước sôi nhảy xuống. Chỉ nghe «bộp» một tiếng, nước văng tung tóe, tiếp theo là một tiếng thét thê thảm của chàng.

Nước nóng trong ao ấy còn nóng gấp đôi nước sôi thường.

Sau khi nhảy vào trong ao, Tiểu Phong mê man tâm thần, chẳng còn hiểu gì nữa.

Vành môi thắm của thiếu nữ mím một nụ cười, miệng nói lẩm nhẩm:

—Nếu không phải là người gìn giữ oai linh và sanh mạng của Thần Vạn Năng thì ta dễ nào tạo thành cho người một đóa kỳ hoa của võ lâm?

Sau nửa tiếng đồng hồ, nàng ẵm Tiểu Phong đang hôn mê từ dưới ao lên. Nàng lấy trong mình ra một cái ve nho nhỏ trút vào tay ba viên thuốc màu hồng nhét vào miệng Tiểu Phong. Nàng đưa hai tay xoa đủ ba mươi sáu huyết trong mình chàng.

Khi tỉnh dậy, Tiểu Phong nghe trong mình khoan khoái lạ lùng.

Giai nhân tuyệt sắc ở trước mặt, lòng chàng cảm kích vô cùng. Giọt lệ anh hùng bất giác tuôn rơi lã chã!

Thiếu nữ nói:

—Tiểu Phong! Người chẳng nên quá đổi cảm kích vì tôi. Tôi chỉ vâng lệnh Thần Vạn Năng giao cho công việc phải làm thế nào, thì phải làm thế nấy mà thôi! Bởi vì chàng sắp sửa được bảo vệ oai linh và tánh mạng của ngài.

Tiểu Phong nói:

—Đời tôi chưa hề chịu ơn một ai chỉ trừ ra có một người là Tinh...

—Đây không phải là điều ân huệ! Hiện giờ người vẫn còn chưa rõ là người phải làm xong cho Thần Vạn Năng công việc nào? Mà công việc ấy cực kỳ to tát, khó khăn chứ không phải tầm thường.

Tiểu Phong gật đầu, thiếu nữ lại nói:

—Hiện giờ tôi truyền dạy cho người võ công Vạn Năng. Môn võ công này chỉ có ba thế thôi. Thế thứ nhất là đánh, thế thứ nhì là tránh, thế thứ ba là tránh và đỡ. Môn võ công này chỉ có ba thế nhưng mỗi thế đã có đến bảy ngón đòn biến hóa liên hoàn ứng phó với nhau chẳng khác những cái móc của sợi dây xích tiếp nối không ngừng, oai thế vô cùng, vô tận.

Liền đó nàng đem một chiêu «kích» tự thao luyện trước cho Tiểu Phong xem thấy kỹ lưỡng rõ ràng, chiêu «kích» này chính là thế đánh. Khi ra tay có cả bảy thức biến hóa, bảy ngón đòn thay đổi đều đặn lẫn nhau. Thức nào cũng lợi hại như thức nào.

Tiểu Phong mê mẩn đến miệng mở hốc, mắt nhìn chăm chặp.

Chiêu thứ hai là môn thức thế né tránh. Chiêu này càng kỳ ảo hơn nữa. Bảy thức lách mình né tránh lanh lẹ tuyệt vời, đến nỗi người xem không trông thấy được hình bóng chỉ thấy nhấp nháy tứ tung.

Chiêu thứ ba là tiếp, tức là thế đỡ, khi xuất thủ, thân hình nhẹ nhàng, cứ mỗi một ngón tay đường thế nắm hết cả thấy những chiêu thức của đối phương định tấn công vào mình hết sức chính xác.

Ba chiêu «kích» muôn tiếp gồm hai mươi một thức thấy đều là tuyệt học võ công cực kỳ siêu việt chưa từng được nghe thấy. Tiểu Phong phải đem tất cả cố gắng ra học tập liền trong hai ngày trời mới thu nhập được những ưu tú tinh hoa chưa dám nói là rành rẽ thuộc lòng.

Qua ngày thứ ba, giai nhân tuyệt sắc chân truyền cho chàng «Vạn Năng Thần Công». Thứ thần công này tinh vi vô cùng. Nếu luyện cho thật vững chắc, giá như có bị ai đánh lén phía sau lưng, vẫn có thể dùng tiềm lực đánh trả rất có hiệu quả như thường.

Xuống hang sâu dưới đất, Tiểu Phong được rèn luyện tuyệt thể thần công. Có điều sông máu xương gò của võ lâm khi chàng ra mặt chốn giang hồ sẽ tràn ngập trên khắp nẻo đường.

Ngày thứ ba ấy, thiếu nữ tuyệt sắc này nói với chàng:

—Tiểu Phong à! Căn cứ vào võ công của người hiện thời, việc bảo hộ Thần Vạn Năng không còn là vấn đề nữa. Giờ đây người hãy đi lấy oai linh sanh mạng của ngài.

Hai người lại quay chân trở về ngôi nhà thần bí. Liếc mắt nhìn xem cái lư trầm rực rực lửa đỏ thơm ngát mùi hương, chân đèn thần bí vẫn còn cháy một ngọn lửa y nguyên như cũ. Vị thần linh to lớn bằng đá ông vẫn ngồi oai nghiêm chễm chệ giữa một bầu không khí tràn đầy thần bí trong tòa thạch thất.

Khói xanh lè buông tỏa mịt mù, cảnh tượng âm u chan hòa máu đỏ...

Tiểu Phong cùng với trang giai nhân tuyệt sắc này bước đến kế bên cái lư trầm đỏ rực cùng song song quỳ xuống dưới đất.

Đưa cao hai bàn tay lên khỏi trán, thiếu nữ này lâm râm khấn vái có ca, có kệ một câu:

—Lạy Thần Vạn Năng, người sắp đưa oai linh sanh mạng của ngài ra chốn giang hồ. Tôi đã biến người thành một kỳ tài trên võ lâm. Người ấy sẽ bảo sanh mạng của ngài.

Tiểu Phong cũng khấn vái tiếp theo:

—Lạy Thần Vạn Năng! Đệ tử xin vâng theo chỉ thị của ngài mà làm tròn vẹn việc ngài giao phó. Mãi mãi giữ một lời thề, không bao giờ ăn năn hối hận.

Thiếu nữ tuyệt sắc lại nói:

—Tiểu Phong, điều trí tuệ mà người cần biết phải có đó, lúc nào lấy đặng oai linh sanh mạng của Thần Vạn Năng đem ra chốn giang hồ, bấy giờ sẽ có. Chỉ khi nào người gặp một vấn đề nào rắc rối, tự mình không giải quyết nổi thì cứ nhìn oai linh của ngài, nói rõ đầu đuôi. Người nhắm mắt lại độ nửa tiếng đồng hồ «oai linh sanh mạng của ngài» sẽ báo cho người được biết.

Tiểu Phong gật đầu. Thiếu nữ này lại tiếp:

—Bằng cứ vào võ công của người, việc người báo cứu rửa hận chắc chắn là xong rồi đó. Việc tiếp nhận địa vị Giáo trưởng của Liên Giáo cũng chẳng khó khăn chi mà làm không đặng. Đến như việc tình ái yêu đương người cũng toàn vẹn như ý nguyện...

Tiểu Phong gạt đầu, thiếu nữ lại nói:

—Thần Vạn Năng cho người tài năng và sức lực để khiến người làm tròn công việc của ngài tạm giao phó cho người! Lại phải bảo hộ sanh mạng của người nữa.

Thiếu nữ khấn vái xong, hai tay đưa cao lên, vùng mạnh đứng dậy. Nàng hết sức cung kính, đi đến phía trước mặt pho tượng thần linh to lớn, đưa hai tay bưng cái chén đèn đặt trên cái bàn đá, nâng cao khỏi đầu. Nàng cứ chậm chậm thụt lui mãi đến trước mặt Tiểu Phong lên tiếng bảo:

—Tiểu Phong! Người hãy nhắc lại lời thề để tiếp nhận oai linh.

Tiểu Phong đưa cao hai tay lên nói:

—Lạy Thần Vạn Năng! Tiểu Phong nhận lãnh oai linh sanh mạng của ngài để tạo điều hạnh phúc cho vô số những người dân lương thiện sự sống còn, bắt kẻ hung ác phải chết. Nếu mà chém giết bừa bãi một cách điên cuồng, không phân biệt người lương thiện với kẻ hung ác thì cũng chịu một số phận không khác nào Châu Vỹ, chết không đất chôn thân!

Sau khi Tiểu Phong thề nguyện xong, thiếu nữ xinh đẹp nói tiếp:

—Này Tiểu Phong! Người hãy nhận đèn!

Sẵn tay Tiểu Phong đưa thẳng tới cầm lấy chén đèn. Ngọn lửa kỳ diệu trên ngọn đèn vẫn cháy y nguyên như cũ.

Thiếu nữ lại nói:

—Tay trái hãy rờ dưới đèn!

Chàng lại bằng một giọng sợ sệt:

—Lúc tôi giết người, tôi có được biết rõ tên trong nội vụ chăng?

—Người sẽ biết rõ hết!

Ngưng lại giây lát, nàng tiếp tục nói:

—Chiếc đèn này là đại biểu cho chánh nghĩa. Người tức là đồ đệ cho chánh nghĩa. Lúc nào không dùng đến thì người hãy thổi tắt và cất kỹ vào túi, không sợ dầu trong đèn chảy ra ngoài. Vì dầu dùng thắp đèn này là một thứ dầu khô. Có điều khi nào người định trọn vẹn một công việc gì thì phải đốt cháy ngọn đèn cho sáng tỏ.

Tiểu Phong gạt đầu nói:

—Tôi ghi chặt những lời dạy bảo vào lòng!

—Thế là xong, người có thể ra đi!

Tiểu Phong cầm chén đèn mà tay run rẩy. Chàng vụt hỏi thêm:

—Còn một điều nữa chưa mãn nguyện nhờ cô nương giải đáp giùm.

—Chuyện gì?

—Tôi không bao giờ thỉnh giáo ai mà tên họ người đó không biết gì cả. Vậy cô nương tên họ là chi? Có thể nói cho tôi được biết?

—Chuyện đó người cần chi biết vội, rồi một ngày nào đó người cũng sẽ biết.

Tiểu Phong bỗng nhiên gật đầu, rồi chàng hỏi tiếp:

—Biết sau này tôi cùng cô nương có còn gặp lại không?

—Quả đất tròn thì lo gì không gặp lại nhau. Thôi bây giờ người hãy ra đi.

—Tôi phải ra đi ngay bây giờ à?

—Phải! Người hãy ra đi ngay bây giờ đi.

Nghe cô gái nói thế, lòng Tiểu Phong bỗng nhiên cảm động vô cùng. Bất giác chàng nghĩ đến bên trong chiếc đèn hiện còn ẩn chứa một điều trọng đại rất thần bí, và cô gái này là ai mà có một võ công tuyệt đỉnh như vậy? Nghĩ xong, chàng quay đầu lại nhìn cô gái một lần nữa, chàng lơ đãng:

—Tôi hy vọng rồi đây sẽ gặp lại cô nương.

Dứt lời Tiểu Phong quay mình nhắm hướng đường cái mà đi.

Trong đầu óc Tiểu Phong giờ đây nặng trĩu với bao ý nghĩ trong đầu, mỗi bước chân của chàng càng lúc càng nặng nề. Bao điều bí ẩn trong hang hiện rõ trong đầu óc chàng...

Tay phải cầm đèn, tay trái cầm thơ. Chàng âm thầm bước từng bước trên con đường đầy yên lặng âm u...

Đi độ tàn nửa điệu thuốc, Tiểu Phong đến tiếng miện hang. Đưa mắt nhìn thấy miện hang cao chừng mười trượng, chàng nghĩ: “Từ mặt đất cách miện hang đến mười trượng, ta muốn lên cũng không phải là một chuyện dễ!”

Nghĩ xong chàng độ khí vận công nhắm hướng miện hang tung mình lên...

Tiểu Phong nào ngờ cái tung mình đó mà chàng đã lên một cách dễ dàng, như vậy là người chàng giờ như một con chim én, nhẹ nhàng lướt khỏi miện hang không chút gì khó khăn cả. Cái tung mình vọt lên ấy của Tiểu Phong quá đổi nhẹ

nhàng. Từ dưới đáy lên miệng hang cao những mười trượng mà chàng chỉ vọt một cái đã lên đến miệng...

Chàng không khỏi sửng sốt. Thân pháp khinh công của chàng đã tiến bộ vượt bậc không thể lường được. Ngay người trong chốc lát, chàng nói lẩm nhẩm trong miệng:

—Phải chăng là một giấc mộng?

Đúng sự thật, đây không phải là một giấc mộng, tuy vậy những điều tai nghe mắt thấy dưới hang đất cực kỳ thần bí, trí óc người đời khó nghĩ được nó là thể nào? Có điều chàng tin là thật, đủ trăm phần trăm.

Tiểu Phong ghé mắt nhìn vào phong thơ còn nằm trong tay. Chàng đọc thấy hàng chữ viết: «Lời nguyện của đèn»

Tiểu Phong bảo thầm trong bụng: “Lời nguyện của đèn? Nói như thế là nguyện vọng của đèn đây chăng?”

Chàng mở bao thơ ra rút lấy tờ giấy hoa tiêu xem thấy cả thảy có tám khoản ghi trong đó. Chàng để mắt nhìn vào điều thứ nhất.

«Lời nói mở đầu:

Trong lá thờ này có ghi rõ những người đáng tội phải chết, toàn là người kẻ đại gian ác không thể tha thứ được. Người giữ sanh mạng của thần không được hoài nghi về những người cần phải giết đó.

Kẻ đã nắm sanh mạng của thần là đồ đệ của chánh nghĩa. Việc của kẻ ấy là phải làm, quyết không được trái với lời. Đó là việc mà kẻ ấy cần ghi nhớ vào lòng.»

Tiểu Phong đọc xong đoạn này, chàng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Chàng lại đưa mắt đọc đến điều thứ nhứt. Vừa đọc được mấy chữ, mặt Tiểu Phong bỗng biến sắc, vì chàng trông thấy trên đó viết:

«Điều thứ nhứt: Giết chết Tây Thần, đánh chết Nam Quân.»

Đọc xong điều thứ nhứt, bất giác cả mình đấm mồ hôi lạnh. Giết «Tây Thần», đánh chết «Nam Quân». Đây là hai bậc trong «Tứ Đại Kỳ Nhân» của võ lâm thiên hạ, từ một trăm năm nay, đâu phải là chuyện dễ đánh giết chết như một trò đùa? Vả lại cả hai tại sao mà phải giết chết, đánh chết?

Tiểu Phong lòng nghĩ bấn khoăn tìm không ra mối, chàng tạm gác điều thứ nhứt, rảo mắt tìm đọc điều thứ hai.

«Điều thứ hai: Lấy Thiết Kỳ, đập nát Quan Âm!»

Tiểu Phong ngẩn người sửng sốt! Lấy đâu Thiết Kỳ! Ai giữ sanh mạng của Thần Vạn Năng thì phải thực hiện điều này.

«Điều thứ ba: Phải tiêu diệt Kim Xà Giáo, xóa sổ giáo phái này trên chốn giang hồ. Kim Xà Giáo thực chất là một bọn người bất lương. Vị Giáo chủ của nó là Thiết Kỳ Lệnh Vu Toại. Bọn chúng đã từng gây ra bao nhiêu cuộc thảm sát cho người lương thiện. Người giữ oai linh sanh mạng Thần Vạn Năng phải tiêu diệt. Sau khi giết chết Vu Toại thì tiêu diệt toàn bộ Kim Xà Giáo.

Điều thứ tư là đấu với Vạn Thế Tiên Cơ.

Vạn Thế Tiên Cơ là người đàn bà thần bí của võ lâm. Riêng võ công của nàng cũng đã cao siêu huyền diệu vô cùng. Nàng lãnh đạo hết thảy các cao thủ tuyệt luân, chưa một người nào chịu nổi nàng đến ba chiêu. Ta tự cho mình võ công nhất thiên hạ, nên tất cả phải để người đấu thử với nàng cho biết tài hơn kém.

Điều thứ năm: Tìm Thần Tri Tử, Kỳ Trận Thần Quân, Độc Mục Thần Ni, Xích Cước Đại Tiên, Siêu Phàm Đại Sư rồi đến Thập Hoa Thạch.

Nguyên nhân trong vụ này vì không liên can đến vấn đề giết chết mạng người, nên không tiện nói cho người biết đằng.

Điều thứ sáu: Lấy bửu vật trấn sơn vô cùng quý báu của phái Chung Nam là «Hắc Kim Tỏa» xong đến Thập Hoa Thạch.

Bửu vật quý giá này có liên quan mật thiết với một sự kiện hết sức trọng đại nên dầu với giá nào bất luận dùng biện pháp chi cũng phải cố lấy cho được, ngày mùng năm tháng năm tết Đoan Ngọ đến Thập Hoa Thạch.

Sáu điều ghi rõ rên đây, người nhất định làm ngay trước kỳ hạn. Nếu làm trái ngược theo lời thề trước Thần Vạn Năng, người sẽ chết thảm thiết không đất chôn chôn!»

Tiểu Phong xem hết sáu điều nguyện vọng ghi chép rành rẽ trong tờ giấy hoa tiên, lòng chàng hồi hộp bồn chồn. Bởi vì cả sáu điều ghi chép ấy đều là những việc khó khăn cả, chẳng dễ chi làm xong một cách suôn sẻ cả, mà không đụng nhằm những trở ngại nguy hiểm khó khăn.

Bỗng nhiên...

Chàng vụt tỉnh ngộ. Đầu óc nghĩ đến một việc. Chàng rảo mắt đọc lại cẩn thận một lần nữa sáu điều ghi chép trong tờ giấy còn đang cầm trên tay, bụng

nghĩ thầm: “Những lời ghi chép trong tờ giấy này đều có quan hệ tới đóa kỳ hoa của giang hồ là Trầm Phụng Linh cùng với Đinh Tích Phương. Chứng như cặp tình nhân đã gieo mình từ đỉnh Hận Thiên Phong rơi xuống vực thẳm để giữ vẹn chữ thủy chung với nhau hồi cách hai mươi năm về trước chưa chết sao mà...”

Tiểu Phong nghĩ ngợi vẫn vợ, sức nhớ lại người con gái tuổi cao tác trẻ thần bí ở dưới hang đất mà chàng đã gặp. Người con gái ấy chính là «Đóa kỳ hoa của giang hồ» Trầm Phụng Linh chớ chẳng ai khác hơn.

Phỏng như điều dự liệu của Tiểu Phong không sai lầm, Trầm Phụng Linh cùng Đinh Tích Phương lúc gieo mình từ đỉnh Hận Thiên Phong xuống hố sâu vực thẳm đã chưa chết. Rất có thể là một sự thật, chẳng vậy thì tại sao lúc ấy tuyệt nhiên không có một ai tìm thấy tử thi của cặp tình nhân bất hạnh này?

Tiểu Phong càng ngẫm nghĩ càng nhận thấy sự xét đoán của mình xác đúng vô cùng. Chàng tin là một sự kiện rất có thể xảy ra trên thế gian này như bao nhiêu cuộc ly kỳ, bí mật khác. Người con gái thần bí ấy đã cần chàng làm xong cho nàng sáu điều ghi chép trong giấy hoa tiên để sẵn dưới khu chén đèn, chớ không phải là Thần Vạn Năng. Cái tượng Thần Vạn Năng bằng đá ong to lớn ngồi oai nghi trong tòa thạch thất kia chỉ là một vật vô tri do nàng dựng lên. Ngày ngày, đêm đêm nàng gởi gắm tâm tình vào tượng đá ấy để sống qua chuỗi ngày sầu thảm, hận thù. Thần Vạn Năng chẳng qua là ảo tưởng Trầm Phụng Linh. Nàng đặt cho tượng đá ấy một cái tên là Thần Vạn Năng, cầu khẩn thần linh đem tài sức «Vạn năng» cho nàng đầy đủ hy vọng. Thần Vạn Năng, trong con mắt của Trầm Phụng Linh là một vị thần mà nàng hết sức tín ngưỡng một cách tuyệt đối, tất cả hy vọng nàng đều đặt hết vào đó.

Lẽ đương nhiên đó là một việc hết sức dị kỳ. Có điều một người con gái sống những chuỗi ngày đơn độc âm thầm lại bơ vơ bất hạnh ở một nơi cách biệt nhân gian nên không tìm một vật chi để gởi gắm tâm linh thì là mất hết niềm hy vọng làm sao chịu nổi.

Nghĩ đến lẽ ấy, bất giác Tiểu Phong thở dài. Chàng cảm thấy người con gái Trầm Phụng Linh thật đáng xót thương hơn hết thấy những người con gái bất hạnh nhất trên đời. Sau một tiếng thở dài nhẹ nhàng, chàng cất tờ giấy hoa tiên vào trong túi, bụng bảo thầm: “Chẳng quản là gì ráo, nàng đã rèn luyện cho thân hình ta có một võ công kỳ tuyệt thì ta phải làm tròn vẹn sáu điều, mà nàng đã giao phó trách nhiệm cho ta.”

Tiểu Phong là một chàng trai có tâm huyết của bậc trượng phu trong trời đất, một khi đã nhận nhiệm vụ của kẻ khác trông cậy vào mình thì kết quả ra sao

cũng chẳng bao giờ ăn năn, hối hận. Quyết làm cho trọn vẹn lời hứa của mình. Tín nghĩa làm đầu, chàng cương quyết một lòng giữ đúng các điều đã tự mình nói, không làm ngược lại, không bỏ dở dang, không đắn đo do dự chi cả. Do đó đèn ma, sông máu liền theo chân Tiểu Phong xuất hiện giang hồ sau khi chàng đã có mặt ở miệng hang đặt dưới tấm đá hoa mà chàng đã nhảy xuống trước đây mấy ngày.

Đứng chót vót trên đỉnh Hận Thiên Phong, Tiểu Phong bụng bảo dạ rằng: “Ta nên trả thù nhà trước chăng? Hay ta cần phải thực hiện những điều kiện này đã?”

Tiểu Phong suy nghĩ rất lâu mà vẫn chưa quyết định trong lòng đang lo âu nặng trĩu. Một cơn gió mát thổi, khiến chàng giật mình tỉnh trí, óc chàng liền nảy ra một ý nghĩ: “Người con gái thần bí đối với ta rất có ơn, ta cần thay nàng làm những công việc mà nàng trông cậy nơi ta trước đã. Bản sắc của kẻ làm trai đáng mặt trượng phu hảo hán là phải lo chuyện người khác cần hơn việc của mình để không phụ lòng người tin tưởng.”

Suy nghĩ xong, chàng bắn người vút tới tợ như ánh sao băng. Từ trên đỉnh Hận Thiên Phong, Tiểu Phong bay trong nháy mắt đã xuống chân núi. Bóng chàng mất dần trong đêm tàn trăng giữa vòm trời xanh biếc mênh mông...

Vài ngày sau, một bóng người nhanh nhẹn dường như điện xẹt từ đâu giữa không trung rơi xuống, không một tiếng động, bóng người ấy đứng cheo leo trên một mỏm đá cao hiểm hóc ở mé đông ngọn núi Cửu Nghi Sơn thuộc hướng nam tỉnh Nam Hồ. Mỏm đá cheo leo hiểm hóc này ngó thẳng vào cửa hang «Phong Sa Cốc» nơi Kim Xà Giáo đặt làm tổng đường.

Bóng người này là ai? Chắc không cần phải nói, mọi người đã biết chính là Lê Tiểu Phong.

Lúc chàng đến Phong Sa Cốc đã vào khoảng nửa đêm vắng lặng, chỉ thưa trên trời những ánh sao nhấp nháy một vầng trăng lưỡi liềm mấy cụm mây bạc mỏng manh. Gió thổi xào xạc lay động cành lá phát phơ. Mấy bóng chim ăn đêm lặng lẽ điểm thêm vào cảnh vật thê lương của núi rừng yên tĩnh, mấy nét chấm phá thưa thưa không khác một bức tranh thủy mặc thiên nhiên của bác thợ Trời điểm chuyết thêm phần linh động.

Đứng trên mỏm đá phía ngoài cửa hang Phong Sa Cốc một hồi, Tiểu Phong thò tay vào túi lấy ra chén đèn thần bí. Chàng đánh đá lấy lửa đốt cháy tim đèn thành ngọn. Cây đèn ma tỏa ra một vùng ánh sáng leo lét xanh dờn, rọi tỏ một nơi bị phủ kín trong bức màn đêm tối thui, ngửa bàn tay không thấy ngón. Ngọn

lửa màu xanh của chén đèn mờ ảo biến thành bàn tay ma mừng tượng đang lồi cuốn võ lâm.

Ngọn đèn sáng lên, những người canh gác Tổng đường Kim Xà Giáo ở bên trong Phong Sa Cốc nhìn thấy. Lập tức có ba người cao lớn mặc áo đen mang mặt nạ từ phía bên trong Phong Sa Cốc tức tốc chạy ra. Trên ngực cả ba người này đều có thêu một con kim xà bằng kim tuyến dạn vảy sáng ngời.

Tên chạy đầu đưa mắt ngó lên thấy trên một cây cổ thụ có treo một ngọn đèn, bất giác hấn dừng lại sửng sốt. Hấn quay mặt lại ngó hai tên ở phía sau, cất tiếng nói:

—Kìa kìa... Ai chơi cái trò kỳ cục? Một chén đèn!

Tên đứng bên trái đáp:

—Phải rồi! Chén đèn, ủa mà sao chén đèn lại quái dị thế?

—Ồ, thật là quái gở! Không phải là cái chén đèn thông thường. Xem qua là thấy ánh lửa màu xanh dờn, và lại gió thổi ngọn thổi ào ào như giông tố sắp xảy đến, mà ngọn cứ đứng thẳng không khác một mũi tên chĩa lên trời, không tắt mà cũng không lay động tí nào.

—Cái đèn chi mà quái gở thế hả?

Câu nói tên đứng trước chưa dứt, bỗng từ mé sau lưng hấn một giọng nói trong tờ chuông ngân sắc bén, dường như mũi chĩa chọc lủng vào lỗ nhĩ hấn nghe lùng bùng:

—Cây Đèn Ma!

Ba tên Kim Xà Giáo này sợ bắn người. Không rủ nhau mà đồng cùng nhảy ra sau ba bước. Cả ba hốt hoảng kêu lên:

—Úy trời! Cây Đèn Ma!

Nếu không có mặt nạ, chắc mặt mày cả ba đứa ấy trắng nhợt như ba cái thầy ma chẳng có chút máu. Vì lẽ cái tên «Cây Đèn Ma» cách hai mươi lăm năm trước hễ ai nghe đến cũng mất vía bay hồn. Ba tên này hấn đã được nghe đến rồi, bảo chúng không sợ tái người sao chớ?

Tiếng nói lạnh lùng như băng giá của Tiểu Phong lại quát lên:

—Ta là thần của cây đèn ma. Tà giáo Kim Xà đã đến ngày tiêu diệt. Mau vào gọi Thiết Kỳ Lệnh Vu Toại cùng với con hấn là Ngọc Diện Âm Ma Vu Ngọc Phương ra đây!

Ba tên mang mặc nạ ớn lạnh xương sống. Tên cao lớn làm gan trả lời bằng giọng nhạt nhẽo:

—Chớ nên dọa người, ai cho là hảo hán trên giang hồ. Có giỏi thì cứ ra mặt đi.

Lời nói của hắn vừa dứt, hắn chợt thấy Tiểu Phong nhoáng tới chẳng khác một hồn ma, sừng sững oai nghiêm trước mặt hắn.

Ba tên Kim Xà giáo cùng vội lui ra sau thêm hai bước.

Tiểu Phong nạt bảo:

—Chúng bay đi gọi Vu Toại hay không nè?

Máu chảy thành sông mơ màng trước cửa vào Tổng đường của Kim Xà Giáo.

Miệng nạt mà tay mặt Tiểu Phong chậm rãi giơ lên chờ ba tên mang mặt nạ trả lời một tiếng không là xuống, liền một chưởng giết luôn ba mạng một lần.

Buông một tiếng cười gằn, tên cầm đầu đáp:

—Cái danh «Cây Đèn Ma» tuy vang dội thiên hạ. Nhưng các hạ dựa vào cái tên «Cây Đèn Ma» để khiến Giáo chủ của bọn chúng tôi đây ra ngoài này yết kiến các hạ, chắc là khó sai khiến bọn chúng tôi làm cái việc này đa!

Mặt nổi đầy sát khí, Tiểu Phong nạt lớn tợn sấm dậy:

—Thế thì bọn chúng bây tan xác hết!

—Chỉ sợ là các hạ chưa chắc...

Câu trả lời ương ngạnh của tên cầm đầu ba đứa Kim Xà Giáo chưa dứt thì Tiểu Phong đã quát lên một tiếng quát chúa, bàn tay mặt vung đến cái vù.

Trận gió lốc tuôn theo rung rinh cây cối. Tên cầm đầu chưa kịp trông thấy rõ thì miệng đã rú lên một tiếng thê thảm, thân hình hắn ngã ngửa, máu tươi từ trong chiếc mặt nạ bằng the đen rưới bay như mưa phùn thấm đỏ mỗm đá gần xác hắn.

Ra tay quá đổi lệ làng, cả ba tên Kim Xà Giáo thuộc hạng cao thủ đứng hạng nhì, vốn là những tên cướp biển, mà mắt chưa thấy rõ bàn tay của chàng vung tới ra sao mà một tên đã bỏ mạng.

Đánh chết một tên Kim Xà Giáo, Tiểu Phong lại đưa bàn tay lên. Chàng trừng hai con mắt bắn tinh quang ngó ngay vào mặt hai tên Kim Xà Giáo còn đứng tại chỗ quát hỏi:

—Hai đứa bây có mau đi gọi cha con Vu Toại không nói ngay kéo toi mạng?

Bàn tay mặt của chàng đưa lên chờ hai tên trả lời.

Đã thấy rõ công lực cao siêu của Tiểu Phong, hai tên Kim Xà Giáo này vận công vào hai cánh tay gân guốc, cất tiếng lạnh lẽo:

—Giỏi thì cứ ra tay, ong óng nổi gì?

Cười nhạt một tiếng, Tiểu Phong nói:

—Đã cứng đầu, lớn lối thì đừng lấy làm lạ sao ta độc ác đó nghe!

Chỉ kịp thấy người chàng xoay nửa vòng thì đã nghe hai tiếng thét rú lên thê thảm.

Cả bầu không khí yên lặng của đêm khuya giữa chốn núi rừng. Thêm hai xác chết của Kim Xà Giáo ngã ngửa.

Vung chưởng đánh chết ba cao thủ Kim Xà Giáo, Tiểu Phong phát người lui lại chỗ cành cây, cầm chén đèn, ngọn lửa xanh leo lét.

Ngay lúc chàng vui vẻ thì một giọng cười khúc khích êm tai, dường nghe ở sau lưng, tiếp theo tiếng cười, giọng nói lạnh lút vọng tới:

—Thủ đoạn giết người thật là tàn bạo!

Tiểu Phong giật mình, chàng quay lưng lại, thấy hai thiếu nữ mặc quần áo nữ tỳ đứng ở sau lưng chàng lúc này không rõ.

Một nữ tỳ bé nhỏ mặc áo dài xanh phủ vạt chạm đất lóng lánh cặp mắt to tròn đen nhánh ngó Tiểu Phong lườm lườm.

Chàng chẳng nói năng tiếng nào, làm như chàng không biết họ là ai, tay lấy Cây Đèn Ma quay lưng đi thẳng vào Phong Sa Cốc. Vừa cất bước, chợt thấy vạt áo xanh vào tới. Một ả nữ tỳ bỗng nhiên cản đường chặn lại. Tiểu Phong nạt bảo:

—Cản là chết! Nhường ta thì sống!

Lời dứt khỏi miệng, ào ào hai luồng chưởng vung tới. Chàng chỉ dùng hai thành công lực, vì không có ý giết người, chẳng qua chàng muốn các nàng tránh đường cho mình đi thôi.

Nào ngờ song chưởng của chàng vừa đánh tới thì ả nữ tỳ vẩy nhẹ cổ tay trắng ngà tợ ngọc lành ấy một cái. Chưởng lực của chàng tiêu tan vào cõi vô hình. Tiểu Phong thất kinh thối lui hai bước. Mặt chàng lộ sắc tức giận.

Ả nữ tỳ nhỏ bé ấy hé hai vành môi trái tim cất tiếng lạnh lút nói:

—Ái chà! Cái gì mà đụng một tý là hung hăng đánh người vậy?

Tiểu Phong quát hỏi:

—Thật sự ngươi có chịu nhường đường cho ta đi không, ta sẽ đánh chết ngươi ngay.

Ả nữ tỳ áo xanh ấy nói:

—Kìa! Thế nào vậy? Sao ngươi lại dọa nạt người thế?

Tiểu Phong giận dữ hỏi to:

—Ngươi cũng là Kim Xà Giáo?

—Kim Xà Giáo à? Lầm to! Chị em tôi đâu phải!

—Không phải thì dang ra! Chọc lửa giận trong gan ta phừng lên, ta đánh hai người một chuồng chết tốt, chớ đừng lơ mơ!

Ả nữ tỳ kia nhìn ả nữ tỳ đang nói tay đôi với Tiểu Phong, xen vào:

—Em Hồng Hạnh! Lý luận làm chi với người ấy!

—Không nên nóng nảy chị Diện Mẫn à! Tưởng mặt mày cốt cách thì cũng đáng hạng nhân tài, em không ngờ lại là thứ người như vậy!

—Em định hỏi cho biết lý do?

Tiểu Phong giận dữ hỏi:

—Ngươi bảo «thứ người như vậy» là thứ người gì?

—Người xấu xa!

Tiểu Phong ngơ ngác hỏi lại:

—Ta là thứ người xấu xa?

Ả nữ tỳ áo xanh hơi trệ tuổi hơn, tức là Diện Mẫn nói:

—Chàng là một người tốt đó sao?

Ả nữ tỳ mang tên Hồng Hạnh nói tiếp:

—Không sai đâu chị Diện Mẫn ạ! Là một người xấu.

—Em Hồng Hạnh à! Nãy giờ chị em mình thật là rối rít. Người này đúng là Ma Vương giết người không nháy mắt đó.

—Không chừng mà đúng đó! Hèn chi chị cả thường nói trên chốn giang hồ những người đàn ông nào mà trông bề ngoài sáng sủa, đẹp đẽ bao nhiêu thì càng xấu xa dường ấy.

—Vừa rồi y đánh chết một lúc ba người, thủ đoạn tàn nhẫn quá.

—Người xấu mới đang tay giết kẻ khác thế đó, chờ người tốt đâu có nỡ nhần tâm quá đổi.

Hồng Hạnh nói:

—Này chị Diện Mẫn! Em hỏi chị có nên ra tay trừ hại người trên chốn giang hồ không nè?

—Những kẻ lòng dạ xấu xa, thủ đoạn độc ác nên giết bỏ. Bọn chúng ta đương nhiên là nên trừ hại cho người trên chốn giang hồ, sao lại không mà em hỏi?

—Có điều...

—Có điều chi đáng nói?

Cặp con người đen nhánh của Hồng Hạnh đảo lộn một cái. Nàng nói:

—Dung mạo tuấn tú quá, thanh niên mà được như y chưa chắc có đến hai người. Nếu thật y chết đi cũng là điều vô cùng đáng tiếc, hả chị?

—Vậy thì chị em mình cứ để y sống, chỉ phế hết võ công của y đi, phải rồi!

Một ả xướng, một ả họa, hai ả tỳ nói chuyện với nhau về Tiểu Phong mà không thềm đếm xỉa tới chàng, dường thế chẳng xem chàng vào đâu. Tiểu Phong giận gằn ói mặt xanh, yếu huyết đều sôi sùng sục.

Hồng Hạnh nheo mắt ngó Tiểu Phong bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

—Ý chà! Chị Diện Mẫn ơi! Chị xem kìa! Anh chàng ta tức giận ngó thấy bộ tịch ngợ ngĩnh làm sao đâu.

—Bộ tịch thế nào?

—Trên gương mặt có lỗ, từ lỗ ấy mà!

—Ấy, hai con ngươi sáng ngời, rõ ngộ giống cặp mắt mèo ngao!

Nghe hai ả phá bình mặt mũi bộ tịch mình bằng cái giọng nô đùa bỡn cợt, Tiểu Phong giận, quát nạt âm lên:

—Câm miệng ngay! Nếu bọn ngươi mà nói thêm tiếng nào nữa thì ta đánh chết cả hai bây giờ.

Hồng Hạnh cười ngọt ngào mấy tiếng, miệng vui vẻ cơ hồ chẳng giận ghét chi Tiểu Phong. Trái lại còn có ý chọc chàng lên cơn là khác nữa.

—Mèn ơi! Này chị Diện Mẫn, chị xem đi, coi thử em nhận xét có đúng không. Giờ đây thì nó không giống mặt mèo ngao mà chà chà nó y hệt mắt hổ chúa... Hổ chúa ra oai rồi...

Cả hai ả nữ tỳ nổi lên cười giòn như pháo nổ. Những tiếng cười ấy biến Tiểu Phong thành một trò đùa.

Chàng khóc không phải khóc mà cười cũng chẳng phải cười, giận cũng không mà vui cũng không. Chàng đứng sờ đờ như đóng đinh hai chân trên mặt đất. Tiểu Phong chưa có lần nào khó chịu như lần này.

Hai ả áo xanh đã chẳng xem chàng vào đâu mà còn bắt chàng làm vật liệu cho họ nói. Có điều căn cứ vào câu chuyện cả hai ả nói qua nói lại với nhau mà xét đoán, bọn họ thì rất rõ ràng chứ không khó. Cả hai thiếu nữ này thiếu xã giao, lịch duyệt ở đời rất nhiều. Bọn họ là hai thiếu nữ thiên tánh chân thật, lòng dạ thuần lương, thanh khiết đầu óc, thẳng thắn chẳng chút tà giáo.

“Người bọn họ kêu bằng hai tiếng «chị cả» đó là ai?”

Lòng còn đang nghĩ ngợi về những điều nhận xét của mình chưa biết thì ả nữ tỳ Hồng Hạnh cất tiếng hỏi chàng:

—À quên! Người tên họ là chi vậy?

Tiểu Phong trả lời một cách thờ ơ lạnh lẽo:

—Người hỏi tên họ ta để làm gì?

Ả nữ tỳ hơi sững sờ một chút, rồi nói:

—Cớ nào mà người giết người?

—Bọn người đó đáng giết!

—Phải có lý do nào mới đáng giết chứ?

Tiểu Phong sực nhớ tới lời thề mình đã thề trước tượng đá với thiếu nữ thần bí trong tòa thạch thất dưới hang đất, bất giác kinh hãi thấm trong bụng. Chàng không được đem những công việc của mình nói cho bất cứ một người nào khác nghe, cả người yêu lý tưởng của mình nữa. Nhớ như vậy rồi chàng trả lời lạnh lùng:

—Điều đó thì ta không tiện bày tỏ cho người biết.

—Không tiện bày tỏ? Đó là lời giải đáp lý do giết người của người?

—Không sai! Ta chỉ có thể trả lời cho người vắn vện một câu như vậy là quá rồi đó.

—Thế ra người vào trong hang vẫn còn cần để giết người?

—Lại cũng không sai! Quyết định của ta đúng như lời người nói.

Hồng Hạnh le lưỡi run mình nói:

—Người quả là một người xấu. Không còn cách nào châm chế hành động của người đáng! Bọn ta chỉ còn có một cách là triệt bỏ hết võ công của người. Biện pháp ấy rất tốt vì mạng người không chết mà những người khác cũng không chết, với thủ đoạn tàn ác của một người xấu như người!

Tiểu Phong lạnh lùng nói:

—Bọn các người đây không phải là người của Kim Xà Giáo, cần chi nhúng tay vào việc riêng của ta?

—Bởi vì bọn chúng ta không thể nào xem hành vi tàn bạo của người. Bọn chúng ta hết sức bất bình trong lòng.

Tiểu Phong nói một cách giận dữ:

—Nói như thế là bọn người định ăn thua đủ với ta à?

—Thật vậy đó!

Tiểu Phong nói:

—Chân tay không có mắt. Lỡ như ta đâm đá mà trúng nhầm, trọng thương hoặc là chết tốt thì...

—Ồi chu choa! Bộ người giết bọn ta à? Cái đó chớ có nghĩ làm chi, người không thể làm dạng đầu, người cứ đem hết tài sức ra đi, đừng lo ngại chi bọn ta chết vì quyền cước của người!

Hồng Hạnh nói dứt câu, thân hình nồn nà của nàng vương tới liền ba thước gồng tay thủ thế.

Ngay lúc này mà Tiểu Phong vẫn còn chưa biết hai ả nô tỳ áo xanh này là ai. Có điều sau khi Hồng Hạnh đón chàng một chưởng thì chàng nhận xét võ công của bọn họ chẳng phải tầm thường không nên khinh khi lơ đãng.

Liền ngay lúc ấy...

Từ bên trong Phong Sa Cốc huyết vang ba tiếng sáo dài réo rắt. Tiếng sáo ấy không đợi cất nghĩa, ai nghe cũng biết dạng là người của Kim Xà Giáo đã phát hiện có kẻ trong bọn chúng bị giết chết ngoài cửa động.

Tiểu Phong chợt nghe giọng sáo ấy vọng ra, gương mặt chàng liền biến sắc. Quát to một tiếng, chàng tổng thẳng vào mặt Hồng Hạnh nhanh không thấy kịp. Lần này chàng vận đúng bảy thành công lực nên chưởng kinh oai mãnh vô cùng, gió rít ào ào cuốn tới tựa phong ba, bão táp.

Hồng Hạnh uốn vòng lưng eo lách nhẹ sang bên né tránh khỏi ngọn chưởng phong của Tiểu Phong. Đồng thời chàng nương theo tiếng gió rít của chàng từ bàn tay chàng đưa tới, phản công liền một chưởng. Hồng Hạnh xuất thủ ảo diệu tinh nhanh cực kỳ mà thân pháp của nàng cũng mềm mại tuyệt luân, chứng tỏ võ công của nàng có phần cao thâm hơn những cao thủ võ lâm hạng nhất đương thời là khác.

Tiểu Phong hoảng hốt trong bụng! Chàng không sao có thể tưởng tượng được một ả nữ tỳ mà rèn luyện đến mức siêu việt đến thế. Chàng cắn chặt hàm răng khít rít thi thố ngay môn tuyệt học «Vạn Năng Thần Công» để đối phó. Người chàng bắn lệ tựa sao băng, tay đánh tới một đòn trong bảy thế của môn «kích».

Những đòn biến hóa của bảy môn «kích» về thứ võ học «Vạn Năng Thần Công» võ uy lực dị thường không sao đo lường được. Chính Tiểu Phong là người sử dụng mà không đoán được là nó tác dụng đến mức độ nào.

Chỉ thấy thân hình chàng nhanh tựa một bóng ma, nhoáng tới trước ả nữ tỳ áo xanh, ngón đòn trong tay chàng cũng đánh tới một lúc, dường như hai thân pháp và thủ pháp chỉ là một.

----- o0o -----

CHƯƠNG 29

A

nữ tỳ áo xanh Hồng Hạnh rú lên một tiếng hãi hùng thất thanh. Vì nàng phát giác lối xuất thủ của Tiểu Phong quá đổi dị kỳ không đủ sức nào né đỡ cho kịp cả. Chưa kịp thấy rõ đã đến trước rồi. Nàng chỉ còn một cách cuối cùng là ngã người oằn xương không khác cọng cỏ gió đùa để kịp thời thối lui tránh đòn trí mạng.

Không những một mình Hồng Hạnh lòa mắt không thấy rõ mà ả Diện Mẫn đứng ở ngoài chăm chú nhìn vào cuộc đấu không hề nháy mắt, cũng không thấy rõ Tiểu Phong dùng thân thủ ra sao cả.

Đương khi sanh mạng của Hồng Hạnh mỏng manh trong đường tơ kẽ tóc ấy, bỗng nhiên lòng Tiểu Phong rạo rực, yếu mềm, chàng tức tốc giảm ngay chưởng lực xuống ngay phân nửa.

Tuy là như vậy mà thân hình Hồng Hạnh bị đẩy ra sau tới ba bốn trượng, miệng hộc máu tươi, mặt mày tái ngắt, tay chân xụi lơ, nằm sóng sượt dưới đất không sao gượng dậy nổi.

Ả tỳ nữ Diện Mẫn hồn vía lên mây, rú to một tiếng hãi hùng, bắn mình nhảy lại ầm xốc Hồng Hạnh vào lòng.

Buông dài một tiếng cười lạnh lót, Tiểu Phong bắn vút thân hình vào trong Phong Sa Cốc.

Nhìn theo bóng lưng chàng khuất dạng trong bóng tối, Diện Mẫn cười nhạt một tiếng, ôm nguyên Hồng Hạnh trong lòng, nhắm giữa rừng xanh biến mất...

Bắn người chạy vào trong Phong Sa Cốc với một tốc độ của chớp nhoáng, sét giăng, Tiểu Phong cặp mắt sáng tựa sao băng, liền trông thấy hơn vài mươi bóng người từ phía sau bay ra vùn vụt.

Ba tên Kim Xà giáo bị giết đã được thông báo cấp kỳ bằng ám lệnh trong Tổng đường.

Thiết Kỳ Lệnh đang yên giấc được tin dữ đánh thức dậy. Hắn liền nạt phái viên Đường chủ ngoại đường là Phi Sa Chưởng cầm đầu vài mươi cao thủ đến tận nơi để đối phó. Vì hắn tin chắc với võ công kỳ tuyệt, Phi Sa Chưởng giải quyết được mọi biến cố, dù có nghiêm trọng đến đâu cũng chẳng lo ngại chi cả.

Oai thế của Kim Xà Giáo lừng lẫy bậc nhứt chốn giang hồ, đứng ngang hàng với bốn môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Không Động, nên xưa nay

Tổng đường của Kim Xà Giáo được xem như là trọng địa, không ai vô cớ giẫm phá tới. Thế mà đêm nay có kẻ cả gan dám giết người của Kim Xà Giáo ngay trước cửa hang Phong Sa Cốc thì thật là một việc ngoài ý nghĩ của người.

Chạy nhanh như tên bắn ra khỏi Tổng đường, Đường chủ Phi Sa Chuởng cứ bay thẳng một mạch tới cửa Phong Sa Cốc. Theo sau lưng hắn có cả vài mươi cao thủ hộ vệ. Từ xa xa, bọn chúng đã thấy ánh sáng xanh dờn leo lét của Cây Đèn Ma trên tay Tiểu Phong.

Trên giới giang hồ địa vị của Phi Sa Chuởng rất cao. Chẳng những võ công của hắn kỳ tuyệt mà kinh nghiệm của hắn cũng rất dồi dào vì sự thấy nghe sâu rộng, thêm lẫn trí nhiều mưu không mấy người bì kịp. Được giữ chức Đường chủ ngoại đường của Kim Xà Giáo, hắn là một trong những bộ hạ thân tín nhứt của Thiết Kỳ Lệnh.

Thình lình ngó thấy ánh sáng xanh dờn leo lét, Phi Sa Chuởng sực nhớ ngay trong ký ức, chuyện kinh khủng của cây đèn ma hồi hai mươi năm về trước. Hắn không tiến nhanh tới đích nữa, mà thẳng chân đứng lại.

Phi Sa Chuởng buột miệng kêu «ủa» một tiếng nhẹ thì hai mươi lăm cao thủ theo sau cũng dừng bước. Cả bọn này ngơ ngẩn cũng cất tiếng hỏi dồn Phi Sa Chuởng:

—Sao! Sao! Thế nào đó Vương Đường chủ?

Ngó chăm chỉ vì ánh sáng xanh dờn từ đằng xa dần dần sát tới mãi, Phi Sa Chuởng ảm ố trả lời:

—Bọn các người có ngó thấy ánh sáng ngọn đèn mé trước đó không?

Tất cả mọi người đều nhìn về phía trước mặt cùng đáp y như nhau một câu:

—Có! Có thấy!

—Nó là cây đèn khủng khiếp đó. Nếu chẳng vậy thì có ngọn đèn nào chịu nổi không tắt với những cơn gió ào ào trong Phong Sa Cốc nổi danh này? Đèn đuốc nào mà vào trong hang gió cát «Phong Sa Cốc» lại không tắt chứ?

—Vương Đường chủ nói cây đèn khủng khiếp đó là cây đèn nào?

—Hà! Cây Đèn Ma!

—Á! Cây Đèn Ma!

Đám cao thủ Kim Xà Giáo có mặt tại chỗ đều kêu lên kinh hoàng như bị ai hớp hồn.

«Đèn ma hiện chốn giang hồ, máu sông đỏ ối, xương gò trắng phau», câu chuyện rùng rợn về cây đèn ma cách hai mươi năm trước đã thành câu đồng dao truyền đọc khắp nơi, người trong giới giang hồ chẳng một ai mà chẳng nghe biết. Trách nào dám cao thủ Kim Xà Giáo nghe nhắc đến tên mà chẳng hoảng hồn thất vía.

Chuyện cũ hồi hai mươi năm còn lảng vảng trong đầu óc mọi người một ám ảnh ghê rợn chưa phai mờ tới nay. Cây Đèn Ma khủng khiếp lại xuất hiện nơi đây khiến mọi người Kim Xà Giáo ớn lạnh cả xương sống, cơ hồ gần run lên. Cây Đèn Ma một khi đã hiện ra thì máu chảy thành sông. Người cầm cây đèn này theo lời đồn đãi thì giang hồ Đệ Tam Ma.

Tiểu Phong tay cầm Cây Đèn Ma đã lẹ làng tợ ma quỷ hiện đến, trước mặt Phi Sa Chưởng và hai mươi lăm cao thủ Kim Xà Giáo, đứa nào cũng bao kín mặt bằng vuông vải đêm chỉ chừa hai con mắt sâu hóm.

Phi Sa Chưởng thụt lui lại một bước, Tiểu Phong rảo cặp mắt sáng ngời, cất tiếng cười lạnh tựa băng giá, miệng quát hỏi:

—Bọn ngươi là người của Kim Xà Giáo?

Liếc nhìn cây đèn ma trên tay Tiểu Phong, trong lòng Phi Sa Chưởng hồi hộp vô cùng, hần nói:

—Phải rồi! Còn các hạ đây là giang hồ Đệ Tam Ma?

—Đúng lắm! Mà cũng là chủ nhân của Cây Đèn Ma!

—Bổn giáo tự tin rằng không có oán cừu chi với các hạ.

Tiểu Phong đáp lại bằng một câu nhạt nhẽo:

—Đúng vậy thật! Bọn ngươi với ta không thù oán chi cả. Song với Cây Đèn Ma thì oán cừu rất sâu sắc. Ta chỉ phụng mạng hành động thì không vì lẽ chi mà nói chuyện dây dưa thù oán với bọn ngươi. Mau vào gọi Thiết Kỳ Lệnh Vu Toại ra đây cho ta giải quyết công việc với hần.

Phi Sa Chưởng giận đỏ mặt mày, hần hỏi tiếp:

—Bổn giáo với Cây Đèn Ma có oán cừu chi chẳng?

—Điều ấy thì không thể nói rõ.

Phi Sa Chưởng cười khệt khệt đáp:

—Tuy trong vòng mấy ngày mà tên tuổi của các hạ rúng động giang hồ, người nghe không khỏi sợ hãi đôi ba phần trong bụng. Hiện thời lại lấy đặt Cây

Đền Ma nữ, người nghe lại càng kinh khiếp hơn vài ba phần. Nhưng bốn giáo chẳng làm điều chi không phải nên cũng chẳng sợ gì.

Tiểu Phong gay gắt nói lại:

—Ta đã dư hiểu bọn các người đều là những tên cướp biển lòng danh giết người cướp của làm...

Phi Sa Chưởng giận nư tức giận không được, hấn quát to một tiếng rung rinh cả cây lá tứ bề. Tay mặt đưa lên ngang ngực, hấn tống tới một thế «Phi Sa Chưởng», môn võ công tuyệt kỹ làm rạng rỡ oai danh hấn trong giới cao thủ võ lâm.

«Phi Sa Chưởng» đánh ra một cách bất ngờ, mang theo cả nư giận trong lòng nên oai thế gớm ghê vô cùng. Chỉ thấy một cuộn gió trốt quay cuồng trào lên như sóng bể. Trong đó lại còn nổ vang ầm ầm tiếng sấm sét chát tái nhắm thẳng ngực Tiểu Phong đánh ập tới.

Đã vậy vừa lúc «Phi Sa Chưởng» đánh tới thì hai mươi lăm cao thủ Kim Xà Giáo cũng đồng quát to một tiếng dậy trời, hợp sức nhau lại, mỗi đứa đánh bồi vô hai chưởng, cộng chung năm chục chưởng làm một.

Giông tố sấm sét từ trong thế chưởng mãnh liệt của hai mươi lăm cao thủ cộng với «Phi Sa Chưởng» biến thành một hòn núi chưởng lung lay cả bốn mặt Phong Sa Cốc, tưởng chừng đất lở trời long.

Tiểu Phong vẫn đứng dửng dưng trụ mình một chỗ, không nói, không tránh, người không cử động, mặt không đổi sắc. Mắt chưa kịp nháy, chưởng lực tựa núi cao thác đổ ập đã tới mình chàng.

Một triều lực vô hình phản chấn từ trong thân thể Tiểu Phong bật ra đẩy văng hai mươi lăm cao thủ Kim Xà Giáo cùng với Phi Sa Chưởng trở lại. Đứa nào đánh mạnh bao nhiêu thì bị sức phản chấn vô hình đẩy ngược trở lại bấy nhiêu.

Những tiếng rú thê thảm thét lên nhức óc. Trong số hai mươi lăm cao thủ ấy đã có mười một đứa văng ra hơn trượng, hộc máu chết ngay tại chỗ.

Phi Sa Chưởng không còn hồn vía chi nữa cả. Từng vẩy vùng ngang dọc trên hấp chốn giang hồ, hấn đã giao đấu gần đến một trăm trận. Nhưng mà hấn chưa từng thấy một người võ công cao cường xấp xỉ với Tiểu Phong chớ đừng nói là cao hơn.

Hấn chưa hết sửng sốt trong lòng thì Tiểu Phong đã quát to một tiếng bảo:

—Nè đỡ ta một chưởng.

Tay mặt vung lên, chàng đánh liền một ngọn «Thiên Huyền Dương Chưởng», môn võ công của Thiên Huyền Tôn Giả mà chàng đã học trong động đá lúc mới ra giang hồ.

Phi Sa Chưởng quả nhiên chẳng phải tầm thường. Võ công của hắn cũng đã rèn luyện đến mức độ siêu việt. Bóng người hắn thoáng xoay một vòng, né tránh khỏi chưởng lực ngàn cân trong gang tấc.

Chưởng thứ nhất đánh trật vào không trống rỗng. Tiểu Phong đánh tiếp theo liền chưởng thứ hai.

Phi Sa Chưởng không khác đang nằm chiêm bao. Hắn không sao liên tưởng nổi đối phương ra tay mau lẹ quá đổi đến thế. Hắn chưa kịp giật mình thì chưởng thứ hai của Tiểu Phong đã ấn thẳng ngay giữa ngực hắn.

Một tiếng rú cực kỳ thảm thiết thét lên như xem vỡ mây xanh, ngực Phi Sa Chưởng bể nát xương, máu tuôn xối xả. Hắn ngã chết trên mặt đất mà mắt vẫn còn mở trao tráo trong chiếc mặt nạ màu đen.

Tiểu Phong đánh chết Phi Sa Chưởng Đường chủ ngoại đường của Kim Xà Giáo chỉ mất công có vung tới một bàn tay.

Bao nhiêu cao thủ của Kim Xà Giáo còn lại rống to một tiếng đánh tới như mưa bắc.

Hai mắt của Tiểu Phong bắn ra một luồng ánh sáng rợn người. Chàng nạt to một tiếng:

—Thấy chết mà còn nhảy vào, bọn bây đừng trách ta sao lại độc ác!

Tay vung liền hai ngọn. Những tiếng rú thê thảm lại hét lên điếc óc, chát tai, tạo thành khúc nhạc bi đát khủng khiếp. Hình người văng bay tứ phía, máu óc xối xả đổ tuôn.

Tám thảm kịch «máu chảy thành sông» mở màn ngay trong Phong Sa Cốc và sẽ tiếp diễn nơi nơi, dẫm ướm võ lâm cho đến màn chót.

Các nhân vật thượng đẳng trong giới giang hồ đã sớm lo sợ nát lòng về thảm trạng một khi Cây Đèn Ma xuất hiện thì máu chảy thành sông, thế mà tìm đủ cách ngăn ngừa vẫn không sao tránh khỏi.

Ý trời đã định hay oan nghiệt của con người tạo ra? Cuối cùng Cây Đèn Ma vẫn xuất hiện trên chốn giang hồ. Người ta chẳng một ai hiểu rõ tình hình bí ẩn bên trong, cứ cho rằng Cây Đèn Ma tạo nên những cuộc tàn sát võ lâm lớn lao nhút trong lịch sử võ lâm thiên hạ. Phỏng như người ta sáng suốt nhận định cho

xác đúng nguyên nhân ác là sẽ nhận được chủ nhân Cây Đèn Ma, người con gái thần bí dưới Thập Hoa Thạch trên ngọn Hận Thiên Phong đã chịu đựng bao nhiêu bất hạnh trong đời vì một chuyện tình ngập tràn máu lệ, một tâm sự u oán não nùng...

Có điều là tấm màn đen tối về việc «Cây Đèn Ma» giết người khủng khiếp ấy mãi mãi không tài nào gỡ lên cho ai nấy được nhìn rõ sự thật. Bởi lẽ Tiểu Phong chẳng hề chịu nói với bất cứ một ai đâu là người chí thân chí tình nhất của đời chàng, tình che đậy bên trong những vụ giết người ấy.

Khoảnh khắc thời gian mau chóng, những tiếng rú thảm thiết im bật. Hai mươi sáu cao thủ của Kim Xà Giáo chết toàn bộ dưới bàn tay của Tiểu Phong.

Ánh lửa xanh leo lét của Cây Đèn Ma trong đêm tối lạnh lùng, chập chùng một màu khủng bố.

Tiểu Phong cười lãnh lút ngân vọng xa xa vào sâu trong Phong Sa Cốc khiến cảnh trong lại càng khủng bố thêm, chàng sắp bắn người vượt tới thì liền đó một giọng cười lạnh lùng xé vỡ không gian dội đến. Hơn vài mươi bóng người lại từ trong bay ra. Tiểu Phong dậm bắn mình vọt tới, lập tức dừng chân lại. Chàng đưa mắt thấy tám mươi người mặt bao kín khuôn vải đen, chỉ chừa con mắt ngồi ngồi chiếu sáng.

Nhoáng cái, đám người ấy đã đứng thành hàng trước mặt Tiểu Phong. Người đứng đầu hàng tay vung lá cờ sắt, nơi vạt áo trước ngực có thêu một con rắn hổ mang cực lớn, vảy vàng rực rực lấp lánh sáng ngời. Đường thêu cực kỳ khéo léo, mới nhìn thấy con rắn tưởng là rắn thật. Người ấy không nói ra cũng đoán được đó là Kim Xà Giáo chủ.

Chợt thấy người ấy, gương mặt Tiểu Phong bùng bùng lửa giận, chàng cất tiếng sang sảng hỏi to:

—Ai là Thiết Kỳ Lệnh, giáo chủ Kim Xà Giáo?

Người đứng đầu ấy buông ra một chuỗi cười dài lạnh lạnh, vượt tới một bước đáp liền:

—Chính là lão phu!

Tiểu Phong gằn giọng oai nghiêm hỏi:

—Ngươi là Thiết Kỳ Lệnh!

—Đúng thế! Các hạ đánh chết hai mươi sáu môn nhân của bốn phái nghĩa là làm sao?

Lê Tiểu Phong tay xoay tròn cây đèn ma quay tít một vòng, miệng hỏi:

—Vu Giáo chủ! Ông có biết cái này là gì không?

—Cây Đèn Ma!

—Không sai! Ông có rõ một khi Cây Đèn Ma xuất hiện là thế nào không?

Thiết Kỳ Lệnh ớn lạnh cả xương sống, hẩn trả lời nhanh nhẹn không khác một em học trò đọc bài thuộc lòng:

—Một khi cây đèn ma xuất hiện là máu chảy thành sông. Tuy là như thế, bốn giáo tự tin là không có oán cừu chi với Cây Đèn Ma thì...

—Kìa Giáo chủ nhớ kỹ lại xem? Thật không oán thù chi cả sao?

Tiểu Phong ngắt lời Thiết Kỳ Lệnh hỏi lại mấy câu xong đằng hắng, chàng tiếp:

—Này Vu Giáo chủ! Ta có một chuyện cần hỏi ông. Ông có nhớ đến một thiếu nữ trong đầu óc hiện giờ không? Vì thiếu nữ ấy có liên quan đến đời sống của ông, khó mà ông xóa nhòa được, hình bóng của nàng mãi mãi ám ảnh trong đầu óc công.

—Thiếu nữ ấy là ai? Các hạ cứ nói.

—Một đóa kỳ hoa của võ lâm thiên hạ, Trầm Phụng Linh.

—Á!

Sau câu hỏi đột ngột của Tiểu Phong, Thiết Kỳ Lệnh buột miệng kêu lên. Hẩn choáng váng mặt mày, lảo đảo thối lui ra sau ba thước, miệng lắp bắp nói lú lúi:

—Cái gì? Trầm Phụng Linh?

—Đúng đấy, Trầm Phụng Linh! Ông khó mà quên được nàng Trầm Phụng Linh cùng với Đinh Tích Phương nhảy từ trên đỉnh Hận Thiên Phong cao muôn trượng xuống vực sâu để chết vẹn mối chung tình đã thề non hẹn biển. Tấm thảm kịch bi đát đầy máu lệ yêu đương ấy há chẳng phải tự một tay ông gây ra?

Biển tình nợ cũng cách ba mươi năm về trước bỗng nhiên bị Tiểu Phong khơi lên khiến cho cả người Thiết Kỳ Lệnh Vu Toại khiếp sợ đống hồn!

Có điều hẩn không hổ danh là một tay gian hùng tráo trở, tinh ranh nhút đời nên dần được sợ hãi, đang nổi lên đầy cả gương mặt tái ngắt xanh dờn. Hẩn đóng kịch thật tài, cố ý giả bộ ngờ ngẩn hỏi lại:

—Các hạ nói thế nghĩa là gì tôi chẳng hiểu gì cả!

Gương mặt Tiểu Phong biến sắc trầm trọng, sát khí bùng bùng. Chàng quát to tiếng bảo:

—Chả hiểu tí nào à? Người chẳng phải có một đứa con gái lấy ngoại hiệu là Thiết Diện Quan Âm sao? Ta sẵn sàng nhắc cho người nhớ nhé! Con gái người hồi đó yêu thầm trộm nhớ Đinh Tích Phương đắm đuối say mê, tương tự mấy độ đi về, chiêm bao. Người vì quá đổi cưng con gái không thể nhìn thấy vóc ngọc ồm o má đào vàng úa nên tìm đủ trăm mưu ngàn kế làm đổ vỡ hạnh phúc ái tình của Trầm Phụng Linh và Đinh Tích Phương để giành giật chàng thanh niên, phong lưu tuấn nhã ấy về cho Vu Ngọc Phương! Người với Tây Thần ra mặt bắt ép đôi thanh niên năm nữ căng tràn sự sống yêu đương ấy phải rẽ thúy chia uyên! Thà sống làm chim liền cánh, quyết chết làm cây liền cành, chớ không chịu cái cảnh giữa đường đứt mối tơ duyên bền còn tơ đó mà thuyền trôi đi, nên cả hai ôm nhau đưa hồn sang thế giới bên kia để sống. Cái chết bi ai rùng rợn nào nùng chưa từng thấy trong biển tình đắm lệ ấy không phải do chính một bàn tay độc ác bất nhân của người tạo ra đấy sao?

—Vậy là giữa mi với hai đứa ấy có sự liên quan gì nào?

—Liên quan không thành vấn đề bàn tán đến. Chẳng qua hành động hiểm độc hại người lương thiện mong thỏa mãn khát vọng không chính đáng cho con gái mình như thế đó của mi cũng đủ khiến người người nghiêng rằng cảm hận đều muốn ăn tươi nuốt sống mi cho hả giận. Chỉ vì chẳng một ai thấu rõ sự tình khuất lấp mới để yên cho mi sống ngày này. Ta lấy danh nghĩa Cây Đèn Ma giết mi trước rồi sau mới tìm đến Tây Thần và Nam Quân.

Trên khắp giới giang hồ, môn phái của Thiết Kỳ Lệnh Vu Toại lòng lẫy lớn lao, ai nghe đến cũng kiêng sợ. Lá Thiết Kỳ trên tay Vu Toại từ trước đến giờ vẫy mưa khắp gần xa, chưa từng gặp một ai xứng đáng là địch thủ. Do đó mà oai danh của Thiết Kỳ Lệnh lan suốt cùng bể cả rừng sâu. Không môn phái nào hoặc cao thủ nào dám va chạm đến, mặc tình nghênh ngang chém giết dây núi Cửu Nga Sơn như là của riêng.

Ba mươi năm trước, «Đóa kỳ hoa của giang hồ» là Trầm Phụng Linh cùng người yêu lý tưởng Đinh Tích Phương thuận tình trên đỉnh Hận Thiên Phong, người giới võ lâm chẳng ai mà không biết. Chỉ có nguyên nhân chính đáng trong tám thảm kịch ấy một phần được che đậy kín đáo, một phần khiếp cái Thiết Kỳ Lệnh với Tây Thần, Nam Quân chẳng dám phanh phui sự thật một cách công khai nên chẳng ai biết đến mà nếu như có biết thì cũng giả lơ đi.

Hôm nay bỗng nhiên có người tố cáo tội độc ác của Thiết Kỳ Lệnh Vu Toại nên hắn bắt đầu lo âu sợ hãi.

Không để Tiểu Phong nói hết câu, Thiết Kỳ Lệnh cố khóa miệng chàng để bưng kín miệng mình. Hắn bật lên một chuỗi cười vang dậy Phong Sa Cốc. Lá Thiết Kỳ trong tay hắn vấy tới, miệng hét rền như sấm nổ:

—Các hạ đừng quá khinh thường thiên hạ, dưới mắt không người. Đã chẳng chính mắt mục kích sự thật làm sao mà các hạ quả quyết vẽ rắn thêm chân, ngậm máu phun người. Lấy cụ thể vào đâu mà các hạ nhất định Vu mỗ đã gây ra cái chết của Trầm Phụng Linh và Đinh Tích Phương?

—Phải hay không phải ta không tiện giải bày, người hiểu lấy công việc của người đã làm, không cần chối cãi vậy, lương tâm của người còn một chút nào chưa mất hẳn cứ nói sự thật là phải hay không?

—Điều ấy Vu mỗ không thể nói quả quyết phải hay không phải.

Tiểu Phong buông lên những tiếng cười chát chúa. Chàng nói:

—Này Vu Giáo chủ, người không nên cả vú lấp miệng em, dùng lời nói ngang để che lấp lẽ phải. Trầm Phụng Linh và Đinh Tích Phương đã một tay người tạo nên cái chết thảm thê bi đát, thì ta đây chỉ cần lấy mạng người khỏi phải nhiều lời vô ích.

Lời nói vừa dứt một chưởng đánh tới liền theo.

Cây Thiết Kỳ trên tay Vu Toại vung lên. Một tiềm lực vô cùng to lớn tuôn ra âm âm. Sáu bảy chục cao thủ Kim Xà Giáo tản mác ra thành một vòng tròn. Trong tấm vải đen bao mặt của bọn chúng, chói ngời rực rực những tia sáng lấp lánh trong đôi con ngươi càng lúc bắn ra.

Không khí của đấu trường hết sức nặng nề, căng thẳng. Trận đánh này sẽ quyết định sanh mạng của hai người. Vu Toại không chết thì Tiểu Phong sẽ bỏ thầy.

Tiểu Phong trông thấy một luồng chưởng lực nặng như núi, bén như gươm từ cây thiết kỳ của Vu Toại đẩy thẳng đến cản ngăn chưởng kinh của mình. Chàng biết võ công của đối phương thật đúng là cao nhân, chưa từng thấy trên chốn giang hồ. Một ý nghĩ nảy sinh trong đầu óc. Tiểu Phong quyết phải áp dụng chiến thuật đánh thẳng mau lẹ, chớ không nên kéo dài thời gian. Thân pháp biến nhanh một cái lẹ tợ chớp giăng, chàng thi thố cấp kỳ môn «Vạn Năng Thần Công» như đã đối phó với Phi Sa Chưởng. Người chàng vung tới, bảy thức của thế «kích» tổng liền.

Tiểu Phong phối hợp bảy thức của thế «kích» với bảy thế «muộn» nên thân pháp mau lẹ xuất chiêu ảo diệu vô biên khiến Thiết Kỳ Lệnh Vu Toại hoảng kinh thối trong bụng. Chưa kịp nháy mắt, chàng đã đánh luôn liền ba thức.

Vu Toại xoay tròn như cái chong chóng, tối tăm mặt mày, đừng nói là hắn thấy đòn đánh của Tiểu Phong để đỡ ngăn, cả đến thân hình của chàng, hắn cũng chẳng thấy rõ ở đâu. Hắn rên rỉ:

—Mẹ ơi! Chiêu thức chi đâu mà quá đổi lợi hại...

Vu Toại càng đánh càng khiếp sợ, tuy vậy cây Thiết Kỳ trên tay hắn múa vung kín đáo đến một hơi gió cũng khó có thể chun vào mình. Nên cũng còn gắng gượng bảo vệ được những nơi yếu huyệt trọng nơi châu thân hắn khỏi bị chiêu kinh của Tiểu Phong đánh trúng.

Khoảng khắc thời gian chóng vánh, chưa đầy một hơi thở, Vu Toại đuối sức không còn chịu đựng được nổi nữa.

Tiểu Phong quát to lên một tiếng, song chưởng đánh thẳng tới lồng ngực Vu Toại.

Rõ ràng trước mắt Thiết Kỳ Lệnh mười phần nát thây dưới chưởng nặng cả ngàn cân của Tiểu Phong đủ cả mười phần. Bỗng nhiên tiếng quát rền vang dậy lên long trời lở đất. Bốn luồng chưởng lực của phái nội gia, cuộn trào dường thể sóng xao biển động ào ào tuôn thẳng vào người Tiểu Phong. Cả kinh chàng vội thu chưởng lực trở về.

Thừa cơ hội may mắn cứu mạng đó, Vu Toại cũng quay người thối lui ra sau.

Tình thế biến đổi bất ngờ, khiến Tiểu Phong hoảng sợ. Chàng đảo mắt ngó qua, thấy năm ả thị tỳ mặc áo xanh đứng sắp hàng ngay phải trước. Trong đó có một nàng mà chàng nhận ra là Diện Mẫn. Gương mặt hầm lên vẻ giận, chàng nạt to tiếng hỏi:

—Bọn các cô tại sao xen vào?

Giọng quát nạt của Tiểu Phong đầy sát khí. Hai con mắt của chàng bắn ra những tia sáng rực rực ngó lườm lườm vào mặt năm ả nữ tỳ áo xanh.

Thiết Kỳ Lệnh vừa qua cơn kinh hãi mất hồn, liếc mắt nhìn xem tình hình trước mắt. Hắn nhận thấy rõ ràng tánh mạng mình sở dĩ còn sống sót là nhờ năm thiếu nữ trước mặt đã đem từ quỷ môn đem trở về dương thế. Nếu không nhờ năm cô can thiệp kịp thời thì hắn đã mất mạng dưới chưởng lực của Tiểu Phong rồi. Liền đó hắn cúi đầu thi lễ, miệng nói:

—Vu mỗ được năm cô nương ra tay cứu mạng, hết sức cảm tạ!

Một ả trong số năm ả thị tỳ đó tiến tới ba bước, day mặt ngó Diện Mẫn, cất tiếng nói:

—Chị Mẫn! Kẻ đánh chị Hạnh bị trọng thương có phải là người này không?

—Đúng là y đó!

Ả nữ tỳ áo xanh lườm Tiểu Phong lộ vẻ giận dữ, cất giọng lạnh lút nói:

—Các hạ thật là to gan lớn mật. Các hạ dám ra tay đánh cả nữ tỳ của đại tể chúng tôi trọng thương nên đại tể chúng tôi nổi giận dùng dùng, người đã truyền đạt là phải bắt sống các hạ đem về ra mắt đại tể đó!

Tiểu Phong cười nhạt nói:

—Phỏng như ta không đi thì sao?

—Chúng tôi có cách bắt buộc phải đi!

—Đây các nàng thử làm xem!

Chàng vận công vào song chưởng đợi chờ.

Diện Mẫn nghiêm giọng nói:

—Trông người cũng là hạng trượng phu hảo hán. Thế mà không dám theo bọn chúng tôi giáp mặt đại tể để trả lời về việc đánh người trọng thương há chẳng xấu hổ lắm sao?

Tiểu Phong mặt đỏ cổ đỏ mặt:

—Ta còn phải làm xong công việc của ta là phải giết chết Vu Toại xong sẽ cùng bọn các cô đến xem đại tể của các cô làm chi được ta cho biết.

Diện Mẫn nói:

—Nếu người không đến ra mắt đại tể của chúng tôi trước, người không làm sao giết được kẻ kia!

Tiểu Phong mặt biến sắc, tính cao ngạo sục sôi như lửa đổ thêm dầu. Chàng vốn là một thanh niên xưa nay chẳng chịu để ai lấn bước mình nên có thể nào nghe giọng nói của Diện Mẫn mà không tức giận được? Do đó chàng trả lời một cách thờ ơ:

—Ta đã định giết hẳn thì bọn các người cản trở nổi ta à?

—Thì người cứ thử ra tay xem nào?

Tiểu Phong cất tiếng cười lạnh lùng mắt ngó trân trân vào mặt Vu Toại:

—Này Vu Toại! Ta chỉ là người vâng lệnh Cây Đèn Ma giao phó công việc. Sau khi ta giết người chớ oán hận ta!

Vu Toại cười ha hả nói:

—Các hạ cứ việc ra tay, chả cần phải nói nhiều!

Trong khi ấy năm ả tỳ nữ đã đứng vào thành vòng tròn bao vây Tiểu Phong ở giữa. Họ chờ chàng ra tay là cả năm ả can thiệp liền.

“Năm ả áo xanh này là ai? Người mà bọn họ gọi là đại tỳ đó là ả nào? Cứ nghe qua giọng nói năm ả cũng đoán được võ công của ả đại tỳ cao thâm đến mức tuyệt thế chứ chẳng phải vừa.”

Cặp mắt sáng ngời của chàng liếc nhìn sơ qua, miệng quát to một tiếng, tay đánh thẳng tới Vu Toại một chưởng.

Đã biết rõ sự lợi hại của Tiểu Phong đến mức nào rồi, hấn vẫn vung lá Thiết Kỳ đánh ra một chưởng trận ào ào như bão táp tung chân nhảy lui ra sau.

Đương khi ấy một ả nữ tỳ áo xanh nạt to một tiếng cũng đánh thẳng vào.

Tiểu Phong đánh một chưởng.

Ả xuất chưởng lanh lẹ vô cùng nên Tiểu Phong chưa kịp bồi tiếp chưởng thứ nhì vào người Vu Toại thì đã nghe chưởng kinh của ả đến sát bên hông. Chàng không né tránh, vận dụng «Vạn Năng Thần Công» chịu đựng, người cứ đứng y nguyên một chỗ.

Chỉ nghe vang lên một tiếng «bốp», ả nữ tỳ áo xanh ấy bị bắn dội người trở lại đến năm sáu bước liền, loạng choạng mấy cái mới đứng vững người đặng.

Sức phản chấn ấy từ trong người Tiểu Phong đẩy năng độ, chẳng những làm cho Vu Toại hồn vía lên mây mà ả nữ tỳ áo xanh ấy cũng hoảng sợ rợn người, mặt không còn chút máu. Ả đứng sững sờ choáng váng, miệng nói lảm bảm:

—Trời Phật ơi! Người luyện được công phu quỷ quái tà ma gì mà kỳ cục vậy?

Tiểu Phong nói lạnh lùng tựa như băng giá:

—Thì ta đã dùng lời tử tế nói với bọn các ngươi rồi kia mà? Đó là ta còn nương tay đó. Nếu chọc ta nổi giận lên một cái thì cả bọn cũng đều chết chung một lỗ, chớ khá kêu trời.

Ả nữ tỳ áo xanh le lưỡi dài thòn. Lúc kinh sợ mất hết vẻ thiên chân khiến cho Tiểu Phong không khỏi đem lòng yêu mến.

——— o0o ———

CHƯƠNG 30

Sau khi le lưỡi, ả nữ tỳ áo xanh nói với Diện Mẫn:

—Chị Mẫn à! Người này luyện được phép tà ma quái gở. Theo em nghĩ thì nên rước đại tỳ đến bắt và mới đặng, chị tính thế nào?

—Đâu có đặng! Chị đã bảo chúng ta phải bắt y đem về. Nếu mình không bắt được y thì mỗi đứa được thưởng một bạt tai nẩy lửa. Kỷ luật là vậy, bọn mình đâu dám cãi lệnh đại tỳ.

Tiểu Phong nạt lớn:

—Đại tỳ của các người là ai?

Diện Mẫn nói tiếp:

—Đại tỳ của bọn chúng tôi không có danh hiệu, bọn chúng tôi chỉ kêu là đại tỳ mà thôi!

Tiểu Phong nói:

—Bọn các người hãy nói lại cho đại tỳ mình rằng, cái ả mà bị ta đánh trọng thương là tự ả chuốc lấy, ráng mà chịu chớ trách ta nỗi gì? Thôi bọn các người hãy đi đi, đừng đứng sớ rớ mà khổ lây.

—Đi thế nào đặng nếu người không chịu đi theo chúng tôi, thì bọn này chỉ còn liều mạng là chết sống với người.

Một ý nghĩ đã đến trong đầu Tiểu Phong. Chàng đưa mắt ngó Vu Toại một cái, giọng nói lạnh như băng:

—Vu Toại! Giờ đây ta để người sống sót thêm giây khắc nữa. Ta còn mắc đi theo mấy cô này để xem cho biết đại tỳ của các cô là ai mà cứ nằng nặc đòi gặp cho thấy mặt ta. Có điều ta nói trước cho người biết là ta sẽ thay thế Cây Đền Ma lấy máu Kim Xà Giáo rửa sạch Phong Sa Cốc đêm nay.

Dứt tiếng chàng quay mình đi luôn.

Diện Mẫn cùng bốn nữ tỳ nọ đều ngơ ngác nói:

—Người thật tình bằng lòng định theo bọn tôi đến ra mắt đại tỳ chúng tôi?

Tiểu Phong đáp:

—Bộ ta gạt các người hay sao? Mời các người đi trước dẫn đường.

Gương mặt của năm ả nữ tỳ hớn hở vui tươi. Một ả trong bọn nói:

—Lê tướng công ơi! Người thật là tử tế!

Tiểu Phong sững sờ nói:

—Sao cô biết tôi họ Lê?

Ả nữ tỳ cười sảng sặc một tiếng đáp:

—Người hỏi giống chi mà ngờ ngẩn thế? Thì vừa rồi chẳng phải là người tự xưng mình họ Lê với lão già tay cầm lá Thiết Kỳ kia sao?

Tiểu Phong nhìn vẻ mặt chân chất của ả nữ tỳ, thấy tiếng cười của ả giòn giã tự nhiên chàng gật đầu đáp:

—Phải rồi! Tôi quên mất, vừa rồi có nói họ tên của mình như thế thật.

Diện Mẫn lại nói:

—Này Lê tướng công! Thật người là hạng xấu xa hay là hạng tử tế?

—Người xấu đấy mà.

Một ả nữ tỳ áo xanh vừa cười vừa nói câu đó.

Lại một ả nữ tỳ khác xen vô:

—Thấy diện mạo cử chỉ thì là người tốt, mà trong lòng lại là người xấu...

Tiểu Phong chưa kịp mở miệng thì lại một ả nữ tỳ khác nữa nói luôn:

—Đúng vậy mà! Chỉ xem bên ngoài thì chẳng có gì là xấu xa cả!

—Nhưng em Hồng... Hắn nổi giận lên thì mặt lỗ chỗ như tàn ong. Tôi cứ tưởng là mặt mày rõ ràng rõ xịt kia chứ!

Nói xong cả năm ả cùng cười ngất nga ngất nghèo.

Tiếng cười của năm cô gái chân chất hồn nhiên làm Tiểu Phong quên hết những cuộc chém giết đã diễn ra dưới bàn tay đẫm máu của mình. Chàng cũng bật tiếng cười vang giòn giã.

Diện Mẫn cúi đầu ngó xuống miệng hỏi nhỏ nhẹ:

—Lê tướng công! Người có gặp đại tỷ của chúng tôi lần nào chưa?

Bị câu hỏi bất ngờ Tiểu Phong bèn nín cười, tự bảo thầm: “Mấy ả con gái này thật là chân chất trời sanh quá đỗi, dường thể bọn họ chỉ ở trong nhà kín cổng cao tường chưa hề tiếp với đời, không biết gian ngoa xảo trá là chi cả, trong lòng nghĩ sao thì ngoài miệng nói như vậy. Hiện thời, bọn chúng đưa mình đến gặp đại tỷ của chúng. Vậy mà còn hỏi là mình có gặp đại tỷ của bọn họ lần nào chưa? Thật là đến thế là hết nước.”

Nghĩ như vậy, tính trẻ nít lại dấy lên trong lòng chàng. Chàng có ý chọc ghẹo các cô ấy chơi nên đáp:

—Thấy mặt một lần chứ sao lại không?

Cả năm đều ngớ ngẩn, cùng nói chung một lượt:

—Thế nào? Người đã gặp đại tỷ của chúng tôi rồi a?

—Thật vậy chứ sao? Gặp rồi mới nói, bộ các cô không tin à?

Đầu óc Diện Mẫn dường như quay cuồng, ả nói:

—Ý mà người đã gạt chị em chuyện tôi rồi đó. Đại tỷ của chúng tôi không bao giờ ra khỏi ngõ. Bình sanh rất giận ghét đàn ông, vậy thì người gặp lúc nào đâu? Đừng nói ầu.

Tiểu Phong trong lòng cảm thấy vui thích, nên nói đùa hơn:

—Gặp hôm qua!

—À hôm qua! Thế ra người gặp đại tỷ chúng tôi trong nhà Lý lão công đó chứ gì?

—Phải rồi! Đúng vậy đó!

—Mà sao bọn mấy chị em chúng tôi lại không thấy người?

—Tôi ẩn nấp kín đáo làm sao các cô trông thấy được?

Diện Mẫn vẫn giữ bộ y nguyên như cũ tỏ vẻ không tin, bèn hỏi:

—Vậy đại tỷ của chị em chúng tôi người ra sao?

—Xấu xí khó xem quá!

Cả năm ả nữ tỳ áo xanh cùng tỏ vẻ ngạc nhiên cùng nói rộ lên một câu:

—Cái gì khó xem?

—Úy chà! Lúc đại tỷ các cô nổi giận thì mặt mày để lộ tàn ong ghê gớm hết sức.

Cả năm ả cùng kêu to lên một tiếng hãi hùng. Ai cũng vội dừng chân đứng lại.

Tiểu Phong day mặt lại hỏi:

—Các cô ả làm cái giống gì kỳ cục vậy?

Diện Mẫn nuốt nước miếng một cái, nói:

—Không được nói.

—Cái gì không được nói?

—Người mắng đại tỷ của chị em chúng tôi như thế là nguy hiểm.

Tiểu Phong cười bảo:

—Mặt mày đỏ xằng đỏ xịt ghê quá mà.

—Người còn nói vậy nữa à? Người phải chịu lỗi ngay đi!

—Chịu lỗi?

—Vậy chứ sao! Nếu người không chịu lỗi thì chị em chúng tôi bao vây bốn góc biến người thành con nhện tấm lưới!

Dứt lời năm ả nữ tỳ áo xanh chu môi ngó chàng làm bộ làm tịch trông rất buồn cười.

Tiểu Phong phì cười một tiếng, nói:

—Nếu thật được biến thành con nhện thì tôi sẽ dệt nên một tấm lưới bắt đại tỷ của chị em các cô ních thịt ngon lành.

Diện Mẫn giậm chân thành thịch trên đất nói rồi rút:

—Người thật là chẳng biết sống chết là chi cả mà! Người nói nhỏ nhỏ một chút không đáng sao? Đại tỷ của bọn chị em chúng tôi như thế đó, tất nhiên đại tỷ của chúng tôi nghe lọt vào tai chẳng sót một câu.

Tiểu Phong thổi tắt Cây Đèn Ma, cất đèn vào túi áo, miệng bảo:

—Nghe được thì sao? Nói chơi chứ hại chi đâu?

—Thật sự người không coi mạng sống đến nửa đồng điều!

—Chẳng lẽ đại tỷ của chị em các người ăn thịt tôi sao chứ?

—Trời ơi! Người thật là khờ khạo quá! Mấy chị em chúng tôi hết sức khuyên can người mà người không chịu nghe, miệng cứ nói ong óng lên như thế đó thì chết. Chúng tôi nói rõ cho người biết mà giữ hồn. Chẳng những đại tỷ chúng tôi oán ghét đàn ông mà võ công lại cao siêu, huyền diệu không biết đo lường đến mức nào là khác.

Lời nói của Diện Mẫn quả không phải quá đáng vượt qua sự thật. Căn cứ vào võ công của mấy ả nữ tỳ áo xanh này mà nhận xét thì cũng hiểu được võ công của đại tỷ bọn ả chắc cao thâm tuyệt luân, không sai lạc tí nào.

Vừa đi chậm rãi vừa nói chuyện băng quơ, sáu người đã ra khỏi Phong Sa Cốc nhắm giữa cụm rừng xanh đi thẳng vào trong.

Diện Mẫn nhíu đôi lông mi xanh biếc lại cất giọng oanh lãnh lót:

—Này Lê tướng công! Sau khi người gặp đại tỷ thì người chớ nên dùng lời cứng cỏi chống đối lại nghen! Người hãy dè nén tức giận để giữ hòa khí, cho dù có tức giận người đừng nói tiếng nào đụng chạm đến dung mạo tư cách của đại tỷ chúng tôi. Một lời xốc óc là nguy hiểm đến tánh mạng của người đó! Tốt hơn hết là người nài nỉ đại tỷ của chúng tôi nên tha thứ cho cái lỗi vô ý làm cho Hồng Hạnh bị thương.

Nghe những lời khuyên giải thành thật, dường thể hết sức lo lắng cho mình của tỳ nữ áo xanh Diện Mẫn ấy, Tiểu Phong nhovn miệng mỉm cười.

Xuyên qua cụm rừng xanh, Diện Mẫn lấy ngón tay trở qua phía trước, nói với chàng:

—Sắp đến rồi Lê tướng công ơi! Những lời bọn chị em chúng tôi dặn dò, người ráng nhớ kỹ nhé!

Tiểu Phong gật đầu nhẹ. Chàng ngược mắt nhìn lên chỉ thấy chiếc xe ngựa đứng chờ ở giữa cụm rừng xanh.

Chiếc xe ngựa này hết sức to lớn, rộng rãi trông như là một gian nhà nhỏ, do ba con tuấn mã to đẹp kéo. Bốn phía đều phủ rèm bằng gấm màu hồng thêu dệt cực kỳ hoa hòe lòe loẹt. Đứng xa xa nhìn vào người ta có cảm giác thích thú như cảnh mô tả trong một câu thơ cổ: «**Giữa muôn sắc biếc một vẻ hồng tươi!**». Ba con tuấn mã lông trắng dường tuyết đang cúi đầu gặm cỏ.

Từ bao giờ đến bây giờ, Tiểu Phong chưa từng thấy có chiếc xe ngựa to lớn đến thế, nên trong lòng hơi ngạc nhiên tự bảo: “Khí thế thật là oai nghi.”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì chợt nhìn thấy năm ả nữ tỳ áo xanh đã thoáng nhanh đến chỗ chiếc xe ngựa ấy độ chừng ba trượng.

Diện Mẫn láy mắt ra dấu cho chàng nên cẩn thận rồi chạy đến bên chiếc xe ngựa, cất tiếng trong trẻo nói:

—Thưa đại tỷ! Người đã đánh lén em Hồng Hạnh bị thương đã đến ra mắt đại tỷ.

Tiểu Phong để ý thấy bên rèm phía hữu của chiếc xe ngựa có một cửa nhỏ thêu rùa rất tinh vi đẹp đẽ. Ngay lúc ấy cả bốn ả nữ tỳ cũng đã đứng khép nép bên lỗ cửa ấy, mặt mày sợ hãi lo âu.

Bên trong chiếc xe vọng ra một giọng nói lạnh lùng:

—Bảo hẩn tới hầu!

Tiểu Phong cười nhạt, bụng bảo dạ rằng: “Quả thật phách lối khi người, ta không bước đến thử xem nàng ta làm cho cho biết...”

Diện Mẫn day lại bảo Tiểu Phong:

—Mời Lê tướng công bước tới!

Lê Tiểu Phong lạnh lùng đáp:

—Tôi không bước tới! Cần ta bước tới thì nàng đích thân bước xuống xe mời ta!

Câu nói của chàng khiến năm ả nữ tỳ mặt mày tái xanh. Diện Mẫn luýnh quýnh ngó Tiểu Phong. Trông thấy cảnh tình đó lòng chàng mềm nhũn vì quá cảm động đối với Diện Mẫn. Nên chàng chỉ buột miệng thốt lên tiếng «hử» nho nhỏ, tự bảo thầm: “Nếu ta không vì tánh tình chân chất thật thà của năm ả nữ tỳ áo xanh thì nhất định ta không thềm bước tới, có ai làm chi được ta. Thế nhưng tội nghiệp cho năm nữ tỳ quá.”

Với ý nghĩ ấy Tiểu Phong ngó thẳng, chân bước đi một cách thông thả oai nghi. Vừa đến bên chiếc xe, chàng nghe có một mùi thơm ngậy ngất xông vào tận mũi làm cho tâm hồn chàng say mê.

Đứng hẳn lại trước lỗ cửa bên hông xe, chàng đảo mắt nhìn xem. Vừa thoáng thấy chàng đã đỡ lười, mở mắt. Một chập lâu không biết phải làm như thế nào, cứ ngớ ngẩn như ngây như dại.

Chàng trong thấy bên trong chiếc xe ấy trang trí cực kỳ lộng lẫy, hoa lệ, vừa sang trọng như cung điện vua chúa ngoài đời, vừa như có vẻ trang nhã của phủ đệ thần tiên trên trời. Nhưng mà chẳng có phòng khách đồ đạc gì thường dùng, chỉ là hai gian buồng ngủ có đủ chăn đệm gấm mềm hoa, gối thêu chân lỵa...

Nơi này chỉ cách với mặt trước của chiếc xe bằng một cái mái hiên có buồng màu, phủ áo. Tiểu Phong nhận định bên trong chiếc xe có khuê phòng của một bậc thiếu nữ trâm anh, đài các...

Trên chiếc giường thất bảo có rủ rèm the, một ả nữ tỳ áo xanh nằm buông hai tay xuống khỏi đầu gối.

Chàng đoán ngay đó là ả nữ tỳ Hồng Hạnh đã bị chàng đánh trọng thương được đem vào đây điều trị.

Còn một gian buồng ngủ ở sát đằng sau mái hiên của chiếc xe, sát với gian buồng của ả nữ tỳ Hồng Hạnh đang nằm, còn có phần rộng gấp bảy tám lần. Tiểu Phong đoán chừng là phòng ngủ của bọn nữ tỳ áo xanh kia.

Đương khi Tiểu Phong còn đang nghĩ ngợi vớ vẩn, bỗng nghe một giọng nói như tiếng dương cầm, mà lạnh lùng như nước hồ thu vọng đến bên tai:

—Người là kẻ đã đánh ả nữ tỳ của ta trọng thương phải không?

Tiểu Phong rung động tinh thần vì giọng nói tợ sao băng ấy nghe êm tai làm sao đâu. Theo chỗ phát ra giọng nói ấy, chàng liếc mắt nhìn vào. Chàng thấy bên ngoài bức rèm mỏng phía trong lỗ cửa sổ của chiếc xe ngựa ấy có một thiếu nữ mặc áo trắng tinh như tuyết đang đứng day lưng trở ra.

Mờ trong bức rèm the mỏng màu xanh, thiếu nữ muờng tượng như một nữ thần hiện ra giữa lớp mây xanh lợt lạt.

——— o0o ———

HẾT QUYỂN 3